SAS

DANS MACABRU LA BELGRAD

GERARD DE VILLIERS

EDITURA Tinerama

Gerard de Villiers

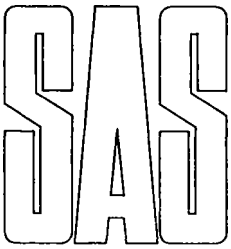

Dans macabru la Belgrad

V.1.0

ISBN:
973-9138-53-5

Malko Productions – Paris,
Danse macabre a Belgrade
© Gerard de Villiers
Pentru versiunea românească:
©TINERAMA
1998

Gerard de Villiers

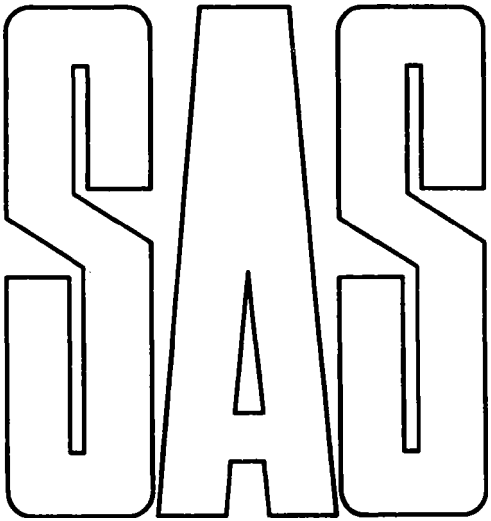

Dans macabru la Belgrad

În româneşte de Maria Măciucă

Tineretului

1998

Capitolul I

O ploaie măruntă se cernea peste Dunăre, înecând într-o pâclă deasă insula Ratno Ostrvo, care abia se zărea, în ciuda distanţei relativ mici la care se afla. Până şi clădirea monumentală a hotelului *Yugoslavia*, ce se ridica chiar pe malul fluviului, părea că are contururi neclare. Înfrigurat, Kivork Davudian îşi ridică gulerul paltonului. Trăise la Beirut şi nu era obişnuit cu clima aspră din Belgrad. Şi doar acum nu sufla încă îngrozitorul vânt *koşava,* ce venea de la nord de Carpaţi. Din când în când, rafalele lui îngheţate măturau câmpiile zile la rând, lăsând Dunărea încleştată sub un strat gros de gheaţă.

Kivork Davudian coborî din maşină la ieşirea din Zemun şi făcu cale întoarsă pe jos, cam doi kilometri, pe faleza ce se întindea de-a lungul fluviului, în paralel cu bulevardul Edvarda-Kardelja. Când ajunse lângă postamentul cu colonade, unde stabilise locul întâlnirii, se opri. De aici câmpul său vizual se întindea până departe. Dincolo de bulevard, construcţiile moderne se îngrămădeau ca într-un joc de construcţii. De-a lungul celor două căi de circulaţie, separate de un spaţiu verde, nu se zărea nici ţipenie de om. Vara, aici veneau perechile de îndrăgostiţi ca să se giugiulească pe iarbă, sau să se plimbe pe malul apei, dar acum, în decembrie…

Ca să se întoarcă la viaţă, trebuia să meargă spre Zemun, vechiul cartier austro-ungar, cu case decrepite şi cu străzi întortocheate. Aici, toată porţiunea ce se întindea pe malul Dunării până la vărsarea afluentului acesteia, râul Sava, mărginită de cartierul Novi Beograd, era moartă în timp de iarnă. De aceea dorise Kivork Davudian ca întâlnirea să aibă loc aici.

Brusc, la o distanţă de o sută de metri, el observă o maşină care rula în direcţia cartierului Zemun. Era o Zaztava de culoare închisă, aşa cum erau cu miile în Iugoslavia şi, mai ales, în Belgrad. El o urmări cu privirea timp îndelungat, până ce aceasta dispăru la nord. Atunci îşi întoarse privirea spre hotelul *Yugoslavia*… Era bine ca bărbatul aşteptat de el să nu întârzie. Făcu câţiva paşi în direcţia hotelului, pe urmă se opri şi mai aruncă o privire în jur. Un camion circula pe bulevardul Edvarda-Kardelja, stârnind valuri de fum. El depăşise o maşină, marca

Zaztava, care se îndrepta spre Belgrad cu o viteză moderată.

Deodată, Kivork Davudian simţi că ceva nu este în ordine. Nimeni nu era la curent cu întâlnirea aceasta, altfel şeful său ar fi fost în pericol de moarte. Or, el avea impresia că această Zaztava era tot aceea care trecuse mai devreme în sens invers. O urmări cu privirea. Maşina încetini din ce în ce mai mult şi, înainte de a ajunge în dreptul hotelului, opri. Un bărbat îmbrăcat în loden coborî din ea, înălţă capota şi se aplecă deasupra motorului.

Pulsul îi reveni la normal. În profesia sa, cel mai mic detaliu putea fi indicele unui pericol. Davudian fixă timp îndelungat maşina staţionată şi pe şoferul ei care meşterea ceva la motor. În Iugoslavia, era o scenă banală. Totuşi nu strica să fie prudent. Aşa că se gândi să folosească un şiretlic clasic. Aleea pe care se plimba, nu se afla chiar pe malul Dunării, ci la o diferenţă destul de mare de altitudine faţă de aceasta, marcată de un zid înalt de trei metri. La poalele acestui zid, se afla o pistă cimentată, la nivelul apei, invizibilă de pe bulevardul Edvarda-Kardelja. Aruncându-şi ţigara, el se ghemui pe marginea parapetului cu un gest natural, ca şi cum ar fi vrut să-şi lege şireturile de la pantofi. Apoi îşi dădu drumul de pe parapet. Şocul cu cimentul fu destul de puternic, zdruncinându-i toate încheieturile, dar reuşi să se ridice imediat. Dacă şoferul Zaztavei aflate în pană l-ar fi supravegheat, trebuia să reacţioneze. Kivork Davudian dispăruse din raza lui vizuală, ca înghiţit de o trapă. Începu să meargă tot în direcţia hotelului de unde trebuia să sosească „contactul” lui. Parcursese astfel vreo cincizeci de metri şi se opri. Inima îi bătea acum normal. Se uită în sus, dar nu văzu nimic deasupra crestei zidului de ciment. Dunărea curgea liniştită la un metru de el.

Cum nu mai avea posibilitatea să escaladeze zidul, trebuia să îşi continue drumul până la hotel, ca să poată intra din nou pe alee.

Brusc, un al şaselea simţ îl alertă şi ridică privirea. Pe creasta zidului, la vreo zece metri în faţa lui, un bărbat se uita la el. Era tânăr, cu părul foarte negru, cu o mustaţă mare şi un nas turtit. Purta blugi şi o geacă cu guler de blană. El se retrase brusc înapoi, dispărând din raza vizuală a lui Davudian. Acesta rămăsese împietrit pe loc, iar inima îi bătea să-i spargă pieptul, îl recunoscuse pe Gourgen Nayir, un armean din Beirut, care, ca şi el, fusese unul dintre primii recruţi ai organizaţiei Asala[1].

[1] Armata secretă armeană pentru eliberarea Armeniei – organizaţie

Era un individ nebun care ucidea la fel de firesc precum respira. Pe timpuri, fuseseră prieteni… Tocmai avea de gând să o ia la fugă, când Gourgen Nayir reapăru, de astă dată, chiar deasupra capului. Înainte să poată să-şi scoată arma, acesta îi sări deasupra, ca un jucător de rugbi, trântindu-l pe cimentul rece… Kivorg Davudian simţi o durere violentă în umăr, care îi tăie respiraţia şi îl lăsă fără grai câteva clipe. Agresorul îl împingea către fluviu. Cu greu, reuşi să îi scape. În patru labe, el reuşi să se redreseze. Cu coada ochiului, observă apariţia unui alt tip, ceva mai în vârstă, care îşi dădea drumul de pe creasta zidului. Nou-sositul scoase din buzunar un Tokarev de nouă milimetri, cu amortizor. Nu putea însă să îl folosească pentru că prietenul său se afla între el şi Davudian.

Acesta se întoarse. Atinse cu mâna patul armei… în acea clipă, simţi cum clavicula îi este prinsă ca într-un cleşte şi urmă o durere îngrozitoare. Osul îi fusese sfărâmat…

Se sprijini cu umărul de zid ca să nu cadă. Gourgen Nayir îl văzu. Davudian îi întâlni privirea ca de gheaţă. El ridică braţul şi gemu:

— Gourgen!

Apoi simţi că îi vine să vomite. Aici nimeni nu putea să-i sară în ajutor. Locul era complet pustiu. Undeva, departe, lângă insula Ratno Ostrvo, se vedea o ambarcaţiune.

Gourgen Nayir îl întrebă în armeneşte, pe un ton sec şi cu mâna băgată în buzunar:

— Ne conduci?

Davudian îi făcu semn că nu, apoi încercă să se dezlipească de zid. Fractura îi cauza o durere atât de înfiorătoare, încât fu pe punctul de a-şi pierde cunoştinţa.

— Lăsaţi-mă! Lăsaţi-mă!

El văzu cum Gourgen Nayir îşi scoate mâna din buzunar, strângând un pumnal cu lama lungă, de tip comando.

— Aşteaptă, îi strigă tovarăşul său.

Kivork Davudian nu mai avu timp să se teamă. Tânărul armean despică aerul cu braţul, iar el simţi o arsură la gât. Ridică mâna să vadă ce are şi simţi cum i se umple de un lichid cald: sângele curgea în şuvoi din carotida secţionată, în ritmul inimii sale. Davudian îşi apăsă rana cu mâna, într-un efort disperat de a opri hemoragia, apoi încercă să fugă. Spre marea lui mirare, Gourgen Nayir nu făcu nici o mişcare ca să îl oprească. Acesta îl

---

teroristă armeană, fondată la Beirut pe 17.09.1975 (n.a.).

lăsă să plece. Hotelul *Yugoslavia* se afla la vreo sută de metri. El privi în urmă. Cei doi agresori nu se mişcau din loc şi acest lucru îi dădu noi speranţe. Apăsându-şi rana cu mâna, el îşi grăbi pasul. Gourgen Nayir se luă încet după el.

Un văl întunecat i se lăsă peste ochi. Brusc, Davudian simţi că are plumb în picioare. Era parcă într-un coşmar; deşi făcea eforturi supraomeneşti să se grăbească, distanţa nu se micşora defel. Simţi deodată o mare sfârşeală. Începu să se clatine şi se sprijini într-un genunchi. Avea impresia că sângele nu mai curge cu aceeaşi intensitate şi se bucură că putuse să-şi oprească hemoragia. Luă mâna de pe rană. Era roşie la fel ca şi cămaşa, haina şi mâneca paltonului. Când vru să se ridice, cerul cenuşiu începu să se rotească, încât nu mai ştia dacă ceea ce vede sunt norii sau valurile Dunării…

Nu-l mai durea nimic, tot ce simţea era o imensă oboseală, încercă să se mişte, dar mintea i se întunecă..

Ucigaşul sosi lângă el chiar în clipa în care încetă să mai respire. Era un trup aproape complet golit de sânge. Gourgen Nayir nu se grăbise pentru că ştia că, având o asemenea rană, nu putea să parcurgă o distanţă mai mare de zece metri.

Insensibil, el începu să-şi buzunărească victima. Tovarăşul său se apropie.

— Idiotule, întâi îl laşi să te vadă şi pe urmă îl omori… Nu am venit aici pentru asta…

— Oricum, nu ar fi vorbit şi cu siguranţă că s-ar fi apărat, ripostă Gourgen. Priveşte aici.

El scoase din buzunarele mortului un Walter PKK pe care îl băgă la centură împreună cu banii găsiţi; alături de un paşaport şi de un carnet, erau bani iugoslavi, greceşti, libanezi şi un teanc de dolari.

— Venisem aici numai ca să îl urmărim, nu ca să facem tâmpenii, se încăpăţână să spună colegul său. Hai să plecăm repede!

El aruncă o privire neliniştită spre şalanda pustie. Ambarcaţiunea dispăruse. După ce termină de buzunărit victima, Gourgen Nayir o apucă de umeri şi o târî până la ţărm. Apoi îi dădu un picior şi Kirvork Davudian dispăru în apele cenuşii ale Dunării. Cu siguranţă, avea să fie găsit destul de repede, în numai câteva zile. Până atunci, aveau destul timp la dispoziţie. Fără acte asupra lui, mortul nu putea să fie identificat cu uşurinţă. Nu sosise în ţară de mult timp.

— Vino, insistă tovarăşul lui Gourgen Nayir, negru de enervare. Din cauza prostiei tale, tot planul se poate duce de râpă.

Nayir îl privi cu răceală.

— Nu, vreau să îl aşteptăm şi pe celălalt.

— De ce?

— Poate ştie unde se află porcul de Erivanian.

Compatriotul lui tresări.

— O să-şi dea seama că noi…

— Totul va fi în regulă. Du-te să mă aştepţi în maşină. Am făcut o prostie şi am de gând să o îndrept.

Cu agilitate, el îşi luă avânt şi reuşi să se urce pe coama zidului de ciment, apoi îl ajută şi pe tovarăşul său. Acesta se îndreptă în direcţia bulevardului. După ce îşi ridică gulerul jachetei dublate cu blăniţă de miel, Gourgen îşi aprinse o ţigară. În afară de pumnal, acum avea la centură şi revolverul PPK luat de la Davudian şi se simţea invulnerabil.

*

* *

Greg Morris privea Dunărea de la imensa fereastră a barului, ce oferea o spectaculoasă privelişte panoramică a fluviului. Aici era locul cel mai interesant al hotelului *Yugoslavia.*

În ciuda fotoliilor extrem de confortabile, acoperite cu piele de culoare roşie, barul era aproape gol.

Greg Morris adresă un surâs femeii care se afla lângă el.

— Acum trebuie să plec.

— Lipseşti mult?

Jumătate americancă, jumătate iugoslavă, Katarina Blunt avea nişte minunaţi ochi albaştri şi un bust care îi înnebunea pe toţi colegii ei de la Ambasada SUA. Picioarele lungi îi erau ascunse de o fustă lungă şi de cizme.

— O oră, cel puţin, răspunse el.

— Atunci ne întâlnim la *Moskva,* jos la patiserie.

Americanul îşi bău cafeaua până la fundul ceştii. Era cea mai bună cafea din Belgrad. Katarina îşi termină şi ea porţia de Pepsi. Numai chef să iasă în frigul de afară nu avea, dar când eşti *case-officer*[2] în CIA, nu mai ai duminici şi nici alte sărbători. El o sărută uşor şi spuse:

— Diseară vom lua cina la *Clubul Scriitorilor.*

— Asta pentru variaţie! spuse ea cu un ton ironic.

[2] Ofiţer care se ocupă de relaţiile cu informatorii (n.t.).

Pe timp de iarnă, majoritatea cârciumilor de pe malul Dunării erau închise şi alegerea era destul de dificilă.

Greg Morris se despărţi de Katarina la parterul hotelului. Apoi ieşi afară pe uşa ce dădea înspre fluviu. Aerul îngheţat îi biciui obrajii. O luă pe aleea din stânga, sperând ca bărbatul pe care trebuia să-l „trateze" va fi punctual. Voia să termine cât mai repede toată povestea asta. La doar două luni după mutarea lui aici, nu avea nevoie de aşa ceva.

În buzunarul din stânga al paltonului, avea un paşaport diplomatic american, în alb, pe care trebuia doar să completeze un nume. Iugoslavii promiseseră să nu se uite prea atent la el, la ieşirea din ţară. Se făcuse deja o rezervare pe numele său la primul zbor al companiei Air France, cu destinaţia Paris, oraşul în care clientul său dorea să facă mărturisiri complete. După aceea nu mai avea treabă cu el. Şi când se gândea cât de liniştit fusese până la venirea lui Aram Erivanian. Se ocupase de evidenţa teroriştilor din Orientul Mijlociu, care utilizau capitala Iugoslaviei drept placă turnantă între Atena, Berlinul de Est, Roma, Budapesta şi Viena. Era o misiune destul de odihnitoare, cu suficiente momente de linişte. Nu se compara cu afacerea asta stupidă.

El îl văzu de departe pe bărbatul care aştepta pe alee, lângă monumentul cu coloane. Era mesagerul care trebuia să-l conducă la Erivanian. Tinereţea acestuia îl surprinse.

— Vorbiţi engleza? îl întrebă Greg Morris.

— *Yes, a little,* făcu interlocutorul său.

— *Good!* zise el cu o cordialitate puţin forţată. *How is Mr. Erivanian?*

— *He is OK,* murmură celălalt.

— Este bucuros că pleacă?

— *Yes.*

Tânărul armean părea tot atât de sensibil cât un buştean. Greg Morris îl examină cu atenţie. Nu îl mai întâlnise niciodată până acum, dar asta nu însemna nimic. Toate aceste organizaţii clandestine foloseau drept curieri o groază de indivizi, asemenea tânărului brunet cu privirea impenetrabilă.

Coltul 45 îi atârna în buzunarul drept al paltonului. Pentru genul acesta de întâlniri, instrucţiunile erau deosebit de precise. Trebuia să fii întotdeauna înarmat. Chiar şi atunci când era vorba de prieteni...

Brusc îşi dădu seama că şi el era la rândul său obiectul unei

curiozităţi destul de vii. Privirea tânărului era fixată pe buzunarul său drept, deformat de armă. Greg Morris îşi dădu seama de ridicolul situaţiei, aşa că scoase mâna din buzunar.

Tânărul armean rămăsese imobil, aşteptând ca Morris să facă el prima mişcare. Acesta părea destul de înfrigurat.

— OK, mergem? Sunteţi cu maşina?

— *Yes.*

Cu toate astea, nu se urni din loc. Puţin agasat, Morris îl întrebă:

— Unde se află?

— Acolo jos, făcu celălalt, arătând înspre bulevard.

Nici acum nu se urni. Greg Morris se dispreţul pentru atitudinea sa neîncrezătoare. Scoţând pe jumătate mâna din buzunar, îi arătă coperta albastră a paşaportului diplomatic.

— Am paşaportul, spuse el.

Un fulger trecu prin ochii armeanului, care se hotărî să o ia din loc.

Ei traversară peluza udă, îndreptându-se către bulevardul Edvarda-Kardelja. Tânărul mergea foarte repede, distanţându-se de Greg Morris. Americanul văzu Zaztava cenuşie care staţiona lângă trotuar pe bulevardul pustiu.

Când ajunse la maşină, armeanul stătea deja de vorbă cu un bărbat mai în vârstă ce se afla la volan. Acesta din urmă îi adresă un zâmbet crispat. Tânărul ocoli maşina şi deschise portiera. Greg se instală în faţă, iar acesta, în spate. Nu făcu nici un fel de prezentări. Cei doi bărbaţi avură un schimb rapid de cuvinte, într-o limbă pe care Morris nu putu să o identifice, probabil în armeană. Apoi maşina demară şi, puţin mai departe, se înscrise pe o altă bandă de rulare, îndreptându-se către Belgrad. Ploaia se înteţise, acoperind totul cu o perdea cenuşie. În maşină duhnea a ceapă. Greg Morris se gândi la Katarina, zicându-şi că la întoarcere va trebui să facă mai întâi un duş. Parcă s-ar fi aflat într-unul din tramvaiele din Belgrad, la o oră de vârf…

O maşină albastră îi depăşi. Era o Lada a Miliţiei, cu girofar pe capotă. Americanul avu impresia că armenii se crispează. Una după cealaltă, maşinile intrară pe podul de pe râul Sava şi pătrunseră în Belgrad.

Oraşul era mărginit la vest de râul Sava care se vărsa în Dunăre ce mărginea oraşul la nord. La confluenţă, se afla o colină acoperită de ruine, Kalemegdan, locul de promenadă favorit al locuitorilor acestui oraş, despre care Le Corbusier

spusese că este cel mai urât din lume…

La ieşirea de pe pod, maşina Miliţiei viră la stânga, iar ei continuară să ruleze drept înainte, ajungând în centru printr-un labirint de străduţe, toate cu sens unic.

Circulaţia era dementială, încurcată de enormele autobuze verzi, tramvaie şi nenumăratele maşini.

Iugoslavii nu aveau bani, dar în schimb aveau maşini… Cu o privire indiferentă, Greg Morris contempla clădirile vechi înnegrite şi decrepite ce dăinuiau de pe vremea Imperiului austro-ungar, amestecate cu noile coteţe, produse ale sistemului socialist, care păreau gata să se prăbuşească. Deodată maşina se opri într-un blocaj! Şoferul înjură printre dinţi şi făcu o mişcare în marşarier, într-o străduţă cu sens unic.

— Ştiţi unde mergem? întrebă americanul surprins.

Armeanul de la volan zâmbi forţat.

— Da, da, bineînţeles, dar trebuie să fim atenţi cu SDB[3].

Greg Morris avu de gând să le spună că SDB era perfect la curent cu această operaţiune şi că era chiar încântat să se descotorosească de un personaj atât de supărător ca Aram Erivanian…

Ei se îndreptară spre nord, pe lângă sinistrele depozite construite pe malul Dunării, apoi se întoarseră spre centru, trecând pe lângă hotelul *Moskva.* Apoi maşina coborî pe Kneza Milosa. Treceau prin faţa clădirilor SDB, aflate chiar în dreptul podului ce ducea spre Novi Beograd, de cealaltă parte a râului Sava.

Greg Morris începu să se agite pe canapeaua neconfortabilă. Era deja în întârziere la întâlnirea cu Katarina. El se întoarse spre armeanul cel tânăr şi îi spuse:

— Acum cred că putem merge acolo, nu?

Cei doi armeni vorbiră ceva în limba lor şi şoferul spuse cu o voce cam nesigură:

— Suntem puţin în avans…

Brusc, Greg Morris îşi dădu seama că lucrurile nu erau aşa cum fusese prevăzut. Treaba asta nu-i mirosea a bine.

Nimeni nu ştia că Erivanian se ascundea la Belgrad, dar asta nu justifica atitudinea celor doi. Îngrijorat, el îşi dori ca presimţirile sale să se dovedească false şi, ca peste câteva minute, să-i poată înmâna lui Erivanian paşaportul diplomatic. Clipi din ochi, deranjat de căldura excesivă din maşină.

[3] Serviciile speciale iugoslave, echivalent al KGB.

Ajunseseră din nou în centrul oraşului. Erau pe Bulevardul Revoluţiei. În trecere, putu să vadă clădirea masivă a hotelului *Metropole,* construit după modelul sovietic. Era o clădire austeră în care se afla unul dintre cele două cazinouri din Belgrad, rezervate străinilor, bineînţeles.

Timpul trecea. Acum nu mai era atent la viraje şi la stopuri. Din nou, mergeau spre sud, pe bulevardul Vojvode Putnika, apoi intrară în cartierul rezidenţial. Aici se aflau case masive, dar elegante, înghiţite de grădini cu vegetaţie luxuriantă: toate reşedinţele diplomatice se găseau aici, precum şi monumentul închinat lui Tito.

Cei doi armeni vorbiră din nou, iar şoferul întoarse spre el o faţă ce se voia zâmbitoare:

— Aproape că am ajuns.

Greg Morris simţi că o mână invizibilă îl strânge de gât. Tipul scosese un adevărat croncănit şi îşi feri ochii de el.

În mod mecanic, îşi băgă mâna în buzunarul drept, în căutarea revolverului. Îşi dădu seama că în maşină domnea o linişte suspectă... Pătrundeau acum pe un drum mărginit de pădure pe una din laturi, iar pe cealaltă, de vile somptuoase. Nu se vedea nici o pisică. Pe aici nu existau practic pietoni. În retrovizor, întâlni privirea fixă a tânărului. Se strădui să îşi controleze respiraţia, ca să nu arate nici un semn de panică. Nu ştia exact ce se întâmplă, dar ceva era f*ishy*[4]... Se întrebă dacă nu cumva aveau de gând să-l răpească! Dar de ce?

El se scutură şi luă în sinea lui o hotărâre.

— Mă cam grăbesc, spuse cu un surâs voit jovial. Am chef să beau o cafea turcească bună.

Şoferul înălţă privirea. Cu toţi muşchii încordaţi la maximum, Greg Morris văzu cum se apropie de un rond cu sens giratoriu. Ca printr-o minune, o maşină Tatra avea prioritate de dreapta. Şoferul puse o frână bruscă. Americanul nu ezită nici o secundă. Cu o lovitură de umăr, el deschise portiera şi se aruncă pe şosea în momentul în care maşina demara.

Era acum sigur că nu îl duceau să-l întâlnească pe Aram Erivanian. Nu fu însă suficient de rapid.

Maşina se opri din nou. El auzi un strigăt în spatele său. Cu braţul întins, ţinând strâns revolverul PPK, armeanul ce tânăr trase trei focuri la rând.

Unul dintre proiectile îl nimeri pe american în spate. Greg

[4] Putred (n.a.).

Morris simţi un şoc puternic, văzu negru în faţa ochilor şi, într-o fracţiune de secundă, se prăbuşi la pământ.

Zaztava demară imediat, ocolind rondul pentru a face cale întoarsă la Belgrad.

Şoferul îl înjură printre dinţi pe tovarăşul său.

— Ai văzut cum a vrut să ne ducă la Erivanian! Acum o să ne punem toată Miliţia în cap.

Cartierul era împânzit cu miliţieni, din cauza reşedinţelor diplomatice străine. Împuşcăturile îi puteau aduna uşor. Asasinarea unui diplomat străin se pedepsea cu minimum douăzeci de ani. Iugoslavii erau de acord cu un anumit gen de lucruri, dar nu puteau tolera ca să le ucizi oaspeţii străini, ce veneau din ţările dezvoltate.

În clipa când voiau să dispară pe o alee, Gourgen Nayir întoarse capul şi înjură.. Americanul pe care îl crezuseră mort, se mişcase şi încerca să iasă din rond.

— Întoarce! ordonă el.

— Dar eşti nebun de legat, protestă şoferul. Dacă ne vede Miliţia.

— Întoarce, îţi spun!

Nayir îşi pregătise revolverul, iar şoferul se întrebă dacă nu avea de gând să-l împuşte. El întoarse volanul la dreapta, îndreptând maşina către omul lungit pe şosea. Gourgen Nayir sări jos. Greg Morris nu mai avea decât puţin de trăit. Cu toate acestea, armeanul îi înfipse arma în ceafă şi mai trase două gloanţe, care îi spulberară creierii.

Pe urmă, el introduse mâna în buzunarul americanului, scoase paşaportul, îi smulse paginile, pe care le aruncă peste cadavru şi se urcă iar în Zaztava.

Capitolul II

Elko Krisantem privea cu o totală neîncredere la cele două faruri albe care tocmai trecuseră de grilajul porţilor castelului Liezen. În afară de invitaţii sosiţi la petrecerea dată pentru aniversarea contesei Alexandra, logodnica stăpânului său, Alteţa Sa Serenisimă, prinţul Malko Linge, nu mai era nimeni aşteptat. Or, era încă prea devreme ca primii invitaţi să îşi facă apariţia. Având o educaţie foarte strictă, acumulată de mai multe secole, aceştia ar fi preferat să facă de multe ori turul satului Liezen, decât să-şi deranjeze gazdele, sosind la o oră nepotrivită. Cu siguranţă că era vorba de altcineva. Drumurile înzăpezite nu invitau la promenadă, iar vizitatorii obişnuiau să se anunţe mai întâi la telefon. Prudenţa sa proverbială îl făcu să se strecoare în birou, unde deschise un dulap, a cărui cheie se afla numai la el. Scoase de acolo un *riot-gun* Beretta cu repetiţie, ce avea meritul că putea ucide orice pe o rază de zece metri. De când cu atacul castelului[5], turcul nu mai avea încredere în musafirii nepoftiţi.

După ce lăsă arma la intrare, el ieşi pe peron, observând maşina – un Mercedes gri – ce tocmai oprise în faţa intrării principale. Din ea coborî un singur bărbat, necunoscut lui Krisantem. Când acesta intră în porţiunea luminată, Elko distinse o siluetă rotofeie cu un capul ras şi cu ochelari cu ramele pătrate. Necunoscutul urcă treptele calm şi se opri în faţa lui Krisantem.

— Aş putea să vorbesc cu prinţul Malko Linge, *bitte?*

În acelaşi timp, el îi întinse turcului o carte de vizită.

„Henry Garwood, Secretar Principal. Ambasada Statelor Unite ale Americii. Viena.”

Elko Krisantem îl privi cu atenţie. Tipul trebuia să fie un agent CIA. Inima începu să-i bată mai repede. De o vreme se cam plictisea. Desigur, era amuzant să pună ţeava unei puşti de vânătoare la tâmpla unui instalator ca să-l oblige să-şi facă meseria cum trebuie, dar distracţia asta avea totuşi limitele ei. L-ar fi plăcut nişte situaţii mai dure, în care să-şi exerseze liber talentele.

Când Malko l-a întâlnit la Istanbul, el era cel mai bun pistolar

[5] Vezi SAS nr. 62, *Vengeance romaine.*

din oraş şi nu i-ar fi plăcut să-şi piardă acest renume.

— Sunteţi anunţat? întrebă el.

— Nu, dar sunt sigur că prinţul va accepta să mă primească, răspunse diplomatul. Vă rog să-l anunţaţi în legătură cu prezenţa mea.

După un scurt moment de ezitare, Elko Krisantem îl pofti pe vizitator în bibliotecă, apoi închise uşa cu discreţie. Cu cheia…

Turcul se duse imediat să-şi pregătească puşca. Exista o problemă: de unde să-l ia pe prinţul Malko? Acesta sosise de la Viena cu o jumătate de oră mai devreme, întovărăşit de logodnica lui şi amândoi urcaseră la primul etaj. Aşa că nu putea să-i deranjeze. Din hol, el făcu apel la toate posturile de pază ale castelului.

Nimeni nu-i răspunse însă.

Jenat şi îngrijorat totodată, începu să exploreze singur castelul, bătând discret la fiecare uşă. Fără succes.

După ce termină inspecţia la primul etaj, el urcă la al doilea. Străbătând un culoar îngheţat, i se păru că aude zgomote într-o cameră de oaspeţi foarte puţin folosită. El înaintă, călcând în mod voit mai apăsat, ca să facă podeaua de lemn să scârţâie şi văzu lumină pe sub uşă. Luându-şi inima în dinţi, strigă:

— Alteţă!

Nu primi nici un răspuns. Împinse uşa întredeschisă şi îşi strecură capul înăuntru. La început nu văzu decât vârful unei cizmuliţe negre pe un scaun. Îşi ridică privirea şi, în continuarea cizmei, văzu un genunchi rotund, acoperit de un ciorap de nailon cenuşiu, apoi o jartieră de aceeaşi culoare. După aceea, îşi văzu stăpânul. Acesta era întors cu spatele şi două braţe îi înconjurau gâtul. Turcul, îngrozitor de stânjenit, înregistră scena: contesa Alexandra, cu spatele sprijinit bine de o sobă din faianţă albastră, se lăsa în voia prinţului, în picioare, ca o servitoare.

Nici măcar nu se dezbrăcase: îşi descheiase doar nasturii de la rochia ei de lână neagră. Cu capul lăsat pe spate, ea îşi primea cu o plăcere vizibilă amantul ce o penetra cu zvâcniri puternice ale bazinului. Gemete şi chicoteli punctau activitatea lor. Nici unul nu observase prezenţa lui Krisantem. Acesta se retrase, aşteptă afară câteva secunde, apoi auzi un ţipăt scurt, urmat de un moment de tăcere, după care se auziră râsete şi şoapte vesele. Turcul se gândi că acesta era momentul potrivit ca să intervină. El bătu în uşă şi strigă:

— Alteţa Voastră! Vă caută cineva.

— Cine?

— Un anume domn Garwood.

După o scurtă pauză, se auzi vocea furioasă a contesei Alexandra:

— *Gott im Himmell!* Nici să te mai regulezi nu mai ai linişte! Astăzi doar este ziua mea.

Krisantem îşi făcuse datoria, aşa că se îndepărtă în vârful picioarelor. Malko, înfipt bine între coapsele pe care le iubea atât de mult, îşi lăsă mâna să alunece pe crupa obraznică a Alexandrei. În ciuda anilor, dorinţa sa rămăsese intactă. Cu totul întâmplător făceau dragoste în această cameră, în care veniseră să caute o rochie veche... Alexandra dorise să fie luată aşa, în picioare, ca pe vremuri. Invitaţii trebuiau să sosească dintr-o clipă în alta şi nu mai aveau destul timp la dispoziţie. Totul fusese fantastic. El mângâie din nou crupa tare, apoi se desprinse. Rochia neagră căzu pe jos. Alexandra puse cizma pe duşumea şi îi aruncă o privire furioasă lui Malko.

— Ce vrea tipul acesta? Cine este?

— Este şeful Centralei CIA din Viena.

— Ai fi putut să-i spui că azi nu primeşti pe nimeni...

— Dar nu ştiam că are de gând să vină! protestă Malko.

— Atunci, lasă-l să aştepte! i-o tăie Alexandra.

— Imposibil.

CIA suporta practic toate cheltuielile sale şi, mai ales, cele ce se făceau pentru întreţinerea acestui vechi castel pe care nu mai reuşea să-l restaureze. Cu siguranţă, nu îl plăteau pentru ochii lui aurii, ci pentru nenumăratele servicii aduse Agenţiei de Informaţii americane.

— Foarte bine, ai la dispoziţie zece minute, spuse Alexandra. Dacă lipseşti mai mult, diseară ai să faci dragoste de unul singur...

Ea ieşi din cameră, trântind cu putere uşa în urmă. Sunetul paşilor ei se auzi cadenţat pe culoar. Alexandra nu catadicsise să-şi scoată cizmele nici la Viena în timp ce proba lenjeria intimă, fapt ce o cam iritase pe vânzătoare. Aceasta rămase însă şi mai şocata când prinţesa o întrebă de la ce raion ar putea cumpăra o cravaşă...

În această seară, ea se hotărâse să-şi îndeplinească o dorinţă mai veche.

*

* *

Henry Garwood se ridică repede când Malko pătrunse în încăpere. Cei doi bărbaţi se cunoşteau de multă vreme şi se apreciau reciproc. Americanul, aflat la sfârşitul carierei sale, colindase prin locurile cele mai deocheate ale lumii.

— Sunt dezolat că sunt nevoit să vă deranjez, zise el.

— De ce nu m-aţi sunat? întrebă Malko.

— Anumite lucruri nu pot fi spuse prin telefon.

Malko se aşează încordat. Invitaţii său trebuiau să apară dintr-o clipă în alta şi din cauza interludiului său amoros cu Alexandra, plus această vizită, risca să apară cu întârziere.

— Bine, despre ce este vorba?

— *We are în big trouble*[6]*,* mărturisi americanul. Aveţi ceva de băut?

Malko se duse la bar, deschise o sticlă de Gaston de Lagrange, turnă coniacul într-un pahar de formă sferică, iar lui îşi puse votcă Stalicinaia. Aşează paharele pe o măsuţă joasă alcătuită dintr-o placă de cristal susţinută de doi negri îngenuncheaţi. Era o creaţie Romeo care se potrivea de minune cu restul mobilierului. Americanul îi mulţumi cu un zâmbet şi scoase din buzunar un pumn de vitamine pe care le înghiţi cu o sorbitură de coniac. O adevărată sinucidere…

— Este vorba de una din operaţiunile noastre din Iugoslavia. Şi cum dumneavoastră sunteţi singurul agent disponibil în acest moment…

— În Iugoslavia! tresări Malko. Vreţi ca eu să plec acolo? Este ca şi cum mi-aţi oferi un bilet numai pentru dus în Gulag.

— Nu, nu, făcu repede Garwood. Compania a încheiat un acord tacit cu serviciile iugoslave. Nu vom avea nici un fel de neplăceri din partea lor. Dimpotrivă, ar fi extrem de încântaţi să-i ajutăm ca să-şi rezolve o problemă ce îi supără destul de tare.

— Ce problemă?

— Aţi auzit vorbindu-se de Asala?

— Desigur.

— OK, făcu Garwood. Unul dintre fondatorii ei se află în acest moment la Belgrad. Ei erau trei, dar s-au despărţit în facţiuni şi sunt într-un război feroce, începând din Beirut şi Teheran. Noi am avut contacte cu acest tip, care se află la ananghie, ameninţat de unul dintre vechii săi tovarăşi, Hagop Hagopian. El ne-a făcut o ofertă: memoriile sale în schimbul protecţiei noastre.

— Adică?

---

[6] Suntem în mare impas (n.a.).

— El cunoaşte toate reţelele logistice din Europa, toate numele false folosite de grupările teroriste, toate ascunzătorile pentru arme, toţi falşii diplomaţi libieni, sirieni sau iranieni. Este o adevărată mină de aur…

El tăcu o clipă şi adăugă:

— Mulţumită lui, vom reuşi să-l capturăm pe Abu Nidal…

Abu Nidal! Teroristul cel mai căutat din lume. Bărbatul care declarase un război neînduplecat israelienilor şi americanilor. Care avea la activul său zeci de atentate şi care nu a putut fi prins niciodată. Fusese susţinut pe rând de Irak, Siria, Libia şi Iran. Pe lângă el, celebrul Carlos era un amator. Malko înţelese că CIA va face orice ca să-l prindă.

— Cum îl cheamă pe armeanul dumneavoastră?

— Aram Erivanian.

— Nu cumva el este…

— Cel care şi-a stâlcit mutra într-un hotel din Frankfurt, în timp ce umbla cu pentrită, completă americanul. Este adevărat că e un terorist, dar dacă datorită lui putem să-l anihilăm pe Abu Nidal, merită osteneala.

— Cum de tipul se află acum în Iugoslavia?

— A reuşit să fugă din Beirut şi, tranzitând Ciprul şi Grecia, a intrat în Iugoslavia. Dar nu i-a fost uşor.

Uşa se deschise brusc, întrerupându-l. Deşi era obişnuit cu caracterul vulcanic al logodnicei sale, Malko simţi că îi iau foc obrajii.

Alexandra tocmai îşi făcuse apariţia în bibliotecă, având pe ea numai un superb corset negru de care erau prinşi ciorapii de mătase de aceeaşi culoare. Era încălţată cu nişte pantofi de lac, iar părul blond era revărsat pe spate. Veni la Malko şi îi întoarse spatele cu aerul cel mai firesc. Corsetul nu era închis decât pe jumătate din lungime…

— *Putzi,* eşti drăguţ să mă ajuţi? îl întrebă ea cu o voce suavă. Nu reuşesc să-mi închid corsetul.

De parcă erau doar ei doi în încăpere.

Henry Garwood se făcuse roşu la faţă, nereuşind să-şi dezlipească ochii de pe crupa fantastică ce se vedea de sub corola de dantelă neagră. Malko ezită, apoi îşi zise că era mai bine să evite orice litigiu.

— Scuzaţi-mă, făcu el.

Repede, el prinse copcile corsetului care se mula acum perfect pe formele de vis ale logodnicei sale. Când termină, Alexandra se

întoarse şi atunci păru că îl observă pe american.

— Nu mi l-ai prezentat pe prietenul tău, remarcă ea cu un ton puţin sarcastic.

— Henry Garwood, zise Malko. Este consilier la Ambasada americană din Viena.

Alexandra zâmbi.

— Ah, este încă unul dintre spionii tăi! Bun venit la Liezen, Herr Garwood! Sper că Malko v-a spus deja că azi este aniversarea mea. Aţi venit cu această ocazie?

Henry Garwood îi aruncă lui Malko o privire deznădăjduită. Alexandra îi întinse mâna ca să i-o sărute, cu sânii aproape goi la numai câţiva centimetri de faţa lui. În statul Indiana, unde se născuse, ar fi fost arsă de vie, ca vrăjitoare…

— Sigur că da! zise Malko, apucând taurul de coarne. Am vrut să-ţi fac o surpriză.

Alexandra făcu o piruetă, fluturându-şi părul de aur.

— Trebuie să mă pregătesc. Aici este trist.

Ea se duse într-un colţ al bibliotecii şi dădu drumul la o combină Akai, puse un CD şi ieşi, închizând cu grijă uşa. Malko se uită la ceas: era şapte şi jumătate. Nu făcuse încă baie, iar invitaţii trebuiau să sosească.

— Nu pot accepta invitaţia dumneavoastră, făcu americanul. Mai întâi, din motive de securitate şi apoi, ca să nu vă deranjez.

Soneria telefonului îl întrerupse. Malko ridică receptorul şi auzi vocea glacială a Alexandrei spunând:

— Dacă îţi permiţi să-l inviţi la petrecerea mea pe boşorogul acela, mă urc în maşină şi mă duc să-mi serbez ziua la Viena. Cu prietenii mei.

El închise telefonul, iar americanul continuă:

— Dragul meu prieten, nu are sens să-ţi stric petrecerea. Trebuie doar să stăm de vorbă o jumătate de oră.

Malko oftă uşurat. Încă un conflict nuclear fusese evitat…

— Ştiu că sunt groaznic de nepoliticos, dar în cazul acesta nu aţi putea să reveniţi mâine dimineaţă? Astfel vom putea sta de vorbă în linişte. Invitaţii mei trebuie să sosească şi…

— Mă tem că acest lucru este imposibil, spuse calm Garwood. Mâine dimineaţă la ora şapte, plec la Paris… După aceea mă duc la Belgrad.

Cei doi tăcură câteva momente. Malko nu ştia cum să iasă din încurcătură. Nu-l prea vedea pe Garwood alături de invitaţii săi, chiar dacă ar fi reuşit să o tempereze pe Alexandra. Mai ales că

îşi pierduse o jumătate de zi ca să aranjeze locurile la masă. L-ar fi trebuit un computer ca să refacă totul. Nimic mai tipicar decât un aristocrat de viţă veche din Europa centrală. El auzi zgomotul unei maşini ce intra în curte şi, după câteva secunde, Elko Krisantem bătu la uşă.

— Soseşte baronul Malsen Ponickav.

— Condu-l în salonul mare, spuse Malko. Sosesc imediat.

El se uită la Garwood.

— Sunt dezolat, dar dacă este neapărat necesar să stăm de vorbă astă seară, va trebui să aşteptaţi până ce se termină dineul.

Henry Garwood făcu un gest de înţelegere deplină.

— Vă înţeleg perfect. Lăsaţi-mă aici şi veniţi când puteţi.

— O, aveam nevoie şi de această încăpere... Dar am să vă conduc la primul etaj, unde veţi putea sta liniştit. Vi se va aduce cina în salonul video. Veniţi cu mine.

În trecere, el apucă şi sticla cu coniac şi un pahar, apoi o luă înaintea nedoritului oaspete. Din salon, se auzeau frânturi de conversaţie. Ceilalţi invitaţi sosiseră.

Cei doi urcară scara veche şi pătrunseră într-o cameră în care unul dintre pereţi dispărea după un imens ecran. Un pat Tiffany, creat de Claude Dalle, ocupa jumătate din spaţiu. Era acoperit cu o mulţime de perne multicolore. Un sistem video era încorporat într-o videotecă lăcuită, model Romeo. Malko puse sticla de coniac pe măsuţa joasă, în timp ce americanul se aşeză stângaci pe marginea canapelei.

— Voi veni imediat ce voi putea scăpa, îi promise Malko. Atunci vom avea timp suficient ca să discutăm.

El se grăbi să plece. Când îşi făcu apariţia în bibliotecă, îmbrăcat în smoching, Alexandra se afla deja acolo cu primii ei oaspeţi. Sub rochia de catifea neagră, era imposibil să ghiceşti corsetul care îl tulburase pe Henry Garwood. Alexandra se apropie de el cu un surâs triumfător.

— Te felicit că ai scăpat de acel intrus neobrăzat. Nu o să-ţi pară rău!

— De fapt, nu am scăpat de el chiar de tot. Mă aşteaptă în salonul albastru. Trebuie să stăm de vorbă după dineu.

— O, asta chiar în ziua aniversării mele! protestă ea furioasă.

Malko avea chef să-i spună că rochiile şi castelele costau mult, dar se abţinu.

Tare era curios să afle pentru ce motiv, un om atât de

important ca Henry Garwood, acceptase să aştepte atât de mult. Avea de gând, desigur, să-i promită luna de pe cer ca să-şi pună pielea în joc într-o misiune mai mult decât primejdioasă.

Capitolul III

Lumânările albastre care aruncau o lumină dulce în marea sufragerie a castelului Liezen erau pe terminate. În bucătărie se îngrămădeau zeci de sticle goale de Dom Perignon şi de Moet. Dineul se apropia de sfârşit.

Alături de prietenii săi, Malko aproape că uitase de CIA şi de ororile ei. Acum nu mai era decât Alteţa Sa Serenisimă, prinţul Malko Linge, cavaler de Malta, cavaler al Vulturului Negru şi al Ordinului Serafimilor, margraf de Haute-Lusace.

Alexandra tocmai suflase în unica lumânare cu care era decorat un superb tort de ciocolată amăruie, făcut de bătrâna Ilse. Malko era singura persoană care ştia adevărata ei vârstă. Se părea că timpul nu o atinsese cu aripa lui, căci era la fel de splendidă ca şi la început. Cei doi logodnici, aşezaţi la câte unul din capetele lungii mese, nu putuseră comunica decât prin priviri elocvente.

Aşezat la dreapta tinerei femei, ducele Ferdinand von Hanstein părea fascinat de decolteul acesteia. Cunoscut drept un obsedat sexual notoriu, el nu înceta să-şi înşele pe faţă soţia ori de câte ori avea prilejul. Biata femeie, născută Meklenburg, era o blondă fadă cu privirea resemnată. Numai rangul îl obliga pe soţul ei să nu facă vreo prostie.

Invitaţii se îndreptau acum spre fumoar, iar Alexandra profită de ocazie ca să se apropie de Malko.

— Of, de-ar pleca toţi cât mai repede! îi şopti ea cu patimă. Te doresc îngrozitor.

Ea se lipi în fugă de el, apoi îi şopti la ureche:

— Ştii că porcul de Ferdinand m-a pipăit ca pe o servitoare în tot timpul dineului? Am fost cât pe ce să-i ard o palmă. M-a mângâiat pe coapsă şi, când a simţit ciorapul, am crezut că va juisa în şervet...

— Ca să observe asta, a trebuit ca tu să-l laşi... remarcă Malko.

— Doar nu era să provoc un scandal numai pentru că se juca şi el puţin. Doar îl cunoşti. Fii sigur că tu vei profita cel mai mult.

Ferdinand von Hanstein tocmai se apropia cu un zâmbet impertinent, încălzind în mâna sa excesiv de albă un pahar cu

coniac Gaston de Lagrange.

— Dragul meu Malko, logodnica dumneavoastră are nişte ochi absolut tulburători! Ar trebui să ne întâlnim mai des...

Alexandra zâmbi, legănându-şi şoldurile cu mare artă. Tipul o sorbea din ochi, abia mai rezista.

Malko îi răspunse cu o banalitate şi se ocupă de ceilalţi invitaţi, destul de agasat. Brusc îşi aminti de bietul Henry Garwood care îl aştepta în salonul albastru. Ce naiba avea să-i spună atât de important încât să suporte această corvoadă?

*

* *

Henry Garwood se plictisise îngrozitor. La început urmărise un film erotic, apoi Ilse îi adusese cina pe un platou. După ce mâncase, se servise cu coniac. Simţindu-se cam ameţit şi vrând să mai omoare timpul, se aventurase într-o succintă expediţie prin camerele de la etaj, unde descoperi o încăpere căptuşită cu oglinzi vechi ce sugerau lucruri nebănuite. Se întrebă cât timp va mai avea de suportat. Zgomotul petrecerii ajungea până sus pe scara largă de marmură, iar el avu deodată senzaţia că este privat de ceva.

Îşi mai turnă puţin coniac şi se instală iar în faţa televizorului; terminase de studiat un pliant editat de Air France în care se anunţa deschiderea unei linii directe între Salzburg şi Paris şi de a unei linii non-stop Paris-Tokio, în douăsprezece ore. Cele două rute i se păreau interesante, mai ales de când Air France servea în clasa eco băuturi alcoolice pe gratis şi la cerere. Acest lucru, plus noile fotolii, le făceau extrem de atrăgătoare.

*

* *

Plecaseră toţi în afară de Ferdinand şi soţia lui. Aceasta dormita în faţa unui pahar cu suc de portocale, în timp ce soţul ei, lipit de Alexandra în faţa portretului unui strămoş al lui Malko, îi recita arborele lui genealogic, fără să-şi dezlipească privirile de sânii ei. Malko se apropie de ei şi îi şopti Alexandrei la ureche:

— Ocupă-te de ei câteva momente, vreau să discut cu prietenul nostru.

Un fulger trecu prin ochii cenuşii ai contesei, care imediat spuse privindu-l pe Ferdinand von Hanstein:

— Ferdie, trebuie neapărat să vă arăt sala armelor.

Apoi se adresă ducesei:

— Mathilda, sunteţi cu umerii goi, mă tem că veţi răci...

Mathilda von Hanstein o aprobă cu un zâmbet neutru.

Gurile rele spuneau că singura plăcere sexuală pe care o avea din partea soţului ei era relatarea aventurilor cu femeile. Şi că ar fi complet frigidă.

Ferdinand se îndrepta deja spre uşă, cu ochii ieşiţi din cap.

Malko simţi un şoc. Cu toată şampania pe care o băuse, Alexandra era acum capabilă să se lase încălecată de imbecilul ăsta numai ca să-şi răzbune amorul propriu rănit.

El se aşează cu hotărâre între Alexandra şi uşă.

— Doar nu o vei abandona pe Mathilda, nu este frumos. Îi voi da eu o blană, ca să nu-i fie frig.

Mathilda îi privi mirată. Lui Ferdinand van Hanstein îi pieri pe loc cheful să mai viziteze sala de arme. El îşi ascunse un căscat, se uită în mod ostentativ la ceas şi tresări.

— *Mein Gott!* S-a făcut târziu. Dragul meu Malko, trebuie să fiţi nerăbdător să rămâneţi împreună cu delicioasa dumneavoastră logodnică. Vă rog să ne scuzaţi că am stat până acum. Mergem, Mathilda?

Mathilda se ridică.

Alexandra îi aruncă lui Malko o privire ucigaşă.

— O lăsăm pe altădată, Ferdie, spuse ea cu înţeles ducelui.

— Desigur, făcu aprobator tânărul, bucuros ca un buldog căruia i s-a smuls osul.

Gândul că se întoarce acasă îl făcuse ursuz.

Imediat ce Malko îi conduse până la uşă, Alexandra se lipi de el ca o ventuză, dar fu respinsă.

— Ticăloaso, ai fi fost în stare…

Cu o privire ambiguă şi provocatoare, ea spuse:

— Poate da, dragule. Poate nu. Ai de gând să mă pedepseşti pentru intenţiile mele rele, nu?

El o apucă de mână şi o trase sus pe scara în formă de spirală ce ducea la primul etaj.

Cu un efort eroic, Malko îl îndepărtă din minte pe Henry Garwood, de care îl despărţeau doar câţiva metri. Alexandra, ajunsă la primul etaj, deschise uşa camerei numite de ei „galeria oglinzilor”. Era căptuşită toată cu oglinzi vechi şi era locul unde făceau adesea dragoste. În faţa patului cu baldachin, ea îşi trase fermoarul rochiei, care alunecă la pământ, lăsând-o în corset şi în ciorapii negri ce-i puneau în valoare picioarele lungi şi fuselate. Malko simţi că-i lasă gura apă. Să-l ia naiba pe Henry Garwood! Femeia asta era superbă!

*

* *

Henry Garwood îşi încordă auzul, dar degeaba. Aţipise puţin. În zilele precedente, făcuse drumul Viena-Paris-New York şi retur. Dacă nu ar fi luat un Concorde de la New York la Paris, nu ar mai fi rezistat. El asculta zgomotele castelului. În mod extrem de ciudat, totul era cufundat în linişte. Un gând îngrozitor îi veni în minte. Dacă Malko s-a dus la culcare şi uitase de el?

Deschise uşa şi cercetă culoarul pustiu. Linişte. De la o fereastră, se uită în curtea castelului. În afară de maşina sa, nu mai era nici o maşină!

Temerile sale erau întemeiate: uitaseră de el!

Înfuriat, dar şi jenat, el ieşi pe culoar, decis să-l trezească pe Malko. Când trecu pe lângă cea de a treia uşă, văzu că este întredeschisă. Înăuntru era lumină. El se apropie mai tare şi simţi că. Un val de sânge îi năvăleşte în artere, cu forţa unui gheizer. Tânăra femeie care îl provocase deja în bibliotecă, era lungită pe pântece pe un pat, purtând corsetul negru, ciorapii şi pantofii escarpen. Lângă ea era aşezată o cravaşă neagră, care semăna cu un şarpe. Era în genul celor folosite mai ales de ofiţeri. Întâi crezu că tânăra era singură.

Apoi în raza sa vizuală apăru un al doilea personaj: amfitrionul său. El apucă cravaşa şi biciui crupa cambrată ce ieşea din dantelele corsajului.

— *Holy cow!* spuse Henry Garwood în gândul lui. Ce brută!

În acel moment, tânăra femeie, lungită pe patul cu baldachin, întoarse capul şi spuse cu o voce clară:

— Hai, pedepseşte-mă! Umileşte-mă!

Când cravaşa se abătu din nou pe carnea dezgolită, Henry Garwood sări de parcă el ar fi fost cel biciuit. Nu putea să-şi ia ochii de la femeia ce se zvârcolea sub loviturile nemiloase, fără să încerce a le evita. Fesele îi erau deja brăzdate de dungi roşiatice. Ea se răsuci şi cravaşa o plesni pe sâni. Împietrit de stupefacţie, Henry Garwood simţi cum i se zdruncină toate certitudinile. Ca şi cum acest lucru ar fi fost semnalul pentru un nou joc, Alexandra alunecă de pe pat şi îngenunche în faţa lui Malko. Lui Garwood nu îi fu greu să-şi imagineze urmarea. Cu capul în flăcări, el se retrase. Era mult prea mult! Era mai rău decât într-un film erotic!

Mort de ruşine la ideea că ar fi putut fi surprins trăgând cu coada ochiului, el se întoarse în salonul video.

Mult mai târziu, îşi făcu apariţia şi amfitrionul său, înfăşurat într-un halat de casă din catifea neagră. Henry Garwood zise:

— Începusem să cred că m-aţi uitat…

— Am avut alte obligaţii, făcu Malko.

Garwood simţi cum se înroşeşte până în vârful urechilor şi preferă să-l facă să creadă că nu fusese martor la „obligaţiile” respective.

— Nu mai am prea mult timp, zise el. Iată despre ce este vorba. Tipul despre care v-am vorbit, Aram Erivanian, se află în Iugoslavia, la Belgrad. Fusese prevăzut ca să iasă din ţară cu un paşaport diplomatic eliberat de State Department. Dar totul s-a dus de râpă.

— Cum?

— Agentul nostru care trebuia să-i înmâneze paşaportul a fost asasinat de nişte necunoscuţi, la fel ca şi una din gărzile de corp, ale lui Erivanian. Nu ştim cum s-a produs această scurgere de informaţii. Iugoslavii sunt furioşi şi doresc ca această afacere să fie rezolvată cât mai repede. Problema este că, după acest… incident, Aram Erivanian nu mai vrea să ia contact cu nimeni.

— Nu poate fi condamnat pentru asta, remarcă Malko. Dacă lucrurile s-au petrecut după cum spuneţi dumneavoastră, ar trebui mai întâi găsită scurgerea şi abia pe urmă să întreprindem ceva. Credeţi că ar putea fi de vină serviciile iugoslave?

— Nu cred aşa ceva, spuse americanul. Acestea nici măcar nu ştiu unde se ascunde armeanul. Nu doresc să i se întâmple ceva pe teritoriul iugoslav, ca să nu şi-i ridice pe armeni în cap.

— Cine l-a adus pe Erivanian la Belgrad?

— Una din fostele lui amante, Milena Bratic, o iugoslavă. Este singura persoană care îi cunoaşte ascunzătoarea.

— Aveţi încredere în ea?

Garwood făcu un gest de neputinţă.

— Pare foarte ataşată de Erivanian…

Lui Malko toate acestea i se păreau destul de confuze. Şi deosebit de periculoase…

— Dacă analiza făcută de dumneavoastră este exactă, această Milena Bratic a fost imprudentă. Sau cei care vor să îl răpună pe Erivanian sunt cu mult mai bine informaţi decât credeţi. După părerea dumneavoastră, nu ştia nimeni că Erivanian a sosit la Belgrad?

Americanul suspină:

— Aşa credem noi. Aşa ne-a încredinţat Milena Bratic.

— Este posibil să vă fi înşelat, spuse Malko. Acest dublu asasinat a fost probabil comis de oamenii aflaţi în solda lui Hagopian, care i-au luat urmele lui Erivanian.

Dacă Malko avea dreptate, însemna că este trimis într-un cuib de şerpi cu clopoţei. Ca să nu mai vorbim de aşa-zisa neutralitate a serviciilor iugoslave.

— Este posibil, mărturisi Garwood.

Malko îşi înăbuşi un căscat. Puterea de concentrare îi scăzuse simţitor după seara asta agitată.

— Apropo, de ce Hagopian vrea pielea vechiului său tovarăş şi prieten?

Un rânjet cinic schimonosi gura lui Henry Garwood.

— Pentru aceleaşi motive pentru care noi îl vrem viu... Erivanian ştie multe, prea multe lucruri... Ştie despre acordurile secrete cu palestinienii, sirienii şi anumiţi agenţi sovietici. Şi despre Abu Nidal, ţinta noastră... Tovarăşul lor.

Din nou, universul lui Malko se răsturna. După serată şi momentele de plăcere, pătrundea în universul negru şi periculos al informaţiilor. Acum, când toate simţurile sale erau pline de splendoarea Alexandrei. Crudă soartă... Ea rămăsese să doarmă acolo unde o lăsase.

— Şi ce doriţi de la mine? întrebă.

Henry Garwood surâse.

— Imposibilul, ca de obicei. Dezlegaţi misterul şi scoateţi-l pe Erivanian din Iugoslavia.

— Singur nu se poate deplasa?

— Nu, spuse Garwood. Este orb şi are un braţ amputat. În urma păţaniei de la Frankfurt.

Malko reflectă un moment. Acest amănunt arunca o lumină nouă asupra problemei...

— Cine are grijă de el?

— Un bodyguard trimis direct de la Beirut, îi explică americanul. Celălalt a fost asasinat în acelaşi timp cu *case-officer.* Corpul lui a fost găsit în Dunăre. Şi mai este şi Milena Bratic. Noi credem că asasinii au avut intenţia să-l urmărească pe mesager ca această să-i conducă la Erivanian, ca să poată să-l elimine. Dintr-un motiv pe care nu-l cunoaştem şi-au schimbat planul.

— Interesant ar fi să aflăm cum au aflat ei de această întâlnire... spuse Malko.

— Bineînţeles, făcu americanul. Asta este prima

dumneavoastră sarcină.

— Credeţi că cei care au dat această lovitură se mai află acum la Belgrad?

— Mă tem că da. Probabil doresc să dea o altă lovitură.

— Şi mie pe cine îmi daţi?

Americanul îl privi încurcat.

— Dacă aşteptăm până îi localizăm pe *„baby-sitters”* şi până obţinem autorizaţia pentru intrarea lor în Iugoslavia, Erivanian va muri de bătrâneţe.

— Poate că aveţi dreptate, dar eu nu am chef să mor de moarte violentă.

— Nu aveţi chiar pe nimeni? întrebă Garwood. Noi suntem dispuşi să plătim bine.

Malko se gândi imediat la Elko Krisantem. Nu ar fi pentru prima oară când l-ar folosi pe turc. Acesta ar fi acceptat şi pe gratis să meargă cu el. Un turc să lupte cu armenii, era ca şi cum ai fi pus o pisică între şoareci.

— Aş avea pe cineva, spuse el.

— Alegerea dumneavoastră va fi şi a noastră, se grăbi să accepte americanul.

Cum îl scot pe Erivanian din Iugoslavia?

— Cu o maşină. Iugoslavii au dat lumină verde la frontiere. După cele întâmplate, Erivanian nu mai vrea să audă de tren sau de avion. Tipul este un pic paranoic...

Şi orb şi urmărit de asasini, avea toate scuzele. Malko căscă din nou, mai să-şi mute fălcile din loc. Era pentru prima dată când trebuia să salveze viaţa unui terorist.

— Când trebuie să plec?

— Mâine la prima oră, spuse simplu americanul. Fiecare minut petrecut la Belgrad măreşte factorul de risc pentru Erivanian. Ar fi păcat să fie lichidat acolo, înainte de a putea să ni-l vândă pe Abu Nidal.

Malko îşi zise că noaptea lui va fi prea scurtă. Trebuia să o anunţe pe Alexandra care se pregătea să plece împreună cu el la St-Anton. Iar Belgradul nu era chiar acelaşi lucru.

— Ce material iau cu mine?

— Luaţi o armă. Eu nu pot să vă dau una. Nu veţi avea probleme la graniţă. Niciodată nu controlează vehiculele austriece. Nu se poate pune problema să mergeţi acolo cu mâinile goale. Aveţi maşină, nu-i aşa?

— Bineînţeles, făcu Malko.

— Veţi pleca *via* Maribor. Ca orice turist austriac. Sunt cu sutele cei care se duc să schieze în Iugoslavia. Nu se face nici un control. Şi vă întoarceţi la fel.

Malko îl privi uimit.

— Doar nu voi merge în Iugoslavia cu Rolls-ul. Aş putea fi reperat imediat. Dacă vreţi să plec cu maşina, voi închiria de la Budget ceva mai solid, un Mercedes 190, de exemplu.

— Excelentă idee, aprobă americanul, uşurat. În aceste condiţii, mă voi culca aici, iar mâine dimineaţă, vă duc la Viena.

Alexandra o să fie nebună de fericire. Cu siguranţă că nu se va grăbi să meargă cu el. Ruta Viena-Belgrad-Viena reprezenta mai mult de o mie cinci sute de kilometri tur şi retur, pe şoselele strâmte şi aglomerate, în mijlocul unui peisaj anost.

— Perfect, zise Malko. Şi ce voi face când ajung la Belgrad?

— Trebuie să luaţi legătura cu Milena Bratic. Este singura care ştie unde se ascunde Aram Erivanian…

— Vorbiţi-mi un pic despre ea.

— Este o veche ziaristă sârboaică. L-a cunoscut pe Erivanian cu ocazia unui interviu. Atunci s-au îndrăgostit unul de celălalt. S-a dus în Liban după el şi au stat împreună mai mulţi ani. Se afla la Frankfurt când a avut loc accidentul în care armeanul a orbit. După aceea, s-au despărţit, dar el are în continuare încredere în ea.

— Perfect, spuse Malko. Şi cum am s-o găsesc? O contactez la sosirea mea acolo?

— Nici gând de aşa ceva! tresări americanul. Milena este terorizată şi va refuza categoric să vorbească. Mâine seară voi fi la Belgrad. Şeful centralei de acolo are posibilitatea să o vadă în mod discret. Vă voi aranja eu o întâlnire ca să-i fiţi prezentat. Pe urmă, vă descurcaţi singur. Vă trebuie vreo douăsprezece ore de drum până la Belgrad.

— Asta dacă totul merge ca pe roate, făcu Malko.

Henry Garwood îl aprobă..

— Hai să lăsăm şi o marjă de timp. Să zicem că ne întâlnim la ora cinci după-amiază. Milena Bratic va fi şi ea prezentă. Cunoaşteţi Belgradul?

— Nu.

— Nu-i nimic.

El scoase din servieta diplomatică o hartă a Belgradului şi o desfăcu. Puse degetul pe o insulă mică, aflată între cele două braţe ale râului Sava, în sud-vestul oraşului.

— Ne vom întâlni în acest loc: este insula Ciganlija. Vara, aici se face plajă, se practică înotul şi canotajul, dar în timpul iernii este pustiu. Pe ţărmul dinspre nord, există mai multe restaurante, construite pe şalupe. Unul se numeşte *Kod Kapitana.* Iarna este închis. În faţa lui există un parching. Voi fi acolo la ora cinci. Ca să puteţi ajunge acolo, de la podul peste Sava, apucaţi spre Cacak şi vă înscrieţi pe bulevardul Radnica. La un moment dat, acesta se bifurcă. O luaţi la stânga printr-o pasarelă. Prima la dreapta, este intrarea spre insulă. Vă las harta.

Malko luă harta şi o împături.

— Drumul până la Belgrad este destul de lung, spuse el. S-ar putea întâmpla lucruri neprevăzute. Ce facem în cazul în care ratez întâlnirea?

Henry Garwood reflectă puţin apoi spuse:

— A doua zi veţi primi o invitaţie la hotel. Veţi sta la *Intercontinental Beograd.* Invitaţia va fi pentru o serată. Sărbătorirea Sfântului Nicolae. Va fi acolo COS al Belgradului, Andrew Witkin. El vă va contacta şi vă va da instrucţiuni. Nu are sens să facem rezervare la hotel. În acest anotimp, se găsesc uşor locuri. Astfel vom evita ca serviciile iugoslave să vă repereze prea repede.

— Dar credeam că…

Henry Garwood făcu un gest liniştitor:

— Sigur că vă vor ajuta să îi scăpaţi de orb, dar nu are rost să-l ispitim pe diavol.

Americanul căscă şi se uită la ceas.

— Amândoi vom avea mâine o zi grea. Va trebuim să plecăm de aici pe la ora şase.

— Din păcate! făcu Malko.

Avea o adevărată oroare să se scoale cu noaptea în cap, mai ales când ştia cum va reacţiona Alexandra care avea chef să se tăvălească în pat cu el toată dimineaţa. Dar şi asta făcea parte din neajunsurile profesiei sale.

După ce îl concluse pe american într-o cameră, coborî să-l caute pe Elko Krisantem.

Nici nu bătu bine la uşă, că turcul îi ieşi în prag, gata echipat.

— Mă gândeam că veţi avea treabă cu mine, spuse el plin de modestie.

*

* *

*

* *

Malko era deja îmbrăcat, când Alexandra deschise ochii. În timpul întrevederii lui cu Garwood, ea se întorsese în camera lor şi se culcase. Sprijinită într-un cot, ea se uită la ceas.

— Unde pleci?

— Sunt obligat să plec puţin undeva.

Ea se frecă la ochi, căscând.

— Vii la masă?

— Nu, trebuie să lipsesc două sau trei zile.

De data asta, Alexandra se trezi.

— Unde? ţipă ea.

— La Belgrad.

— Dar nu mi-ai spus nimic!

— Dormeai…

Dreaptă, în genunchi, ea aruncă în el cu corsetul. Apoi cu o brichetă. Apoi una din cizme se izbi în uşă. Malko era de-acum pe culoar. Elko Krisantem îl aştepta în hol, cu o licărire fericită în ochi. În sfârşit, îşi făcea iar meseria. Degetele sale mângâiau laţul din fundul buzunarului. Spera să aibă ocazia de a-l folosi curând. Mulţumită progreselor făcute de ştiinţă, era făcut acum din teflon şi era indestructibil. Malko privi din curte la fereastra luminată a camerei sale. Pleca iar să înfrunte moartea. Într-o bună zi însă, nu avea să se mai întoarcă.

Capitolul IV

La postul de frontieră, coloana de maşini avansa foarte repede, deşi era doar un singur miliţian iugoslav de serviciu. Instalat într-o gheretă de sticlă, el controla paşapoartele pe care i le întindeau automobiliştii în trecere. Doi dintre colegii săi scrutau convoiul celor care se întorceau pe jos din Austria, încărcaţi cu pachete de tot felul.

Malko ajunse în dreptul postului de poliţie şi întinse paşaportul lui şi al lui Krisantem.

Poliţistul iugoslav le luă şi, după ce aruncă o scurtă privire, le ură un *Gutte fahrt*[7] maşinal.

Nu departe de el, staţiona un modest Fiat 600, deformat, cu un girofar albastru. Reprezenta toată forţa de luptă a Miliţiei la frontieră... Douăzeci de metri mai încolo, vameşul iugoslav nu era nici el prea curios, mulţumindu-se să ceară hârtiile vehiculului.

Malko apăsă pe acceleratorul Mercedesului 190, de culoare albastră, depăşind un camion imens cu număr bulgăresc, sub privirile zecilor de pietoni ce se prăbuşeau sub greutatea bagajelor. Se aflau în Iugoslavia. Henry Garwood îi dusese până la Viena, unde îi lăsase la o agenţie Budget, de unde Malko a închiriat un Mercedes 190 aproape nou. Acolo s-au despărţit. În trusa de toaletă, Malko ascunsese un pistol extraplat, demontat în trei piese, plus un amortizor. Cartuşele erau răspândite peste tot. Astra lui Krisantem era pusă în trusa de scule. Până aici putuse să ruleze cu o viteză de o sută optzeci de kilometri la oră pe autostrada ce şerpuia printre pădurile de brazi ale Austriei. În Iugoslavia însă, lucrurile se schimbau. Alături de Malko, Elko Krisantem nu îşi mai ascundea bucuria. În sfârşit, era din nou în misiune.

— Ne întâlnim cu armenii? întrebă el cu un ton gurmand.

— Doar cu unul, preciză Malko. Şi acesta este un prieten. Nu vă veţi arăta talentele faţă de el.

— Armenii nu ne pot suferi, spuse Krisantem. Ne asasinează diplomaţii şi pun bombe peste tot.

— Este adevărat, făcu Malko în timp ce depăşea un alt camion

[7] Drum bun (n.a.).

bulgăresc, dar au avut şi motive…

Vremea era destul de frumoasă, iar şoseaua străbătea un peisaj deluros, dar lipsit de farmec, din cauză că viile erau desfrunzite. Ici şi colo, turnul unei clopotniţe arăta că trec pe lângă un sat. Numărul maşinilor era aproape la fel de mare ca şi pe teritoriul austriac. Diferenţa consta în starea acestora.

Malko se gândi la ciudata misiune de salvare ce i se încredinţase…

Bărbatul pe care îl căuta la Belgrad ca să-l salveze făcea parte din tabăra care era de obicei inamică. Un nenorocit de terorist care ştia să monteze bombe… Asala era cunoscută prin numeroasele atentate sângeroase pe care le săvârşise în colaborare cu diferite grupări palestiniene.

Pe marginea şoselei, un panou indica: Maribor. Pe timpul Imperiului austro-ungar, localitatea se numise Marienburg. Pe cele două margini ale şoselei se puteau vedea crescătoriile de iepuri, prost întreţinute, construite din beton cenuşiu. După un timp, intrară pe o autostradă cu trecere plătită. Aşadar, era o autostradă aflată într-o stare mai puţin proastă decât celelalte. Era trecut de ora prânzului. Până la Belgrad mai aveau cam şapte ore de drum, în cel mai bun caz…

Deşi era atent mereu la retrovizor, Malko nu observase nimic suspect până acum. Din experienţă, ştia că pericolul putea să apară în mod neaşteptat. Reuşise să treacă doar de primul obstacol. Deodată simţi că foamea îi strânge stomacul.

*

* *

Barul era aglomerat şi plin cu fum, dar în sala de mese nu se aflau decât patru clienţi. Malko şi Krisantem şi o pereche de funcţionari iugoslavi, care sosiseră într-un Mercedes 250, strălucitor şi nou. Potrivit standardelor iugoslave, carnea din farfurie era bună, dar în realitate era infectă în asemenea hal, încât Krisantem vru să-l oblige pe chelner să o înghită. Malko puse jos paharul cu apă îngălbenită de care abia se atinsese.

— Să mergem!

Mai aveau peste trei sute de kilometri până la Belgrad şi Malko începu să simtă oboseala. Se aflau pe valea Savei, străjuită în depărtare de înaltele coline acoperite cu păduri de brazi, unde odinioară Tito ţinuse piept nemţilor. Se mai puteau zări biserici, dar nu mai văzu nici unul din încântătoarele castele pe care Imperiul austro-ungar le semănase în întreaga Europă. Elko

Krisantem dădea şi el semne de oboseală. În sfârşit, mai aveau doar o sută de kilometri până la Belgrad. Malko pătrunse pe o adevărată autostradă, putând să prindă o sută şaizeci de kilometri la oră. În stânga lui, Dunărea curgea leneşă. Ultimul pasaj cu plată se afla la douăzeci şi cinci de kilometri de Belgrad.

Aici circulaţia era mai intensă. Malko observă la momentul oportun un panou pe care scria *Intercontinental Beograd.* Hotelul, cu faţada de sticlă, semăna cu o construcţie din filmele SF, în mijlocul unui *no man's land.* Cartierul Novi Beograd fusese construit după război şi blocurile aliniate într-o desăvârşită monotonie erau deja înnegrite şi prost întreţinute. Holul hotelului *Intercontinental* nu avea personalitate. Ai fi putut spune ca te afli la Bruxelles, la Londra sau la Frankfurt. Malko şi Elko cerură camere alăturate. Până a doua zi nu aveau nimic de făcut. Malko se grăbi să facă un duş, apoi sună la castelul Liezen. În mod cu totul surprinzător, telefonul funcţiona perfect. Trecu însă multă vreme până ce receptorul fu ridicat din furcă şi se auzi vocea dogită a Ilsei.

— *Gruss Gott: Schloss Liezen. Wie sprechen?*[8]

— Unde este contesa Alexandra? întrebă Malko.

— *Ach!* tăcu bucătăreasa. A plecat la Viena, *Sie Hoheit!* Nu a lăsat numărul la care poate fi găsită.

Ticăloasa! O auzi pe bătrâna Ilse bodogănind că blondele erau toate nişte târfe şi preferă să închidă telefonul. Nu trebuia să se mai gândească deocamdată la impetuoasa sa logodnică, întotdeauna se întorcea la el…

Peste câteva zile avea să se întoarcă. Atunci se va duce după ea şi o va aduce de păr acasă.

*

* *

Întunericul se lăsase deja şi maşinile circulau cu farurile aprinse. Malko intră pe bulevardul Drugi ce ducea spre podul Gazela. Ieri nu se dusese în recunoaştere la locul întâlnirii ca să nu atragă atenţia. Obosit, se culcase, iar apoi ieşise să dea o raită prin oraş ca să-i simtă pulsul. Nu fusese prea încântat de ce văzuse. În afară de vechile monumente ale epocii austro-ungare, nu erau decât oribilele construcţii moderne. Tramvaiele ponosite adăugau o notă lugubră oraşului.

Când trecu pe podul Gazela, observă panoul cu indicaţia

[8] Bună ziua. Castelul Liezen. Cine este la telefon? (n.a.).

Cacak. O luă pe bulevardul Vojvode Mişica şi se îndreptă spre Savsko jezero, micul braţ al Savei, situat între pământ şi insula Ciganlija. La locul indicat de american, el văzu în dreapta sa un drum îngust, care ducea spre interiorul insulei. Plopii şi mestecenii desfrunziţi erau singurele ornamente ale peluzelor întrerupte din loc în loc de terenurile de sport. Nu era nici ţipenie de om. La un moment dat, în faţă apăru o barieră. Făcu cale întoarsă şi observă o plăcuţă pe care scria *„Kod Kapitana”* şi o săgeată indicatoare.

În cele din urmă, reuşi să ajungă pe ţărmul de nord al insulei. Mai multe şalupe-restaurant erau ancorate de-a lungul ţărmului, unele mai pustii decât altele... Apucă pe lângă ţărm pe un drum noroios şi văzu o şalupă albă, a cărei parte superioară era plină de mese şi bănci. Era şi o firmă pe care scria *„Kod Kapitana”.* Locul era mai mult decât sinistru.

Odată ajuns acolo, semnaliză cu farurile.

Norocul părea că-i surâde, pentru că văzu maşina lui Henry Garwood. Golful acestuia staţiona acolo, dar nu văzu nici o reacţie. Repetă semnalul, dar nici acum nu răspunse nimeni. Cu toate acestea, la volan se vedea o siluetă.

— Hai să ne uităm, îi spuse Malko turcului.

În buzunarul drept al hainei de blană, avea revolverul extraplat. Când coborâră din maşină, un vânt îngheţat le şfichiui obrajii. Întunericul înghiţea contururile lucrurilor. Cei doi se apropiară de Golf.

Într-adevăr, la volan se afla cineva şi Malko putu recunoaşte craniul pleşuv al prietenului său, Henry Garwood. Avea o imobilitate stranie.

Malko simţi cum i se pune un nod în gât şi strigă:

— Henry!

Linişte. Apoi văzu cele două găuri în geam. El deschise portiera şi capul lui Henry căzu pe piept. Partea stângă a feţei era acoperită de sânge: Americanul avea un motiv foarte întemeiat ca să nu răspundă. Era mort.

Malko îl atinse pe gât. Nu se răcise încă. Tulburat, ocoli maşina, deschise portiera şi descoperi pe bord un Colt „45” şi o cutie de cartuşe Remington. Henry fusese prevăzător, dar nu suficient.

Malko se uită la maşină. Oare ce se întâmplase? Şi unde era asasinul? Era clar că Garwood fusese aşteptat şi ucis chiar în momentul sosirii lui aici. Oricum, se întâmplase o adevărată

catastrofă, iar misiunea lui Malko se afla deja sub semnul întrebării. Uciderea lui Henry Garwood adeverea faptul că scurgerea de informaţii nu fusese un caz izolat, ci că toată operaţiunea fusese penetrată.

Elko se apropia cu arma în mână şi cu privirea îndreptată către liziera întunecată a copacilor.

— Ar fi bine să nu mai zăbovim mult pe aici, zise el.

Malko verifică rapid buzunarele mortului, în care găsi un carnet. După ce închise portiera, se urcă la volanul maşinii sale şi spuse:

— Plecăm.

Era inutil să se lase surprins de poliţia iugoslavă în tovărăşia unui cadavru.

Misiunea sa începuse rău. Nu-i mai rămânea decât să aştepte până a doua zi întâlnirea planificată de nefericitul Henry cu şeful Centralei CIA din Belgrad.

El aprinse faza mare a farurilor şi întoarse maşina în micul parching ca să poată ieşi la drumul pe care venise. În timpul acestei manevre, spotul farurilor mătură şalupa alăturată. Malko frână brusc, proiectându-l pe Elko cu capul în parbriz. Turcul înhăţă pistolul.

— Ce s-a întâmplat, Alteţa Voastră?

— Pe şalupa aceea se află cineva. Mă duc să văd.

Farurile luminau o siluetă aflată în sala de mese. Elko nu putea însă să desluşească nimic. O punte ocolea restaurantul de jur-împrejur. Acolo se putea ascunde uşor cineva.

— Ar putea să fie un paznic, spuse turcul. Nu văd nici o maşină prin preajmă.

Malko voia să fie sigur. Înarmat cu pistolul său extraplat, coborî din Mercedes şi se urcă pe pasarela acoperită cu o copertină cu dungi roşii şi albe. Scândurile pasarelei erau murdare şi ude. Când ajunse pe punte, încercă să deschidă uşa restaurantului. Era încuiată. Porni mai departe, ocolind restaurantul. Elko Krisantem venea pe urmele lui, cu pistolul la centură şi cu laţul pregătit în mână. Nu se auzeau decât pocniturile scândurilor sub paşii celor doi bărbaţi şi clipocitul apei ce se izbea de bătrâna şalupă.

Malko ajunse primul. Nici în spate nu era nimeni. Deodată văzu o siluetă lipită de peretele de lemn, apoi văzu o mână întinsă şi o împuşcătură îl asurzi. Flacăra ţâşnise chiar în faţă. Instinctiv, el se feri într-o parte, vrând să riposteze. Dar piciorul îi

alunecă pe planşeul alunecos şi îşi pierdu echilibrul. Glonţul său se pierdu aiurea, iar el căzu pe cotul drept şi scăpă din mână arma.

Se auzi atunci o a doua împuşcătură şi mai aproape, iar el se rostogoli, sperând din tot sufletul ca să poată scăpa de inamicul necunoscut.

*

* *

Elko se afla în spatele şalupei şi se pregătea să ocolească restaurantul, când auzi împuşcăturile. Sângele îi îngheţă în vine: Malko avea o armă cu amortizor, deci nu trăsese el! Se repezi înainte fără să se mai gândească şi alunecă şi el pe scândura murdară. În penumbră văzu o siluetă care nu era a lui Malko. Luându-şi avânt, el se năpusti asupra acesteia, folosind metoda sa favorită. Aruncă laţul peste capul necunoscutului, apoi trase de capete către el şi îi înfipse genunchiul în spate. Se auzi un ţipăt, apoi o altă împuşcătură şi văzu braţele care gesticulau. Apoi, adversarul său începu să se clatine şi se prăbuşi, antrenându-l în cădere şi pe Elko. Acesta îl văzu pe Malko ridicându-se şi inima îi veni la loc.

Tipul pe care îl strangula, încerca disperat să-şi scoată laţul, dar se zbătea în zadar.

Malko scoase lanterna din buzunar şi o aprinse. Deodată exclamă:

— Elko, opreşte-te! Este o femeie.

Elko nu era prea galant din fire, dar slăbi strânsoarea, neînţelegând de ce ar ierta pe cineva care tocmai voise să-i ucidă stăpânul. Chiar dacă era o femeie…

Malko fu nevoit să-l smulgă de lângă prada sa, după ce îşi recuperă revolverul extraplat şi arma cu care trăsese în el necunoscuta: un Makarov 765 automat, pe care îl băgă în buzunar. Deşi laţul nu o mai sugruma, femeia continua să geamă. Malko nu-i putu desluşi prea bine trupul. Era îmbrăcată cu o blană de astrahan şi avea cizme lungi. El o ajută să se ridice, iar ea îi şopti în ruseşte:

— Nu mă ucideţi, sunt…

Se opri, înecată de o tuse violentă. Malko lumină un chip de o frumuseţe uimitoare. Pometii proeminenţi ai obrajilor dădeau un aer misterios figurii. Ochii şi gura păreau prea mari. Avea buze groase, iar ochii migdalaţi erau întinşi spre tâmple. Necunoscuta degaja un magnetism sexual incontestabil, o anumită fragilitate,

dar şi ceva misterios, inefabil. Ea clipi în lumina puternică:

— Cine sunteţi? o întrebă Malko.

Nu primi nici un răspuns. Cu ochii plini de lacrimi, ea încerca să se degajeze, ca un animal prins în cursă. Laţul îi lăsase pe gât o dungă roşiatică şi femeia respira cu greu.

Cuprins de o inspiraţie bruscă, Malko o întrebă:

— Milena? Sunteţi Milena Bratic?

Ochii întunecaţi se luminară uimiţi. Femeia răspunse în ruseşte:

— *Da.*

— Aveaţi întâlnire cu un american, Henry Garwood, cel care acum este mort în maşina lui? Şi cu o a treia persoană?

— *Da.*

— Eu sunt cea de a treia persoană, zise Malko. Să plecăm de aici. Sunteţi cu maşina?

— Nu.

— Henry v-a adus?

— Nu.

Ea se aplecă şi culese de pe jos o pălărie neagră de fetru, pe care şi-o puse pe cap. Malko o conduse către pasarelă. Oricine ar fi putut auzi împuşcăturile.

Mercedesul străbătu aleile pustii ale insulei. Malko nu se linişti decât în momentul în care se văzu în mijlocul circulaţiei de pe marele bulevard. Alături de el, Milena Bratic îşi pipăia gâtul. Când se apropie de centrul oraşului, Malko micşoră viteza şi o întrebă:

— Puteţi să-mi spuneţi ce s-a întâmplat?

— Nu ştiu, spuse ea. Am întârziat cu zece minute. Maşina mea a fost ridicată de Miliţie pentru că o parcasem pe trotuar. Nu am vrut să iau un taxi, aşa că am venit cu autobuzul şi apoi pe jos.

— Henry Garwood era încă în viaţă când aţi ajuns aici?

— Da. Dar când m-am apropiat de maşină, cineva a tras dinspre lizieră cu o armă cu amortizor.

— Aţi putut vedea persoana care a tras?

— Nu. Nu reuşesc să înţeleg nimic. Nimeni nu ştia despre această întâlnire.

Malko tăcea. Era pentru a doua oară că informaţiile se scurgeau, având ca rezultat moartea.

Milena Bratic părea epuizată. El o întrebă:

— De ce aţi tras în mine?

— Mi-a fost frică, răspunse ea. La început m-am refugiat pe şalupă. Am stat ascunsă acolo vreo zece minute. Cum nu se mai

întâmpla nimic, m-am hotărât să plec. Atunci aţi apărut dumneavoastră. Am fost nevoită să mă ascund din nou. Dar când am vrut să văd cine este, m-aţi observat. Când v-aţi urcat pe şalupă, am crezut că faceţi parte dintre asasini. Sunt dezolată…

Malko nu răspunse. Era adevărat. Şi el ar fi putut să o ucidă.

Ca de fiecare dată când scăpa de moarte, simţi că îi este îngrozitor de foame şi că doreşte să facă dragoste…

O privi pe Milena din profil. Era superbă, cu părul ei negru şi des. După ce voiseră să se ucidă reciproc, poate că aveau să petreacă o noapte împreună…

— Totul va fi bine, spuse el. Am venit să-l caut pe Aram Erivanian ca să-l scot din ţară. Mai înainte însă aş vrea să lămuresc anumite lucruri.

Femeia întoarse capul spre el. Era o apariţie cu adevărat fascinantă. Malko înţelegea de ce armeanul se îndrăgostise nebuneşte de ea.

— Cine sunteţi dumneavoastră? îl întrebă ea.

— Mă numesc Malko Linge. Lucram cu Henry Garwood…

El continuă să conducă un pic la întâmplare, hărţuit de claxoane ori de câte ori încetinea.

Un tramvai îi tăie calea. Nu departe se vedea o firmă luminoasă. Hotel *Moskva*. Cutreierase destul prin Belgrad. O dată ce pusese mâna pe Milena, putea să-şi continue misiunea.

— Să nu mai pierdem timpul. Duceţi-mă la Aram Erivanian.

Tânăra iugoslavă întoarse capul spre el. Ochii ei mari şi negri aveau acum o expresie complet diferită: erau hotărâţi, duri, aproape nemiloşi.

— Nici vorbă de aşa ceva, spuse ea cu o voce dulce.

Capitolul V

Malko scoase o exclamaţie de exasperare... Să parcurgă şapte sute de kilometri pe şoselele astea mizerabile ca să găsească un cadavru, era destul de descurajator. El se opri în faţa hotelului *Moskva.*

— Aş avea nevoie de nişte explicaţii, spuse el.

Milena Bratic scutură din cap cu încăpăţânare.

— Să nu stăm aici, sunt prea mulţi arabi.

El porni din nou maşina, coborând iar către partea de jos a oraşului. Se gândi că ea se teme de Elko Krisantem, deşi nu avea de unde să ştie că este turc. Trăsăturile fetei exprimau încă duritate. El se gândi că această femeie trăise timp îndelungat alături de Aram Erivanian şi era obişnuită cu pericolul şi cu viaţa în clandestinitate. Altfel nu ar fi tras în el cu atâta uşurinţă. Nu era numai un simplu şi frumos obiect sexual...

După ce apăru indicaţia Novi Sava, drumul se bifurcă.

— Unde mergeţi? îl întrebă Milena.

— La *Intercontinental,* să-l lăsăm pe prietenul meu.

Ea nu mai deschise deloc gura până la hotel. Elko se dădu jos din maşină, destul de neliniştit la gândul că îşi lasă stăpânul singur cu pantera asta. Malko se întoarse spre iugoslavă. Aceasta îşi pierduse agresivitatea. Cu ochii înconjuraţi de cearcăne adânci, stătea ţinându-se cu mâinile de genunchi, ca şi cum ar fi vrut să-şi stăpânească tremuratul.

Lui Malko i se făcu milă de ea.

— Ce aveţi de gând să faceţi acum?

— Să dorm. Aş vrea să dorm. Este oribil tot ce mi s-a întâmplat.

— Vă veţi culca mai târziu, zise Malko. Este absolut necesar să stăm de vorbă.

După o scurtă ezitare, ea zise:

— Bine, atunci să mergem la mine acasă. Locuiesc în partea de nord a oraşului.

Străzile Belgradului erau aproape pustii, cu excepţia puţinelor tramvaie şi a fetelor resemnate care aşteptau cu stoicism prin staţiile de autobuz. Malko rula pe străzile strâmte ce urcau o colină, urmând indicaţiile date de Milena, până ce pătrunse pe o

stradă cu sens unic şi cu trotuarele pline de maşini parcate de-a curmezişul. Inscripţiile scrise cu caractere chirilice îi amintiră de Rusia.

— Am ajuns, făcu Milena.

Se aflau în faţa unui imobil înnegrit, de trei etaje. O antenă de televiziune enormă, agăţată la una dintre ferestre, semăna cu o sculptură abstractă. În cealaltă parte a străzii, se găsea o construcţie veche, pe jumătate dărâmată.

Ei urcară pe o scară strâmtă, căci nu exista ascensor. Milena îl conduse într-un apartament micuţ, cu pereţii acoperiţi de tablouri şi cu o lumină plăcută. Covoarele acopereau podeaua în întregime şi peste tot erau bibelouri.

— Vă rog să luaţi loc, îi spuse ea, arătându-i o canapea destul de tare, deasupra căreia erau puse mai multe icoane.

Milena îşi scoase haina de astrahan şi Malko putu să o privească în plină lumină. Cu ochii imenşi, gura cărnoasă şi bărbia energică, ea era de o frumuseţe rară. Rochia de lână neagră îi punea în evidenţă sânii plini şi semeţi. Era destul de greu de apreciat ce vârstă are. Între treizeci şi patruzeci de ani.

Ea dispăru o clipă şi apăru cu o sticlă şi două pahare. Adusese şliboviţă, o băutură ce semăna cu votca. Umplu paharele, îl luă pe al ei şi-l dădu peste cap. Malko îşi muie buzele în lichidul incolor şi simţi o arsură puternică: băutura era foarte tare. Fără să-şi scoată pălăria de pe cap, tânăra bău pe nerăsuflate şi al doilea pahar.

Obrajii ei îşi recăpătară culoarea. După ce îşi pipăi gâtul roşu şi îşi scoase pălăria, ea spuse:

— Vă rog să mă scuzaţi, am trecut prin atâtea în ultimele zile…

Îşi umplu iar paharul, dar acum se mulţumi să guste un pic. Acum părea mai vulnerabilă. Malko îşi. Spuse că nu ar strica să o îmblânzească puţin înainte de a încerca să afle ce îl interesează.

— Dumneavoastră lucraţi undeva?

— Nu. Am fost ziaristă, dar acum mi s-a retras acest drept, pentru că am scris ce nu trebuia… Acum trăiesc făcând traduceri.

Brusc, fu cuprinsă de un tremur şi se scuză cu un surâs.

— Nu vă simţiţi bine? o întrebă Malko.

— Ba da, dar îmi este teamă că mă vor ucide.

— De cine vă temeţi?

— Cred că sunt oamenii lui Hagopian, spuse ea. Aşa spune

Aram.

El o privi cu atenţie: nu părea să-i fie cu adevărat teamă. În privirea ei se desluşea altceva. Mai degrabă era vorba de disperare, de haos, de dispreţ faţă de ceilalţi şi de ea însăşi. Privirea întunecată era impenetrabilă, cu excepţia unei sclipiri de fulger ce se stinse îndată. Ea îşi puse mâna pe masă şi Malko remarcă unghiile lungi şi roşii. Erau unghii de femeie leneşă. Însă mâna asta atât de feminină ştia să mânuiască o armă…

— Domnul Erivanian este la curent cu cele întâmplate?

Milena dădu din cap afirmativ.

— Bineînţeles. Şi puţin îi lipseşte să înnebunească, singur, numai cu Basken, fără să poată ieşi din casă.

— Basken este garda lui de corp?

— Da. Este tovarăşul celui care a fost asasinat de ticăloşii aceia. Măcelărit ca un animal la numai douăzeci de ani! Basken a venit cu Aram de la Beirut. Şi nu îl va părăsi.

— Deci, pentru moment, el este în siguranţă.

— Ha, în siguranţă!

Milena Bratic îşi apropie faţa de leoaică de Malko.

— Sunt mai mult decât sigură că pistolarii lui Hagopian se află aici. Au venit din Iran şi de la Beirut, cu misiunea de a-l doborî prin orice mijloc.

— Ce ştiu ei?

— Destul de multe lucruri. Se aflau la întâlnirea de alaltăieri, deci sunt la curent cu acordul încheiat cu americanii.

— Poate că nu ştiu încă unde se află, altfel l-ar fi ucis până acum.

— E adevărat, admise ea. Dar pentru câtă vreme?

— Cum credeţi că i-au dat de urmă? Ştiu că a părăsit Beirutul în cel mai mare secret.

— Cineva de acolo a vorbit, spuse ea. După ce a plecat însă. Altfel l-ar fi urmărit de la Beirut şi ar fi putut afla unde se ascunde. Aşa că au venit după el.

Malko sorbi o înghiţitură de şliboviţă. Era intrigat.

— De ce sunteţi atât de sigură că este vorba de oamenii lui Hagopian?

Milena surâse cu tristeţe.

— Cine altcineva ar dori să-l ucidă? Israelienii îl vor viu, americanii sunt aliaţii noştri, iar iugoslavii nu se amestecă în afaceri de tipul acesta.

— Dar turcii?

Ea înălţă din umeri.

— Este imposibil aici. Până acum, ei nu au încercat niciodată să-l atace. Nu sunt organizaţi.

Domni o tăcere prelungă. De la etajul superior se auzea televizorul.

— Ce s-a mai întâmplat apoi? o întrebă Malko.

— Îndată ce au aflat că este la Belgrad, s-au gândit la mine. Eu sunt uşor de găsit, căci sunt trecută în cartea de telefon. Aşa că am fost urmărită în mod sistematic. Ştiind că Aram este în Belgrad, în mod logic avea să încerce să intre în legătură cu mine. Ei au aici o reţea logistică puternică, formată din palestinieni şi iranieni. Mi-am dat seama de asta după întâlnirea ce trebuia să aibă loc între Kivork Davudian şi americanul care trebuia să-i înmâneze paşaportul lui Aram.

— Cum?

Surâsul trist îi apăru din nou pe buze.

— Este simplu. După ce l-am instalat pe Aram în ascunzătoare, nu m-am mai dus niciodată să-l văd. Are un telefon şi numai eu cunosc numărul. Îl sun în fiecare zi de la o cabină publică, întotdeauna alta. În ziua contactului, m-am întâlnit în oraş cu Kivork Davudian şi l-am condus în locul unde a fost ucis. Deci am fost urmărită. Planul lor era să-l fileze pe Kivork până în clipa în care îi dă paşaportul lui Aram. Cu siguranţă că au comis o imprudenţă şi au fost observaţi, fiind astfel obligaţi să-l ucidă pe Kivork.

Treaba era plauzibilă.

— Dar în cazul întâlnirii din seara asta?

— S-a întâmplat acelaşi lucru. M-am întâlnit cu un mesager la catedrală. Acesta mi-a comunicat ora şi locul întâlnirii. Era american. Deci nu se putea produce nici un fel de scurgere. Singura explicaţie este că am fost urmărită.

— Şi de ce l-ar fi omorât pe Henry Garwood? obiectă Malko. Puteau doar să creadă că dumneavoastră îi veţi conduce la Erivanian.

Milena scutură încet din cap.

— Nu, ştiau că acum sunt în gardă. Cred că au vrut doar să-şi bată joc de americani. Să-i înfrunte. Ca să-l lase singur pe Aram.

— Atunci de ce nu v-au ucis pe dumneavoastră?

Brutalitatea acestei întrebări o făcu să tresară.

— Pentru că eu sunt iugoslavă şi nu vor să intre în conflict cu autorităţile din ţara mea…

Totul suna foarte logic, dar nu suficient de încurajator pentru misiunea pe care o avea el aici.

— Acum înţelegeţi de ce nu am vrut să vă duc la el? zise Milena. Nu-mi pot permite nici mie ca să-l văd şi să-i ridic puţin moralul, fără a-i pune viaţa în pericol.

— În afară de garda de corp, cine îl mai apără?

— Îl are cu el doar pe Basken. Acesta este foarte puternic şi devotat.

Ea tăcu, îşi goli paharul şi îşi aprinse o ţigară. Malko reflectă la cele auzite. Milena avea cu siguranţă dreptate. În acest caz, cei care o supravegheau ştiau deja şi de existenţa lui. Fusese văzut şi pe insulă. Aşadar nu era cazul să se mai ascundă, cel puţin pentru moment. Acum trebuia să plece cât mai repede şi trebuia să o convingă pe Milena că numai o spargere de filaj i-ar debarasa de adversarii lor. Desigur că între timp aceştia ar putea să încerce să le aplice acelaşi tratament ca lui Henry Garwood. Dar el era prevenit, iar prezenţa sa i-ar putea împinge să facă vreo greşeală. Vechea poveste cu capra… După ce analiză bine situaţia, el îi spuse Milenei:

— Ce-ar fi să mergem undeva să mâncăm? Mor de foame. Probabil că adversarii noştri m-au reperat deja. Nu are sens să ne mai ascundem.

— Cum doriţi, spuse Milena.

În vreme ce ea se îmbrăca, Malko îşi încărcă arma cu un glonţ pe ţeavă. Apoi coborâră. Afară începuse să plouă cu găleata. Milena se uită pe strada pustie, ca şi cum îi era frică să iasă.

— Aţi observat ceva? o întrebă el.

— De când Aram este aici, am văzut adesea o motocicletă mare, cu doi inşi îmbrăcaţi în costume din piele. În Iugoslavia nu prea se văd motociclete de acest tip…

Ea se decise şi amândoi se îndreptară fugind spre Mercedesul închiriat de Malko. Cu pălăria ei neagră, Milena semăna cu o ţigancă.

*

* *

Localul *Zlatna Lada* era vesel ca un bufet de gară şi, cu plasele de pescuit atârnate de tavan, semăna cu decorul unui film de categoria a doua. Cu toate acestea, după spusele Milenei, în Belgrad, era considerat un restaurant *nec plus ultra*[9]. O chelneriţă dolofană, îmbrăcată ca o paznică din Gulag, le aduse

[9] Ceva ce nu poate fi depăşit (lb. lat.).

câte o porţie cu peşte de Dunăre, mai mult sau mai puţin proaspăt, însoţit de o sticlă cu vin alb, înşelător de uşor. Câteva perechi, destul de bine îmbrăcate, ocupau separeurile vecine. Malko o privi pe Milena. Trăsăturile ei erau acum ceva mai puţin tensionate. Ea spuse:

— Sunt fericită că aţi venit. Ceilalţi, americanii, par a nu fi înţeles prea bine situaţia. Dumneavoastră îmi păreţi diferit.

— Ce nu au înţeles americanii?

Ea bău un pic de vin alb.

— Aici, totul este dificil, complex şi încurcat, făcu ea. Simt că am o responsabilitate enormă. Am fost naivă să cred că Aram va fi în siguranţă la Belgrad. Şi apoi…

— Ce? insistă Malko.

— Doream atât de mult să-l reîntâlnesc. Nu îl mai văzusem de la accidentul petrecut în 1981.

Ea servi o bucată de peşte prăjit.

— Nu uitaţi că este orb. La discreţia celor din jur.

— Aveţi de gând să-l întovărăşiţi când va părăsi Belgradul?

— Numai până la graniţă.

— Şi pe urmă?

Ea făcu un gest. De neputinţă.

— Încă nu ştiu. Poate…

Malko se gândea deja la întoarcerea sa acasă. Ardea de nerăbdare să plece cât mai repede din Belgrad.

— Cred că pregătirile pentru plecare nu ne vor lua prea mult timp. Vom pleca pe ruta Ljubijana-Maribor.

Milena clătină din cap cu un zâmbet crispat.

— Nu aţi înţeles bine. Aram nu poate să iasă din ascunzătoare atât timp cât nu este sigur şi liniştit. Doar nu a venit de la o depărtare atât de mare numai ca să se lase ucis. Şi încă nu a aflat de cele întâmplate astă-seară.

— Dar el se va afla sub protecţia noastră… – nu se putu abţine Malko.

— Se afla deja sub protecţia americanilor, când Davudian a fost asasinat, remarcă Milena cu un glas dulce. Oamenii aflaţi în solda lui Hagopian au venit aici ca să-l ucidă şi nu se vor lăsa până nu o vor face.

Malko puse un teanc de dinari peste nota de plată.

— Dumneavoastră nu aţi neglijat acest risc atunci când l-aţi adus aici?

Privirea întunecată a femeii se umplu de tristeţe.

— Oarecum… Am sperat că nu vor avea timp să reacţioneze. Dar m-am înşelat.

Deodată, ea îşi puse mâna peste mâna lui, strângând-o cu disperarea unei înecate.

— Trebuie să-l scoateţi de aici, vă rog! Nu-mi voi ierta niciodată dacă i se întâmplă ceva…

— Îl mai iubiţi încă?

Ea îşi coborî privirea.

— Nu ştiu. Nu, cred că nu, dar face parte din viaţa mea. Împreună am trăit clipe unice. Luni de zile am trăit doar pentru el, în preajma lui, acceptând toate riscurile. Atunci aş fi putut să mor. Este un bărbat extraordinar.

— De ce a devenit terorist?

— Din cauza mamei sale. Din copilărie i-a împuiat capul cu poveşti despre exodul familiei lor, despre masacre şi micuţii armeni ţintuiţi de arbori de baionetele turcilor, despre pruncii striviţi în picioare, bărbaţii castraţi, măcelăriţi şi cu ochii scoşi. Tatăl său a fost spânzurat pentru că a furat o bucată de pâine.

— Dar după aceea? De ce s-a despărţit de prietenii lui?

Ea oftă.

— A aflat că sunt folosiţi de palestinieni. Iar în spatele acestora, se aflau ruşii. Atunci a vrut să se retragă. Dar ştia prea multe, deci trebuia ucis. De trei ani îl tot vânează. Dacă nu ar fi făcut parte dintr-o mare familie şi n-ar fi fost protejat de Tachnaks[10], ar fi reuşit până acum să-l elimine. Acum este ca un animal hăituit.

— De ce a plecat din Beirut?

— Nu mai putea rămâne acolo. Ar fi pus în pericol viaţa celor care îl găzduiau. O familie întreagă. Hagopian le dăduse un ultimatum. El nu are nimic sfânt. Aram este un om de onoare şi nu a vrut ca ei să-şi asume un risc atât de mare.

Malko dorea să-i mai pună şi alte întrebări, când ea se ridică de la masă cu un zâmbet de scuză.

— Vă rog să mă iertaţi, dar nu mai pot să rămân. Mă conduceţi?

Afară continua să plouă. Malko conduse maşina cu viteză redusă până în strada Strahinjica. Milena privea îngrijorată în toate părţile.

— Îmi este teamă că va apărea motocicleta aceea.

Însă misterioşii motociclişti nu îşi făcură apariţia. El opri

[10] Organizaţie politică armeană, foarte puternică (n.a.).

maşina în faţa imobilului cu numărul 33.

— Cum vom proceda în continuare? o întrebă el.

Ea se uită la el, fixându-l cu o privire hipnotică, pe care alcoolul o făcea strălucitoare. Avea maxilarele încleştate.

— Nu există decât o singură soluţie. Vreau să-i eliminaţi pe ucigaşii sosiţi aici ca să-l distrugă. Oamenii lui Hagopian.

Malko nu era surprins decât pe jumătate. Numai că CIA îl trimisese la Belgrad doar ca să-l caute pe Aram Erivanian, nu ca să se arunce într-o vendetă dintre teroriştii armeni. Chiar dacă ar fi fost de acord cu ea, nu putea trece la fapte fără a avea aprobarea celor de la Langley.

— Mi se pare imposibil ceea ce îmi cereţi. Trebuie doar să acţionăm mai repede decât ei.

Expresia de pe faţa Milenei deveni şi mai dură.

— Atunci, puteţi să vă întoarceţi în Austria. Aram se va descurca singur. Fără dumneavoastră şi fără americani.

Capitolul VI

Cei doi se înfruntară cu privirea timp de câteva momente, într-o liniște de moarte. Apoi trăsăturile Milenei se descompuseră, iar gura ei trădă plânsul.

— Vă rog să mă scuzaţi. Dar nu mai ştiu ce e de făcut. Au lovit deja de două ori. Nu vreau să mai lovească şi a treia oară.

— Până la urmă îl vor găsi, obiectă Malko. Nu poate rămâne în Belgrad la nesfârşit.

— Ştiu asta, şopti ea. Trebuie să găsim o soluţie.

Ea închise ochii, lăsând să curgă lacrimile pe faţă. Era şi mai frumoasă acum, vulnerabilă şi fragilă.

— Veniţi, îi spuse ea. Nu vreau să rămân singură în noaptea asta.

Malko se întoarse cu plăcere în micul apartament plin până la refuz cu bibelouri.

Pereţii erau împodobiţi cu multe portrete ale Milenei, în care artista îi stilizase figura, reprezentând-o sub chipul unei sfinte cu capul aplecat într-o parte, emanând ascetism şi senzualitate în acelaşi timp.

Nu lipseau cărţile. Peste tot se puteau vedea cărţi. Ce viaţă ciudată avea această femeie atât de frumoasă. Totul era acoperit cu praf şi se vedea că trăieşte ca o boemă, fără să-i pese de aparenţe.

Ea începu să se dezbrace şi, încetul cu încetul, se calmă. Malko se gândi la bărbatul orb care era ascuns undeva în oraş, fiind atent la toate zgomotele nopţii.

Milena se scuză cu un zâmbet, apoi luă sticla cu şliboviţă şi umplu paharele.

— Sunt dezolată, dar simt că nu mai rezist. Viaţa este nespus de grea aici, la Belgrad.

Malko profită de această remarcă pentru a contribui la slăbirea tensiunii.

— De ce nu încercaţi să plecaţi de aici? o întrebă.

— Nu pot să mă obişnuiesc cu viaţa în străinătate, zise ea. Eu sunt sârboaică până în vârful unghiilor. În Belgrad sunt toţi prietenii mei, amintirile şi rădăcinile mele. Când am plecat de lângă Aram, am venit să mă refugiez aici şi de atunci nu am mai

plecat. Dar acum sunt izolată şi sunt bolnavă de singurătate.

Cu un gest mecanic, ea îşi goli paharul şi îl umplu imediat. Părea că şliboviţa era pentru ea un drog aşa cum este cafeaua pentru alţii.

Ea se întoarse spre el brusc şi îl întrebă cu o voce neliniştită:

— Mă găsiţi frumoasă?

Întrebarea era cu totul neaşteptată. Malko rămase mut de uimire. Milena era cu adevărat frumoasă, senzuală chiar, cu pometii ei proeminenţi, ochii migdalaţi şi gura superbă.

— Da, răspunse el. Foarte frumoasă.

Milena râse puţin forţat.

— Ştiţi că nu am mai făcut dragoste de patru ani? Nu am avut nici o legătură şi nici măcar o aventură.

Vorbea ca pentru sine. Malko nu ştia unde vrea să ajungă. I se oferea sau voia doar să-şi gonească starea de angoasă ce o cuprinsese în acest moment? Brusc, ea îşi întinse piciorul stâng, ridicând totodată fusta lungă până sus pe coapse. Avea ciorapi lungi, negri.

— Cum în permanenţă port cizme şi fuste lungi, lumea crede că am picioare urâte, zise ea. Dar nu este adevărat. Vedeţi doar... am luat lecţii de dans.

Ea îşi lăsă fusta în jos şi suspină:

— Trebuie să mă consideraţi nebună.

Malko era impresionat de exhibiţionismul ei naiv şi neaşteptat. Milena nu avea nevoie să îşi arate picioarele ca să-i atragă pe bărbaţi. Figura ei era suficientă.

— Nu, spuse el, iar picioarele dumneavoastră sunt superbe.

Rămaseră tăcuţi câteva clipe. Apoi el se scutură. Îşi dădea seama că nu făcuse nici un pas înainte.

— Ştiţi ceva în legătură cu ucigaşii aceia?

Milena făcu un efort ca să revină cu picioarele pe pământ, apoi mărturisi:

— Nu.

— Ştiţi cumva unde se află ei în Belgrad?

— Nu.

— Cum aţi vrea să-i neutralizăm, în cazul acesta?

Ea clătină din cap cu un aer absent.

— Nu ştiu. Va trebui să găsiţi dumneavoastră o modalitate. Acum, aş vrea să dorm.

Ei se ridicară şi rămaseră în picioare, faţă în faţă, câteva secunde. Apoi, cu un gest brusc, Milena i se aruncă-n braţe,

lipindu-se de el.

Era primul lor contact fizic.

Ea ridică faţa spre el şi îşi lipi gura de gura lui, fără să-şi desfacă buzele.

Era un sărut cast şi totodată violent.

— Înainte de a pleca, veniţi să vă arăt ceva.

Ea îl apucă de mână, trăgându-l către colţul cel mai îndepărtat al camerei. Acolo, sub covor, se afla un teanc de fotografii foarte mari. Malko rămase stupefiat. În toate era Milena, îmbrăcată în tot feluri de corsete, neglijeuri şi ciorapi, care de care mai excitante şi mai sofisticate. Ea îl privi tulburată.

— Acesta este micul meu secret, îi spuse ea. În fiecare vineri, mă duc la cumpărături. După aceea, împreună eu o prietenă, ne fotografiem.

— Sunteţi cumva…

— Nu, nu, făcu ea. Niciodată nu m-au atras femeile. Dar înainte eram extrem de cochetă.

— Înainte, când?

— Pe vremea când trăiam cu Aram.

Milena se întoarse la masă şi, cu un gest aproape maşinal, îşi mai turnă o porţie de şliboviţă. Malko înţelese că nu va mai scoate nimic de la ea în seara asta.

— Trebuie să plec, zise el. Vom continua discuţia mâine.

Milena îl conduse până ia uşă fără să manifeste nici enervare şi nici uşurare. Era absolut absentă.

Părea că deţine un secret. Era vizibil că legăturile dintre ea şi fostul terorist armean erau complexe. Brusc, Malko se întrebă dacă nu cumva CIA analizase în mod cam simplist problema Erivanian… în orice caz, Milena Bratic era cheia. Fără cooperarea ei, totul eşua.

Ea îi spuse deodată:

— Vă rog să-mi înapoiaţi pistolul.

Mieluşeaua se transforma în leoaică. Malko nu avea nici un motiv ca să o refuze. Scoase pistolul Makarov din buzunar şi i-l dădu.

— Mulţumesc, spuse aceasta. Cu el, voi fi mai liniştită.

— Trebui să ne întâlnim şi mâine, zise el.

Era furios şi neliniştit. Era clar că plecarea sa, pe care o sperase cât mai rapidă, se amâna cu cel puţin o zi, deoarece nu putea să intre în contact cu CIA decât a doua zi. Şi asta, numai dacă întâlnirea fusese fixată… De acum înainte, se putea

întâmpla orice. Era necesar să facă o nouă evaluare a întregii situaţii.

— Sigur că da, aprobă ea, făcând un efort vizibil ca să-şi stăpânească tremurul vocii. Iată numărul meu de telefon: 8765487.

Se aflau acum pe palier. Din nou, ea îl sărută. De astă dată, ceva mai lung. Apoi se separă de el cu un surâs.

— La noi, un asemenea sărut pecetluieşte un legământ. Şi se zice că acesta va dura... Oare aşa să fie?

— Sper că da, răspunse Malko fără să înţeleagă la ce face ea aluzie.

Ieşi afară mai mult decât perplex. Această latură uşor isterică, provocatoare şi ambiguă putea să fie doar o mască ce ascundea ceva. Oare Milena făcea un dublu joc? Încerca să îl reţină pe Aram la Belgrad pentru un motiv necunoscut sau îi era în mod sincer teamă pentru el?

Spera ca întâlnirea cu şeful Centralei CIA din Belgrad, Andrew Witkin, va aduce mai multă lumină asupra cazului.

El se îndreptă către centru şi pătrunse în Terazije, inima oraşului, în faţa mozaicurilor înverzite ale hotelului *Moskva.* În timp ce ocolea mica piaţetă din faţa hotelului ca să coboare spre port, pe esplanada de lângă fântână, văzu o motocicletă uriaşă.

Intrigat de spusele Milenei, el se opri ca să o examineze mai bine. Era o Yamaha neagră, aparent nouă, înmatriculată la Atena. Unde se afla oare proprietarul ei? Hotelul *Moskva* avea trei baruri. Unul avea intrarea pe strada Balkanska, iar celelalte două dădeau în Terazije. El intră în primul. Era un bar cu pian, aproape gol. Nici unul dintre clienţi nu părea apt să conducă o motocicletă mare.

În schimb, salonul pentru ceai era ticsit. Mai ales cu tineri, mulţi dintre ei fiind străini. Erau acolo şi câţiva negri... Malko îşi continuă cercetarea. Barul principal avea peste treizeci de metri lungime, dar nu era nici un scaun liber. O hărmălaie infernală acoperea sunetele slabe ale unei orchestre modeste. Malko îi examină pe clienţi. Erau cel puţin douăzeci de potenţiali motociclişti, majoritatea arabi... El ezită. Dacă aştepta în maşină, risca să se facă observat şi apoi, din cauza sensului unic, exista pericolul să piardă urma motocicletei. Aşa că se aşeză într-un colţ la barul cel mare şi comandă un Contrex ca să spele şliboviţa. Prin fereastră, supraveghea piaţeta unde staţiona motocicleta.

*

* *

Cu cât Belgradul părea mai pustiu, cu atât iugoslavii se îngrămădeau în cafenele. Obosit din cauza căldurii, a zgomotului şi a fumului de ţigară, Malko reuşea cu greu să-şi menţină trează atenţia.

Brusc, el văzu prin fereastră cum două siluete se apropie de motocicletă. Din cauza unui grup ce umplea holul de la intrare, nu îi văzuse ieşind. Lăsă în fugă pe masă două sute de dinari şi se repezi afară. Abia îşi stăpâni o înjurătură. Cei doi îşi puseseră deja pe cap caschetele compacte!

Era imposibil să-i mai identifice. Peste câteva secunde aveau să demareze. Malko sări în Mercedes. Motocicleta se îndreptă spre Marsala Tita, un fel de „Champs-Elysees" al Belgradului, trecând peste două stopuri. Malko reuşi să o ajungă din urmă în piaţa Dimitrija Tucovicia, în faţa hotelului *Slavija*. Ei făcură ocolul acestuia şi intrară pe bulevardul Jna, îndreptându-se spre sud, traversând un cartier rezidenţial.

Motocicleta acceleră brusc, reuşind să ia un avans considerabil. Bulevardul Jna era aproape pustiu. Trei sute de metri mai departe, în timp ce Mercedesul aştepta la un stop, motocicleta dispăru. Era imposibil de aflat dacă motocicliştii observaseră că erau urmăriţi, sau dacă au profitat doar de puterea motorului lor.

Lui Malko îi rămânea doar numărul de înmatriculare. Poate CIA va reuşi să le dea de urmă cumva. Se îndreptă către podul de pe râul Sava. *Intercontinentalul* semăna cu o imensă navă eşuată la malul Dunării.

Malko se culcă. Spera ca planul de rezervă întocmit la Liezeri să funcţioneze şi să-l poată întâlni a doua zi pe şeful Centralei CIA. Adormi cu greu, obsedat de chipul misterioasei Milena Bratic.

*

* *

Un vânt puternic alungase norii de ploaie. Recepţionera de la *Intercontinental* îi întinse lui Malko un plic. Acesta conţinea un mesaj foarte scurt. Era o invitaţie de Sfântul Nicolae la un anume Milich Prodovnov, la ora şase... Dispozitivul de rezervă funcţiona... El luă un ziar în limba sârbă şi parcurse titlurile. Nu văzu nimic în legătură cu asasinarea lui Garwood. Ori ziarul fusese încheiat prea devreme, ori cadavrul nu fusese încă găsit.

Sau poate că poliţia ceruse să se păstreze secretul…

Elko Krisantem întrebă:

— Ce vom face acum?

Malko ezita să o vadă pe Milena mai înainte de a se întâlni cu şeful centralei. Pe de altă parte, ar fi câştigat ceva timp dacă ar fi reuşit să o convingă să-l ducă la Erivanian. În plus, mai erau şi misterioşii asasini, care aveau deja la activul lor trei crime. Iar el nu avea încă nici o pistă.

— Mergeţi cu mine. Vă las la pândă în hotelul *Moskva*. În caz că cei doi motociclişti îşi fac apariţia. Să nu faceţi vreo imprudenţă. Nu am chef să fiţi cel de al patrulea mort în afacerea asta.

Turcul zâmbi. Moartea era pentru el o veche cunoştinţă. În fundul buzunarului, degetele sale mângâiau laţul.

Cei doi se urcară în Mercedes şi se îndreptară spre Belgrad. Malko îl lăsă pe Elko în faţă la *Moskva*. Era furios că pierde atâta timp. El se ciocni de Milena, care tocmai ieşea pe uşă cu pălăria pe cap.

— Nu m-aţi sunat, îi spuse ea. Tocmai mă duceam să-mi recuperez maşina.

— Vă duc eu acolo, se oferi el.

Femeia se urcă în Mercedes, alături. Părea mai senină decât în ajun.

— Aveţi noutăţi de la Erivanian?

— Nu. Încă nu l-am sunat. Luaţi-o la dreapta, pe Cara Dusana…

— Milena, spuse Malko. Stăm pe o bombă. El trebuie să plece imediat din Belgrad.

Tânăra femeie aprobă din cap.

— Absolut. Dar vreau să plece viu. Sunt sigură că suntem urmăriţi şi nu pot să mă comport ca şi cum ucigaşii nu ar exista. Am făcut-o deja şi ştiţi cu ce preţ. Acum presupun că vă veţi întâlni cu oamenii dumneavoastră.

— Da.

— Atunci, spuneţi-le. Aveţi resurse deosebite.

Malko nu mai avu timp să-i răspundă. Milena întinsese mâna către un gard înalt din fier, păzit de un miliţian.

— Am ajuns. După ce-mi iau maşina, mă întorc acasă.

Vocea ei era uscată. Nu mai era fiinţa molatică ce îl îmbrăţişase şi îi arătase picioarele. Se gândi că o prefera duhnind a şliboviţă…

Malko era nerăbdător să se întâlnească cu Andrew Witkin. Cum nu putea să întoarcă pe loc, trebui să se îndrepte iar către *Intercontinental*. Era pe punctul de a părăsi Penezica Krcuna, când o sirenă îl făcu să tresară. O maşină a Miliţiei, echipată cu un girofar albastru, îl depăşi. Prin geamul deschis, un miliţian agita un disc roşu care semnaliza că trebuie să oprească.

Capitolul VII

Malko se stăpâni cu greu să nu vomite. De ce te temi de aia nu scapi! Când eşti şef de misiune CIA de mai bine de cincisprezece ani, nu ai ce căuta într-o ţară comunistă... El privi drumul din faţa lui. Cu Mercedesul 190 închiriat de la Budget, se putea distanţa cu uşurinţă de Volkswagenul Diesel al Miliţiei. Dar după aceea?

Unul dintre miliţieni coborî din maşină, cu şapca dată pe ceafă şi, cu radioemiţătorul atârnat pe piept, se îndreptă către el.

Malko se gândi la revolverul extraplat, aflat în buzunarul hainei sale de blană şi se forţă să arboreze un zâmbet inocent.

Miliţianul i se adresă în sârbeşte. Din fericire, Malko ştia rusa. Când îşi dădu seama că i se reproşează lipsa centurii de siguranţă, fu cât pe-aci să-l ia în braţe... Răspunzând în germană, se încurcă într-o grămadă de scuze, arătând toate actele maşinii şi documentele de identitate. Când reprezentantul legii înţelese că este dispus să plătească pe loc amenda de două sute de dinari, atmosfera se destinse.

Zece minute mai târziu, încins cu centura ca un astronaut, Malko plecă, sub privirea binevoitoare a Miliţiei, încântată să găsească un turist atât de ascultător... în ciuda greutăţii neglijabile, revolverul extraplat din fundul buzunarului său, părea să cântărească o tonă...

*

* *

Malko nu mai trebui să coboare din maşină. Turcul îl aştepta în faţa vitrinei uneia din numeroasele florării ce existau în Belgrad, chiar în faţa hotelului *Moskva*. El sări în Mercedes, într-o stare de mare agitaţie.

— Cred că am descoperit ceva! spuse el.

— Aţi văzut motocicleta?

— Nu, dar m-am întâlnit cu un turc care e muncitor emigrant. Ei vin aici pentru că se pot întâlni cu oameni din Orientul Mijlociu. Mi-a spus că a văzut nişte armeni... care pe aici sunt păsări rare. Tipii vorbeau şi armeana şi araba. Probabil că locuiesc la Beirut.

Malko frână ca să nu intre într-un tramvai.

— Erau cu motocicleta?

— Nu, răspunse Elko. Erau într-o Zaztava veche. Dar interesant e că aveau întâlnire cu un alt tip, un diplomat. Ei l-au însoţit până la maşina lui. Avea o placă de înmatriculare CD 10.

Prea era frumos ca să fie adevărat…

— Şi de ce s-ar fi interesat tovarăşul tău de armenii aceia?

— Pentru că este turc, răspunse plin de mândrie Elko Krisantem. Acum trei ani, nişte armeni l-au asasinat pe ambasadorul nostru de aici. Iar tipii ăştia aveau figuri suspecte.

Malko vru să-i spună că, pentru un turc, toţi armenii sunt suspecţi, dar se abţinu.

— V-a spus cum arătau?

— Da. Unul este foarte tânăr, voinic, cu părul tuns scurt şi cu ochii înfundaţi în cap. Celălalt, mai în vârstă, este slab, aproape chel şi are o mustaţă mică.

Datele furnizate de Elko puteau fi extrem de interesante, dar pentru moment nu serveau la mare lucru. Doar dacă ar fi scotocit fiecare colţişor al Belgradului…

Câteva indicii materiale existau însă. Numărul motocicletei, descrierea armenilor, povestea cu diplomatul. Spera ca Andrew Witkin să poată face ceva cu toate aceste informaţii.

Mai avea de aşteptat. O jumătate de zi.

*

* *

Milich Prodovnov locuia pe strada Hilendarska, într-o casă veche şi înnegrită de vreme. Când ajunse la etajul al doilea, Malko auzi zgomot de conversaţie. Petrecerea era în toi. Era un apartament duplex. Partea de jos servea ca vestiar, iar în cele două camere de sus, se aflau o grămadă de oaspeţi gălăgioşi, bărbaţi şi femei, cu paharele în mână. Malko fu întâmpinat de o blondă care i se adresă mai întâi în sârbeşte, iar apoi în engleză şi care îl conduse la bufet.

— Îl serbăm pe Sfântul Nicolae, făcu ea. Serviţi nişte *zito.*

Zito se dovedi a fi o pastă de migdale deosebit de indigestă, făcută pe bază de zaharină şi cacao sintetică. Gazda îi întinse un păhărel plin cu un alcool alb, care ar fi putut servi de carburant pentru racheta Ariane…

În jurul său, oaspeţii se îndopau cu tot felul de gustări, pălăvrăgind în sârbeşte. Malko tocmai încerca să-şi revină după rachiul ce-i ardea gâtlejul, când se apropie de el un bărbat aproape chel, cu ochi albaştri şi cu paharul ridicat.

— *Happy Santa Claus,* îi ură acesta.

— Same to you, răspunse politicos Malko.

— Sunt Andrew Witkin, spuse interlocutorul său. Dumneavoastră sunteţi Malko Linge?

— Exact…

Americanul zâmbi.

— V-am recunoscut după culoarea ochilor.

Cum lumea se îndepărtase de ei, zâmbetul i se stinse imediat şi spuse cu voce scăzută:

— *My God!* Ce fericit sunt să vă văd. Mă temeam că vi s-a întâmplat ceva… Bietul Henry. Este îngrozitor. Ce părere aveţi despre asta?

— Nu ştiu mai mult decât dumneavoastră. Când l-am găsit, era deja mort.

El îi povesti atunci despre cele întâmplate cu Milena şi apoi întrebă:

— Cum aţi aflat despre moartea lui?

— M-a anunţat poliţia iugoslavă. O patrulă de rutină l-a descoperit în dimineaţa asta. *Shit!* exclamă Andrew Witkin. Toată povestea asta pute. L-am văzut pe Henry Garwood cu o oră înainte de întâlnirea pe care o avea şi mi s-a părut extrem de liniştit. Iar Milena Bratic…

— M-am gândit la asta. Cred că nu are nici o legătură cu asasinatul.

În jurul lor oaspeţii vorbeau tare, felicitându-se, fără să-i bage în seamă.

O femeie grasă se ciocni de ei şi se scuză cu un surâs ce punea în valoare rujul scump. Malko îi vorbi americanului despre pretenţiile Milenei.

Când termină, acesta izbucni:

— Dar este cu adevărat nebună, doar nu ne putem aventura într-un conflict cu armenii!

Malko refuză un platou cu prăjituri şi întrebă:

— Cine este această Milena?

Americanul schiţă un zâmbet caustic.

— Întrebarea este bună. Noi am început să ne interesăm de ea încă de pe vremea când trăia cu Aram Erivanian. Era împreună cu el când s-a întâmplat „accidentul”. Apoi, ani de zile, am urmărit articolele scrise de ea pentru presa străină. Toate aveau un puternic conţinut antisovietic. Asta a făcut-o să-şi piardă postul de ziaristă. După aceea a trăit din mici expediente. Am folosit-o şi noi pentru analize politice. Tipa este strălucitoare.

— Ce părere aveţi despre povestea ei în legătură cu ucigaşii cu motocicletă?

— De la asasinarea lui Greg Morris, n-am auzit vorbindu-se de motocicletă. Însă asta nu semnifică nimic.

— Ce putem face? întrebă Malko. Nu am chef să stau o veşnicie în Belgrad.

Andrew Witkin îşi aprinse nervos o ţigară.

— Avem nevoie de Aram Erivanian... Este singura noastră şansă ca să punem mâna pe Abu Nidal.

— Cum putem elimina acest comando?

— Aflând cine sunt, spuse americanul. Eu pot face presiuni asupra iugoslavilor ca să se descotorosească de ei. Au mare nevoie de dolari; în acest moment, economia lor e cu un picior în groapă.

— Am două informaţii care ar putea fi utile, spuse Malko.

El îi dădu numărul motocicletei şi îl puse la curent cu întâlnirea lui Krisantem. Andrew Witkin tresări:

— Sunteţi sigur de numărul maşinii diplomatice?

Un bărbat solid, purtând ochelari cu lentile groase ca de telescop, îi întrerupse câteva momente, vrând să-i spună ceva lui Witkin. Mulţi invitaţi plecaseră, dar cei rămaşi se încăpăţânau să nu mai lase nici un strop de alcool şi să cureţe complet platourile. În cele din urmă, americanul reuşi să scape de intrus.

— De ce? Numărul acesta vă spune ceva?

— Da. Numărul 10 este indicativul Iranului. Or, consilierul politic al Ambasadei iraniene, Iradj Khosrodar, a fost deja implicat în mod oficial într-o operaţiune de comando a unei grupări armeneşti, în Belgrad...

— Nu mai spuneţi!

— Da. Asta s-a întâmplat acum trei ani. Ucigaşii lui Hagop Hagopian au împuşcat un diplomat turc în centrul Belgradului. Ancheta făcută de SDB a dovedit că Iradj Khosrodar le-a adus arme de la Budapesta în maşina sa diplomatică. Dar ca să nu intre în conflict cu Iranul, iugoslavii au preferat să muşamalizeze lucrurile şi să claseze afacerea...

— Aveţi coordonatele lui?

— Desigur. Poate că prin el, vom putea să-i descoperim pe asasinii lui Garwood.

— Încercarea moarte n-are, spuse Malko. Oricum, nu dispunem de prea multe piste. Totul este ca armenii să nu-l găsească pe Erivanian înaintea noastră... Aş vrea să mai ştiu

dacă mă autorizaţi să fac anumite presiuni asupra Milenei Bratic.

— În ce fel?

— Vreau să o ameninţ că nu ne mai ocupăm de cazul lor dacă nu ne dă mână liberă.

— OK, atenţie însă: n-aş vrea ca toată afacerea asta să se termine cu un eşec total, spuse americanul.

O femeie grasă se băgă în sufletul lui, iar Malko se retrase. Andrew Witkin reuşi să scape de ea şi îl recuperă pe Malko.

— Notaţi-vă câteva date despre Khosrodar, zise el. Locuieşte pe strada Milana Rakisa, paralelă cu Bulevardul Revoluţiei, la numărul 145, într-un imobil foarte modern, încercaţi mâine dimineaţă. Feriţi-vă însă de acte violente. Iugoslavilor nu le place dezordinea. Armenii care l-au asasinat pe diplomatul turc au fost condamnaţi la douăzeci de ani închisoare...

Suna încurajator, nu glumă.

O pereche se îndreptă spre ei. Bărbatul avea părul tuns perie şi o faţă colţuroasă şi veselă. Fata înaltă care îl însoţea era absolut încântătoare. Chipul, de o senzualitate puţin vulgară, era înconjurat de o cunună de păr roşu şi des. Purta un pulover din lână groasă care se mula pe nişte sâni ascuţiţi, iar colanţii de dansatoare îi puneau în valoare picioarele lungi de manechin şi crupa obraznică. Aerul ei forţat dispreţuitor o făcea şi mai provocatoare.

— *Happy Santa Claus,* Andrew! îi ură bărbatul americanului.

— Bogdan Nicolic, vi-l prezint pe Malko Linge, un prieten austriac, spuse acesta.

— Încântat de cunoştinţă, făcu iugoslavul. Şi dumneavoastră sunteţi tot diplomat?

— Nu, nu, zise Malko. Sunt doar moşier în Austria.

— Bogdan este ziarist la Agenţia Reuter, explică Andrew Witkin. Un ziarist foarte bun...

Iugoslavul râse bucuros şi continuă:

— Andrei, o cunoşti deja pe Nataşa. Lucrează acum în birou cu mine.

Având în vedere lungimea unghiilor ei, era clar că tipa nu se spetea muncind. Bogdan îl luă pe Malko de braţ cu un gest familiar.

— Aşadar, aţi venit să vizitaţi vechea dumneavoastră colonie? îl întrebă el râzând.

Frumoasa Nataşa intră şi ea în vorbă:

— O, îmi place Austria la nebunie. Locuiţi în Viena?

— Nu chiar, dar merg acolo foarte des.

Bogdan îşi luă amica de braţ şi spuse:

— Noi mergem să căutăm ceva de băut. Pe curând.

Nataşa îşi făcea loc prin mulţime, ondulându-şi şoldurile într-un mod peste măsură de provocator. După complicata Milena, oferea o privelişte reconfortantă…

— Cine este acest Bogdan? îl întrebă Malko pe Andrew Witkin.

— Este unul dintre agenţii mei. Un *stringer,* îi explică şeful centralei. Este expert în problemele terorismului şi în relaţiile cu iugoslavii. Prin intermediul lui am aflat de iranian. Aţi văzut-o pe fata care îl însoţeşte? Bună bucăţică, nu? Bogdan cunoaşte o grămadă de tipe care ar face orice numai să pună mâna pe un bilet de avion.

— Când credeţi că veţi putea localiza motocicleta? îl întrebă Malko.

— Trec acum pe la birou ca să trimit un telex la Centrala din Atena, răspunse americanul. Poate obţin răspunsul până mâine după-masă. Acum va trebui să ne despărţim, mai am ceva treabă pe aici. Iată ce loc vă propun pentru următoarele noastre contacte: catedrala ortodoxă din strada 7-Jula, zilnic, la prânz. Acolo circulă mulţi turişti şi veţi putea trece neobservat.

— Trebuie să luăm chiar atât de multe măsuri de precauţie?

— Da, este inutil să-i iritäm pe iugoslavi. Chiar dacă aceştia ştiu la ce se pot aştepta. Ne vom întâlni mâine sau poimâine.

El luă de pe un platou un pahar cu J&B şi se pierdu în mulţime.

Malko îşi aşeză paharul gol pe o măsuţă şi coborî la etajul inferior, ameţit de căldură şi de zgomot.

Tocmai îşi lua haina de blană, când o văzu pe Nataşa care era aşezată pe un scaun în faţa vestiarului.

Iugoslava se ridică imediat cu un surâs care ar fi făcut şi pe un papă să abjure.

— Malko! O, ce bucuroasă sunt! Aveţi maşină?

— Da, ce s-a întâmplat?

— Bogdan a fost obligat să se întoarcă la birou, îi explică, ea. Am vrut să mai rămân un pic, dar nimeni nu merge acum în aceeaşi direcţie cu mine. Aţi putea să mă duceţi dumneavoastră?

— Desigur, spuse Malko. Unde locuiţi?

— O, nu prea departe, pe Bulevardul Revoluţiei.

Zâmbetul ei era de o inocenţă absolută, dar Malko îşi spuse că tipa urmăreşte ceva…

— Bine, atunci să mergem, spuse el.

Când ajunseră în stradă, Nataşa îl luă de braţ şi, la vederea Mercedesului strălucitor, scoase un strigăt de încântare, de parcă ar fi văzut un diamant:

— O, ce maşină frumoasă!

Ea se afundă în fotoliul confortabil, învăluindu-l pe Malko cu o privire umedă.

— Aş face înconjurul lumii într-o maşină ca asta! Ale noastre sunt vechi şi urâte. Să facem o mică plimbare!

Trecură podul peste Sava, urmărind apoi cursul Dunării. Nataşa nu obosea cu întrebările despre Viena. Ajunseră în cele din urmă în vechiul cartier austro-ungar Zemun, iar tânăra femeie spuse:

— Dacă vă este foame, există aici un restaurant foarte bun, *Karpa.*

— Nu vreau să iau cina singur, spuse Malko. Nu doriţi să mâncăm împreună?

— Eu nu mănânc prea mult, se fandosi Nataşa. Nu vreau să mă îngraş, dar aş putea să vă ţin tovărăşie.

— Sunteţi superbă... făcu Malko uitându-se la ea cu coada ochiului.

Puloverul din lână fină se mula pe sânii ei într-un mod aproape indecent.

— Întoarceţi la dreapta, trebuie să mergem de-a lungul Dunării, spuse Nataşa.

Blocurile enorme care se înşirau pe bulevardul Marsala Tita făceau o impresie sinistră. În curând, dalele din piatră fură înlocuite de asfalt. Se aflau acum în Zemun. Nataşa îi arătă o firmă luminoasă, deasupra unei construcţii în formă de cabană, aflate pe malul Dunării: *Karpa.*

— Acolo este, zise ea.

Nişte imitaţii de lămpi cu petrol luminau un decor sobru, cu tablouri ce înfăţişau scene de vânătoare. Erau puţini clienţi. Nataşa se aşeză în faţa lui Malko, adresându-i un zâmbet strălucitor şi provocator.

— Sunt înnebunită după peşte, îi spuse ea.

*

* *

Nataşa avea apetitul unei păsări. A unui vultur însă. Ea curăţase din farfurie peştele supercondimentat şi garnitura care îl însoţise, după ce dăduse gata trei porţii de jambon afumat. Nu făcu mofturi nici la desertul făcut din zahăr pur. Noroc cu vinul

Riesling, uşor, dar înşelător, care le făcea să alunece... Malko ştia acum totul despre ea. Manechin şi actriţă de comedie, Nataşa găsise un post la Agenţia Reuter prin intermediul unui prieten. Visul ei era să fie actriţă undeva, în Vest. Malko o asigură că avea toate şansele cu fizicul ei...

— Am poftă să dansez, zise ea brusc.

— Unde am putea să dansăm în Belgrad? o întrebă Malko.

— La *Metropole,* acolo este şi cazinou.

— De ce nu...

Avea chef să mai uite pentru câteva ore de morţi, de Erivanian şi de Milena, în compania unei fete încântătoare. Traversară din nou podul şi Bulevardul Revoluţiei. *Metropole* era de o eleganţă îndoielnică. Intrarea în cazinou se afla pe partea dreaptă, puţin retrasă. În mica sală, echipată cu câteva mese de ruletă şi black jack, în afară de un african care dădea târcoale crupierilor, nu era nici ţipenie de om. Cei doi intrară în night-club. Vreo douăsprezece târfe se dădură jos de pe scaunele înalte la vederea lui Malko, dar făcură repede cale întoarsă cum o văzură pe Nataşa. O singură pereche se mai afla acolo: un arab, însoţit de o târfă.

— Să bem şampanie, făcu Nataşa, care avea chef să schimbe gustul vinului Riesling.

Malko ceru o sticlă de Moet et Chandon cu un sigiliu cam îndoielnic, care se dovedi a fi o băutură destul de bună. Orchestra începu imediat să cânte o melodie ţigănească. Nataşa sări să danseze.

După zece minute, Malko nu se mai gândea decât la un singur lucru: să o dezbrace pe Nataşa de puloverul de lână care îi ascundea trupul. Aceasta se ondula cu supleţea unui şarpe, mişcându-şi sânii, şoldurile şi bazinul şi strecurându-şi din când în când genunchiul între picioarele lui, atingându-l cu pubisul. Dansul ei era un adevărat preludiu...

Sticla de Moet et Chandon se golea văzând cu ochii. În local nu mai veniră însă şi alţi clienţi.

— Trebuie să plec acasă, îl anunţă deodată Nataşa, după ce termină un dans îndrăcit.

— De ce?

— Pentru că am un logodnic gelos, spuse ea. Mă caută la telefon. Ştie că m-am dus numai la cocteil.

Puţin decepţionat, Malko nu putu decât să se încline în faţa unui motiv atât de rezonabil. Visul lui în legătură cu Nataşa se

spulbera ca un miraj. Coborârâ pe Bulevardul Revoluţiei, înainte de a ajunge în faţa Parlamentului, Nataşa zise:

— Opriţi acolo, locuiesc în faţă.

Malko opri maşina lângă trotuar. Aproape imediat, un autobuz răsări din spate, fiind aproape să-i zgârie aripa.

— Avansaţi puţin, aici nu este permisă staţionarea, zise Nataşa. Întoarceţi pe alee.

Malko intră pe o alee ce ducea într-un parc pustiu.

— Mulţumesc, zise fata.

Nataşa se aplecă spre el. Buzele lor se atinseră şi ea nu opuse nici un fel de rezistenţă când Malko o sărută. Avea o gură dulce, iar limba ei părea să ştie ce are de făcut. Fără să scoată o vorbă, ei continuau să se îmbrăţişeze, oscilând de pe un scaun pe celălalt. Malko atinse cu mâna puloverul gros şi simţi sânul rotund şi tare.

Nataşa tresări, dar îşi continuă îmbrăţişarea. Mâna lui coborî mai jos. Pantalonul colant făcut din. Jerse era un obstacol aproape de netrecut. Dar, prin tricotul des, Malko putu să-şi dea seama să nu mai are nimic pe dedesubt. Începu să o maseze uşor, iar ea reacţionă imediat, încordându-se sub mângâierile lui şi sărutându-l cu înfocare.

— Opriţi-vă! şopti Nataşa cu o voce stinsă.

Cu toate acestea, degetele ei îl pipăiau şi îi descopereau virilitatea. Genul acesta de mângâieri pe furate îi plăcea teribil Nataşei. Malko se bucură când simţi că îi desface fermoarul, eliberându-l. Ea începu să strângă cu putere sexul încordat, fără să se dezlipească de trupul lui.

Simţind că nu va mai rezista prea mult la acest tip de tratament şi considerând că este nedemn să sucombe, Malko o apucă frumos de ceafă şi o desprinse de gura lui, obligând-o să se ocupe de treburi mai serioase. La început, ea opuse o oarecare rezistenţă, spunând cu vocea răguşită:

— Nu, nu, ne poate prinde Miliţia…

Cu membrul zvâcnind, Malko trimise Miliţia la toţi dracii şi continuă să-i apese capul în jos. Fata se supuse, iar el leşină aproape de plăcere când simţi cum îl aspiră. Resemnată, dar neliniştită, ea se străduia să-l satisfacă, mişcându-se atât de puternic, încât se lovea cu capul de volan. Baletul formidabil executat de limba ei îşi făcu imediat efectul. Câteva secunde mai târziu, Malko explodă. Nataşa avu eleganţa de a nu-l lăsa imediat, apoi se redresă.

— Bine că nu ne-au văzut! şopti ea.

În parcul acela pustiu, era puţin probabil să-i vadă cineva... Malko o întrebă:

— Vii cu mine la *Intercontinental?*

— Nu. Trebuie să mă întorc acasă, spuse Nataşa. Poţi însă să mă suni mâine la birou. Numărul meu este în cartea de telefon.

Ea se aranjă puţin şi coborî din maşină adresându-i un ultim surâs. Malko o urmări cu privirea. Pentru el, Nataşa devenise un nou mister. Era doar o simplă iugoslavă, dornică să reuşească în viaţă cu orice preţ, era un cadou din partea lui Andrew Witkin sau servea interesele vreunui serviciu de securitate? În ciuda plăcerii pe care o simţise, îşi dădea seama că cea de a treia ipoteză era cea mai plauzibilă... în toată afacerea asta încâlcită, Nataşa era un *joker* în plus.

Somnul nu se lipea de el. Coborând din nou în Bulevardul Revoluţiei, simţi brusc nevoia să o revadă pe Milena Bratic. Ea îi spusese că niciodată nu se culcă înainte de ora două noaptea. Uneori vizitele surpriză aduc revelaţii interesante... Străbătu aproape tot Belgradul. Strada Strahinjica Bana era liniştită ca un cimitir. Găsi un loc liber în faţa numărului 33 şi vru să intre. Imposibil: uşa era încuiată cu cheia şi nu exista sonerie exterioară.

Decepţionat, el se urcă în maşină şi încercă să se îndrepte spre strada 7-Jula. Deodată frână puternic. În colţul străzii, se afla o cabină telefonică. Înăuntru era o femeie. Malko băgă maşina în marşarier şi se opri în faţă. Era Milena Bratic.

*

* *

Iugoslava observă Mercedesul şi pe faţa ei se văzu teama. Apoi îl recunoscu pe Malko şi se linişti. Acesta nu coborî din maşină, aşteptând ca ea să termine de vorbit.

Milena Bratic ieşi în cele din urmă din cabină şi se îndreptă spre el.

— Ce faceţi aici?

— Vă căutam, răspunse Malko. Dar uşa casei dumneavoastră era încuiată.

— Ce doriţi?

— Să vă văd.

Brusc, el îşi dădu seama că are un aer ciudat, că pare profund tulburată. Ochii ei imenşi şi negri priveau în gol.

— Urcaţi în maşină, îi spuse el.

Ea se urcă în mod mecanic şi îşi aprinse imediat o ţigară. Apoi se întoarse spre Malko.

— Am veşti proaste, spuse ea deodată.

— Ce vreţi să spuneţi?

— Tocmai am vorbit cu Aram.

— La ora asta?

— Da, este al treilea telefon de azi.

— Şi care este starea lui de spirit?

— Nu mai are încredere în dumneavoastră, spuse ea cu o voce spartă. Se simte încolţit ca un şobolan şi este la capătul răbdării. Tocmai mi-a mărturisit că preferă să se sinucidă decât să rişte să cadă în mâinile oamenilor lui Hagopian.

În faţa atitudinii neîncrezătoare a lui Malko, ea adăugă:

— Îl cunosc prea bine. Nu ţine prea mult la viaţă. Este capabil să o facă.

Capitolul VIII

Asta îi mai lipsea!

— Să se sinucidă? Sper că nu vorbeşte serios...

Milena îl privi cu gravitate.

— În primul rând, nu suportă ideea că este infirm. Când a părăsit Beirutul, el a sperat că îşi va găsi liniştea. În schimb, acum îşi dă seama că este înconjurat numai de pericole. Nu este de mirare că se gândeşte la sinucidere. M-a avertizat că, dacă în trei zile, situaţia nu se schimbă, va lua o grenadă şi va sări în aer o dată cu ea.

Malko nu credea nici jumătate din aceste ameninţări.

— Când veţi stabili următorul contact cu el?

— Mâine dimineaţă. Îl voi suna de la o cabină.

— Spuneţi-i că am descoperit o mică pistă ce ne duce la oamenii lui Hagopian. Să aibă răbdare.

— Este adevărat?

— Da.

El o puse la curent cu cele aflate de la Krisantem. Îi povesti şi despre episodul cu motocicleta... Milena Bratic suspină:

— O, de-aţi putea reuşi! Dacă Aram ar muri aici, aş purta această povară tot restul vieţii mele.

— Voi face tot posibilul, îi promise Malko. Ar fi bine să-i ridicaţi moralul. Tot nu doriţi să mă duceţi la el?

— Nu, răspunse ea, de astă dată fără agresivitate în glas. Îmi este prea frică. Pe mâine.

El o privi cum pleacă, apoi se îndreptă către *Intercontinental.* Cum să-i îndepărteze pe cei care o supravegheau neîncetat? Ar fi avut nevoie de prea mulţi oameni şi de timp. Două elemente de care nu dispunea. Îşi punea toată speranţa în pista iraniană.

*

* *

Pe cutiile de scrisori erau înscrise numele proprietarilor. După ce dăduse un timp ocolul blocului, Malko intră în holul prost întreţinut al acestuia şi începu să examineze fiecare cutie în parte. Majoritatea numelor se terminau în „ici”, deci erau iugoslavi.

Elko Krisantem încerca să găsească maşina diplomatului

iranian, care trebuia să se afle pe undeva prin împrejurimi, pentru că blocul nu dispunea de spaţiu pentru garaje. Blocul murdar, de treizeci de etaje, se ridica în mijlocul unui cartier cu case mici şi terenuri virane. Ai fi crezut că se află departe de centrul oraşului cu toate că strada Rifata Burdzovica nu era decât la câţiva zeci de metri de Bulevardul Revoluţiei.

Malko observă o cutie în care se vedeau două plicuri ale căror margini ieşeau afară. Pe cutie era un cartonaş cu numele Iradj Khosrodar.

Era numele bărbatului pe care îl căuta.

Malko scoase uşor cele două scrisori şi văzu că fuseseră expediate din Teheran cu două săptămâni în urmă. Ştampila poştei arăta data zilei în curs. Iranianul nu ieşise încă din casă.

Malko puse la loc scrisorile şi se urcă în Mercedes, unde Elko îl aştepta cu o faţă veselă.

— Am găsit maşina, îl anunţă acesta victorios. A fost parcată un pic mai departe. Este un Audi cu placă de înmatriculare neagră. Are şi un steguleţ iranian lipit pe lunetă.

Numai diplomaţii aveau plăci negre cu numere albe.

— Să lăsăm maşina aici, spuse Malko. Dacă ne vede înăuntru, riscăm să intre la bănuieli.

Ei făcură un ocol destul de mare înainte de a se ascunde printre ruinele unei case părăsite, aflate în faţa blocului. În continuu se vedeau oameni care intrau şi ieşeau. Toţi erau înfofoliţi ca nişte eschimoşi. Aşa se scursese aproape o oră. În cele din urmă, un bărbat scund, cu ochelari, îmbrăcat cu o haină din păr de cămilă şi cu o căciulă din blană, se îndreptă către Audi, fără să se grăbească. În mână avea o servietă-diplomat. Deschise portiera şi intră în maşină. Ei îi dădură un mic avans, apoi se urcară în Mercedes.

Audi viră la stânga ceva mai departe, îndreptându-se spre Bulevardul Revoluţiei. După încă un viraj, intră pe Strada Brigăzilor Proletare unde se opri în faţă la numărul 9. Era un vechi hotel particular, în grădina căruia era arborat drapelul iranian.

Malko îl depăşi şi se opri mai departe. Strada avea sens unic, fapt ce simplifica urmărirea. Era ora zece şi jumătate.

— Elko, rămâneţi aici, spuse Malko. Nu staţi însă în maşină. Eu mă duc la Milena şi mă întorc imediat. În cazul în care Khosrodar pleacă, urmăriţi-l şi sunaţi-mă la ea acasă. Aveţi aici numărul de telefon.

Îi lăsă numărul scris pe o bucată de hârtie şi plecă pe jos. În colţul străzii Kneza Milosa, el găsi un taxi şi dădu şoferului adresa Milenei Bratic. Voia să ştie dacă aceasta avea noutăţi în legătură cu Aram Erivanian.

*

* *

Milena era în ţinută de jogging, cu părul prins într-un coc. Tocmai se apucase să mănânce o ceapă cu pâine... Părea mai relaxată ca în ajun.

— Aţi luat legătura cu el? o întrebă Malko imediat.

Ea înclină din cap.

— Da.

— I-aţi transmis mesajul meu?

— Da. Vă roagă să faceţi tot posibilul ca să-i eliminaţi pe acei ucigaşi. Numai aşa va putea părăsi Belgradul.

— Îşi dă seama de ce *anume* reprezintă acest lucru? întrebă Malko aşezându-se fără să-şi scoată haina.

— Eu nu am nici o putere, spuse ea nu o voce stinsă. El crede că a fost trădat de americani, din cauza celor întâmplate.

Malko privi micul apartament aflai în dezordine, cu pereţii acoperiţi cu icoane, apoi chipul frumos al Milenei. Era superbă chiar şi fără machiaj. Ea îi surâse şi-şi întinse pe corp bluza, punându-şi în evidenţă sânii.

— Aţi vrea un ceai sau o cafea turcească?

— Mulţumesc, făcu Malko. Acum nu am timp. Când pot să vă mai văd?

— Rămân acasă, căci am de lucru. Voi ieşi numai pentru câteva cumpărături.

— Când îl veţi suna din nou pe Aram Erivanian?

Ea îşi aprinse o ţigară, suflând fumul cu un aer abătut.

— În seara asta. Vreţi să-i transmiteţi ceva?

— Sper să am noutăţi, răspunse Malko.

El se ridică, gata să plece. Milena se ridică şi ea. Fără tocuri, era cu mult mai mică decât el. Din nou trăsăturile ei trădau neliniştea care o frământa. Un fulger sclipi în ochii ei negri.

— Salvaţi-l, spuse ea.

Privirea ei arzătoare îl urmări până pe scara îngustă ce mirosea a ceapă. Ieşi fără prea mare plăcere în ploaia de afară şi-i trebui destul de mult timp ca să poată găsi un taxi. Ceasul său Seiko-Quartz indica ora douăsprezece fără cinci minute. Elko Krisantem se plictisea cu siguranţă aşteptându-l.

*

* *

Malko avu un adevărat şoc atunci când văzu că Mercedesul demarează chiar sub nasul lui! Însă Elko Krisantem frână, iar Malko se urcă iute.

— Tipul tocmai a ieşit din ambasadă, spuse turcul. Avea cu el o geantă mare din piele.

Audi negru al iranianului îşi continua cursa pe Strada Brigăzilor Proletare, ca mai apoi să intre pe interminabilul Bulevard al Revoluţiei. Ploaia se înteţise, făcând circulaţia destul de dificilă. Se târau cu o viteză de zece kilometri pe oră!

— Fir-ar să fie, înjură Malko. Se întoarce acasă.

Iranianul nu se întorcea însă acasă. Continuă să meargă mai departe, ieşi din bulevard şi pătrunse într-un labirint de străduţe mărginite de case mici, vechi şi prăpădite, în care erau prăvălioare particulare cu artizanat. Pe partea dreaptă, apăru un turn mare din cărămidă, ce părea să fie jumătate coş de fabrică, jumătate clopotniţă. Elko încetini. Malko putu să descifreze pe o placă numele străzii, scris cu caractere chirilice „Ulica Regalnishka”.

De departe, ei văzură cum Audi se opreşte în faţa unei mici construcţii albe, pe care flutura un steag având culorile negru, roşu şi verde.

— Dar acolo este Biroul OEP! strigă Malko surprins.

Elko depăşi intersecţia şi se opri ceva mai departe, iar Malko coborî din maşină şi se întoarse pe jos prin ploaia deasă. Diplomatul iranian traversă strada în fugă şi pătrunse în sediul OEP. Malko îl ajunse din urmă destul de repede. În faţa clădirii, staţionau câteva Mercedesuri. Un miliţian iugoslav şi un arab se adăposteau sub acoperişul verandei şi nu-i dădură nici o atenţie. La Belgrad, OEP se simţea ca la ea acasă şi nu se temea de atentate.

Oare organizaţia palestiniană juca vreun rol în afacerea Erivanian?

Malko continuă să meargă. Odată ajuns la capătul străzii, tocmai voia să dea colţul ca să nu mai treacă iar prin faţa clădirii OEP, când auzi zgomotul unei maşini. Întoarse capul şi văzu o Zaztava care oprise chiar în faţa sediului OEP. Un tânăr cu geacă îşi făcu apariţia şi intră în clădire fugind. Malko se ascunse într-o nişă a clădirii din colţ. Aşteptă vreo două minute. Ploaia îi pătrunsese deja prin haine, iar picioarele îi erau îngheţate tun.

Tânărul ieşi din sediul OEP, se urcă în Zaztava şi demară imediat, trecând chiar pe sub nasul lui. Malko putu să vadă faţa şoferului, care avea o mustaţă mică. Ceaţa îl împiedică să-i vadă clar trăsăturile feţei. Cu toate acestea, îşi simţi inima bătând cu putere. Cei doi bărbaţi aveau aceleaşi semnalmente ca oamenii suspectaţi de turcul prieten cu Elko Krisantem.

Maşina făcu un viraj la stânga, parcurse vreo douăzeci de metri şi se opri! Nimeni nu coborî însă din ea. Malko scoase o înjurătură printre dinţi. Era încolţit. Ca să câştige ceva timp, deschise poarta din spatele său şi, străbătând grădina, se îndreptă spre clădire ca şi cum ar fi avut intenţia să intre în ea.

Era deja în faţa uşii de la intrare, când zgomotul unui motor îi atrase atenţia.

Audi negru tocmai îşi făcuse şi el apariţia!

Intrigat, Malko ieşi din grădină şi văzu cele două maşini oprite pe străduţă, una lângă cealaltă, cu portbagajele deschise. Tânărul care intrase în clădirea OEP tocmai punea o geantă din piele în portbagajul Zaztavei. Apoi îl închise şi se urcă în maşina care plecă imediat făcând un viraj la dreapta. Toată operaţiunea nu durase mai mult de un minut şi, pe această străduţă liniştită, nimeni nu fusese martor, în afară de Malko. Audi demară şi el, îndreptându-se tot spre dreapta, către Bulevardul Revoluţiei.

De astă dată, Iradj Khosrodar se ducea în sfârşit să ia masa.

Malko se întoarse la Mercedes, se aşeză la volan şi îi povesti lui Elko ce văzuse. Colindară câteva din străduţele vecine, fără să reuşească să dea de urma Zaztavei. Malko se resemnă şi se hotărî să plece spre centru. Ce semnificaţie avea scena la care asistase? Cu siguranţă că geanta conţinea arme.

Întrebarea era, pentru ce erau pregătite ele? Şi ce se întâmplase cu cei doi necunoscuţi cu motocicleta despre care îi vorbise Milena?

Conducând aproape mecanic, Malko se trezi pe Terazije. Era din ce în ce mai convins că îi văzuse pe ucigaşii armeni aflaţi în solda lui Hagop Hagopian. Pe asasinii celor doi americani. Din prudenţă, nu intrau în posesia armelor decât în ultimul moment. Aşadar, acum se pregăteau să comită un atentat.

— Trebuie să mergem la Milena, îi spuse el lui Elko.

Dacă raţionamentul său era adevărat, ucigaşii nu puteau avea decât două ţinte: Aram Erivanian sau Milena Bratic.

Strada Strahinjica Bana era la fel de liniştită ca de obicei. Malko găsi un loc liber în faţa numărului 33 şi, lăsându-l pe Elko

în Mercedes, urcă cele trei etaje. Sună la uşă, dar nu primi nici un răspuns. Milena ieşise. El coborî, cercetă împrejurimile, dar nu văzu nimic suspect. Se urcă în maşină şi parcurse întreaga stradă, fără nici un rezultat. Trebuia să se oprească: strada se înfunda în Skadarlija, o stradă pietonală în pantă, întretăiată din loc în loc de trepte. Aici se. Aflau o mulţime de restaurante cu specific ţigănesc, pentru turişti. Avea de gând să întoarcă, dar observă doi bărbaţi care coborau pe treptele străzii Skadarlija. Unul din ei ducea o geantă din piele. Era chiar geanta schimbată între cele două maşini!

Malko băgă maşina în marşarier pe o străduţă laterală, sări din Mercedes şi se ascunse într-un culoar, lăsându-l pe Elko în maşină.

Peste câteva secunde, cei doi bărbaţi treceau prin faţa lui, întorcându-se liniştiţi spre strada Strahinjica Bana. Malko ieşi din ascunzătoare. Se aflau deja departe. Doar patru clădiri îi mai despărţeau de imobilul de la numărul 33. Elko Krisantem veni lângă el.

— S-ar zice că vor s-o lichideze… zise turcul cu o voce încordată.

Malko nu-i răspunse: se gândea la Milena Bratic, care se afla pe undeva prin cartier şi la asasinii care puteau să o ucidă fără nici o greutate.

Capitolul IX

Malko şi-o imagină apărând în ţinuta de jogging şi spunând: „Tocmai am făcut o alergare”. Acum se afla în pericol de moarte. Dacă o ucideau, cum ar mai fi dat de urmele lui Aram Erivanian?

Strada avea sens unic şi le-ar fi fost imposibil să meargă după ei cu maşina. El se adresă lui Elko:

— Elko, faceţi un tur. Eu o să-i urmăresc pe jos. Ne vom întâlni în faţa casei Milenei.

Turcul fugi la maşină şi se îndreptă către strada Cara Dusana, în timp ce Malko se luă după cei doi ucigaşi. Potrivit celor cunoscute de el în legătură cu metodele teroriştilor, aceştia obişnuiau să-şi lovească victima în afara locuinţei. Trebuia să o găsească pe Milena înaintea lor. Grăbi pasul: cei doi erau cu mult înaintea lui.

*

* *

Marele bulevard Cara Dusana era foarte aglomerat, iar Elko mai prinse şi două stopuri. Fierbând de enervare, cu stomacul strâns din pricina încordării, el scoase de la centură vechiul său pistol Astra, uns cu multă dragoste, pe care îl strecură sub scaun.

În cele din urmă, putu să se întoarcă pe strada 7-Jula care intersecta Strahinjica Bana. Era o stradă strâmtă, tot cu sens unic. Deodată, dădu de bucluc. Un camion descărca marfă, blocând partea de şosea ce nu era ocupată de maşinile parcate ilegal. Krisantem începu să claxoneze cu disperare, dar în zadar.

Atunci sări din Mercedes şi se năpusti direct spre şoferul camionului care căra un teanc de pachete. Cu zâmbetul cel mai frumos de care era capabil şi vorbind în limba germană, el încercă să-l convingă să-şi mute vehiculul, completându-şi discursul cu gesturi chiar decente.

Iugoslavul, mai înalt cu un cap, mormăi ceva şi îl dădu la o parte cu umărul. Elko, hotărât să-şi menţină calmul lui îngeresc, în loc să-l apuce de boaşe, îşi repetă cererea, dar răbdarea lui rămase nerăsplătită şi de astă dată. Tipul scuipă pe jos şi, cu o lovitură puternică de cot, îl proiectă pe Elko într-o maşină ce staţiona în apropiere!

Krisantem sări ca ars. Cât ai clipi din ochi, el se năpusti la

gâtul camionagiului, care dădu drumul la pachete scoţând un răcnet furios.

— Nenorocitul naibii! făcu el în sârbeşte.

El se dădu trei paşi înapoi ca să-şi ia avânt, dar în acelaşi timp avu impresia că un brici îi taie beregata. Laţul turcului i se înnodase în jurul gâtului. Ţinându-l strâns ca pe un buldog, Krisantem continua să-l strângă cu toată forţa de care era capabil.

Treaba asta nu-i luă prea mult timp. Roşu ca sfecla, camionagiul se prăbuşi pe caldarâm. Elko mai strânse un pic, doar din răutate, apoi ţâşni la volanul camionului şi putu să-l deplaseze din loc cu uşurinţă, găsind cheile lăsate în contact. Apoi se urcă în Mercedes, sub privirile pline de respect ale unor gură-cască. Un tip cu o asemenea forţă şi cu un Mercedes pe deasupra era demn de toată consideraţia.

Înnebunit de grijă, el demară în trombă şi, după cincizeci de metri, se afla pe strada Srahinjica Bana, în faţa imobilului cu numărul 33.

Cu pistolul în mână, el coborî din maşina şi privi în jurul său: nici urmă de Malko, dar nici de ucigaşi.

*

* *

Krisantem pătrunse în clădire şi urcă într-un suflet cele trei etaje. După ce sună îndelung la uşa Milenei fără să primească vreun răspuns, coborî la fel de repede. În momentul în care ajunse la parter, o siluetă îi apăru în faţă. Instinctiv, ridică arma.

— Elko, eu sunt! se auzi vocea lui Malko.

Turcul simţi un val de uşurare. Puţin lipsise ca să se ucidă reciproc.

— Unde aţi fost?

— În cabina telefonică de la colţul străzii Kapeta. V-am văzut venind.

— Dar ei?

Poarta imobilului era închisă şi cei doi vorbeau în şoaptă în holul aproape complet întunecat.

— Acum sunt trei, îl anunţă Malko. Cei doi pe care i-am văzut noi s-au întâlnit cu un al treilea, care stă în faţă, la volanul unei furgonete galbene. Tipul mai vârstnic a rămas cu el, iar cel tânăr s-a dus să dea un telefon. L-am filat dintr-un supermagazin aflat în faţă. Nu a vorbit însă…

— Au dat telefon ca să verifice dacă este acasă…

— Cu siguranţă că da. Apoi a rămas în colţul străzii. Aşa poate să ţină sub observaţie toată zona.

— Ce este cu femeia? întrebă Elko.

— Habar n-am, spuse Malko. Nici nu ştiu dacă a plecat pe jos sau cu maşina. Aş vrea ca să mergeţi în recunoaştere în partea dreaptă, către strada 7-Jula. În trecere veţi repera furgoneta, Dacă apare Milena, o interceptaţi şi aveţi grijă de ea. Eu o voi lua în direcţia opusă. Aşteptaţi puţin aici. Eu voi ieşi primul.

*

* *

Malko ieşi din nou în stradă. Cu coada ochiului, el văzu că furgoneta cu cei doi bărbaţi era tot acolo, apoi o luă spre stânga. Încercă să analizeze situaţia. În partea dreaptă nu existau nici un fel de magazine, toate fiind concentrate în partea stângă a străzii sau în strada Kapeta. Dacă plecase pe jos, Milena risca să vină acasă din acea parte.

Ajunse în intersecţia cu strada Kapeta, având de gând să cerceteze supermarketul, când o zări! Milena, având în braţe un buchet de flori şi o pâine, cobora strada.

El se uită de jur-împrejur, căutând cu privirea pe ucigaşul cel tânăr. La început, nu-l zări. Milena îşi continua drumul, îndreptându-se spre el. Brusc, Malko îl zări pe bărbatul cu geacă neagră ieşind din micuţul supermarket, cu mâinile băgate în buzunare şi cu capul lăsat într-o parte. Când acesta se apropie mai mult, putu să observe că vorbea la un microfon minuscul ascuns în spatele gulerului de blană.

El traversa strada în diagonală venind în urma Milenei.

Malko nu ezită decât o fracţiune de secundă. Nu ştia care sunt intenţiile acestuia şi nici ce armament posedă. Cu un pistol-mitralieră de fabricaţie poloneză SZ, puteai anihila pe oricine în numai câteva secunde! Iar acest tip de armă nu era mai mare ca o armă automată standard. În acelaşi moment, Milena îl văzu şi îi făcu semn cu mâna.

Tânărul cu geacă din piele era la douăzeci de metri în spatele ei. Malko trase piedica pistolului său extraplat, aflat în fundul buzunarului. Putea să tragă în mai puţin de o secundă. Fără să scape ucigaşul din ochi, el merse în întâmpinarea femeii, având grijă ca aceasta să se interpună între ei. Chiar dacă tipul s-ar fi gândit să o ucidă, n-ar fi avut timpul necesar.

Urmară câteva momente de tensiune extraordinară. Tânărul continua să meargă în spatele Milenei, fără a manifesta vreo

intenţie ostilă.

Malko ajunse în dreptul ei. O îmbrăţişă, dar o făcu să se întoarcă, sprijinind-o cu spatele de un zid şi acoperind-o cu trupul său. Imediat, se întoarse, înfruntându-l pe tipul cu geacă. Nu îl scăpase nici o secundă din ochi. Privirile lor se întâlniră. Tipul se opri brusc, ţinut locului parcă de un fir nevăzut. Malko avu timp să observe mustaţa mare, nasul turtit şi privirea rece, lipsită de expresie. Apoi, tânărul făcu stânga-mprejur şi se îndepărtă. Din spatele lui Malko, Milena întrebă:

— Cine era…

— Tipul acesta vă urmărea, îi spuse Malko. Şi mai sunt doi în faţa locuinţei dumneavoastră.

Tânărul cu geacă se făcu nevăzut pe strada Kapeta. Malko se întoarse exact la timp ca să poată vedea cum furgoneta galbenă coboară de pe trotuar şi, trecând prin faţa lui, se îndreaptă spre strada Kapeta. În ea nu era decât bărbatul de la volan. Malko o privi pe Milena care era împietrită de spaimă. El o apucă de braţ şi îi zâmbi.

— Gata, au plecat!

Cel de al treilea plecase probabil pe jos către strada 7-Julâ.

— O, Doamne! exclamă tânăra femeie.

Malko o luă cu gingăşie de braţ şi o împinse în direcţia locuinţei ei. Elko Krisantem îi zărise şi venea acum în întâmpinarea lor. Se întâlniră în faţa numărului 33.

— Ceilalţi doi au întins-o, zise Malko. L-aţi văzut pe al treilea? Tipul mai în vârstă, îmbrăcat în pardesiu.

— Nu.

— A coborât pe trotuarul din faţă şi nu l-aţi observat.

— Imposibil, făcu Krisantem. Nimeni nu a trecut…

Malko cercetă strada, perplex. Ori ucigaşul se ascunsese în interiorul furgonetei, ori intrase în vreo casă de unde ar fi putut să fugă mai târziu. Milena îl trăgea către uşa clădirii.

— Să intrăm, nu mai suport… făcu ea cu o voce rugătoare.

Lui Malko îi veni deodată un gând îngrozitor. Dacă ucigaşul era ascuns în holul clădirii, unde aştepta ca tovarăşii săi să o aducă pe Milena? O reţinu cu putere pe tânăra femeie.

— Aşteptaţi, Milena. S-ar putea să se afle în interiorul clădirii.

Ochii negri se făcură mari iar faţa îi păli. Cu o voce pierdută, spuse:

— O, dar nu se poate asta…

Malko fixa uşa imobilului cu numărul 33. Dacă ar fi venit

careva să aprindă lumina... dar nimeni nu sosea. Intrând acolo era ca şi cum şi-ar fi vârât mâna într-un cuib de vipere. Poate că ucigaşul îl reperase deja. Malko nu putea pune în pericol viaţa unor locatari nevinovaţi. Nu avea de unde să ştie dacă tipul fusese „uitat” de complicii săi, sau dacă acesta asistase la interceptarea Milenei.

— Mai există şi o a doua intrare? întrebă Malko.

— Nu.

Dacă ar fi reuşit să-l prindă viu, acesta ar fi putut să-l conducă la ceilalţi complici. Îşi băgă mâna în buzunar şi apucă pistolul său extraplat, zâmbindu-i Milenei.

— Elko, ai grijă de ea.

Înainte ca Milena să poată spune ceva, el împinse uşa şi pătrunse în hol. Lumina era stinsă şi culoarul era cufundat în întuneric. Muşchii încordaţi i se relaxară puţin. Acum se aflau la egalitate de forţe. Numai dacă inamicul său nu era dotat cu un mini-Uzi sau un SZ. Dar acest lucru părea puţin probabil căci nu doreau să atragă atenţia asupra lor...

Malko se mişcă puţin, pipăind cu mâna peretele în căutarea întrerupătorului. Deodată îl găsi, puse degetul pe el, dar nu apăsă încă. În faţa sa, casa scării şi capătul culoarului se aflau în întuneric. Îşi scoase uşurel pistolul din buzunar. Timp de o fracţiune de secundă, îşi goli tot aerul din plămâni şi apăsă pe întrerupător.

Lumina slabă care lumină holul i se păru orbitoare.

Nu văzu pe nimeni. Culoarul era pustiu. Apoi privirea i se îndreptă către scară. Din fericire!

O siluetă apăruse brusc, ca o ţintă descoperită, la o distanţă de vreo şase metri. Dar ţinta asta ţinea în mână un pistol cu amortizor.

Ca un fulger îi trecu prin minte sfatul pe care i-l dăduse întotdeauna instructorul său. „Toate pistoalele au o uşoară deviaţie de dreapta, chiar la cei mai buni ţintaşi. Dacă vreodată aveţi vreunul în faţă, aruncaţi-vă în dreapta dumneavoastră!”

Cu braţul drept încordat şi cu mâna stângă încleştată pe mânerul armei, Malko apăsă pe trăgaci, făcând în acelaşi timp o săritură în partea dreaptă. Noroc că avea spaţiul necesar! Celălalt trase şi el. Se auzi un zgomot surd. Cele două împuşcături ale pistolului extraplat i se părură lui Malko asurzitoare. El se aruncă la pământ, în timp ce adversarul său se prăbuşea trăgând încă două proiectile. Se ridică în picioare, cu

inima bătând nebuneşte.

Bărbatul din faţa lui nu se mai ridică.

Malko se apropie de el şi îi văzu faţa plină de sânge şi trăsăturile fixe. Ucigaşul avea în mână un Herstall prevăzut cu un amortizor puternic. El mai scoase un horcăit, îşi întinse piciorul şi nu se mai mişcă. Malko îşi băgă arma în buzunar şi, ca un automat, ieşi în stradă. Elko se repezi la el.

— A plecat?

Malko îl privi stupefiat, apoi îşi dădu seama că turcul nu auzise împuşcăturile! Iar lui i se păruseră atât de puternice! În realitate, cartuşele de calibrul 22 cu încărcătură redusă ale pistolului său nu făceau un zgomot mai mare decât un dop de şampanie. Se uită în jurul său. Mai departe, era o pereche de îndrăgostiţi care discutau. Nici ei nu auziseră nimic. El se îndreptă către Mercedes.

— Veniţi, îi spuse Milenei, totul este în ordine.

Odată ajuns în maşină, el le povesti cele întâmplate. Iugoslava îşi prinse capul în mâini.

— Dumnezeule! Şi Aram? Ce se va întâmpla cu el?

Malko profită imediat de situaţie.

— Trebuie să-l protejăm. Să mergem imediat după el. Aţi văzut doar că suntem capabili. Este timpul să părăsim Belgradul cât mai repede. Avem o ocazie nesperată.

Era acum pe bulevardul Cara Dusana şi ocolea colina Kalemegdan. Milena îşi umezi buzele şi spuse cu o voce ezitantă:

— Da, poate că aveţi dreptate. Mergeţi drept înainte, de-a lungul râului Sava, după podul Gazela.

Malko avea poftă să strige de bucurie. Nu spuse nimic pentru ca să nu rupă vraja. Trecură pe lângă staţia pentru şalupe, continuând drumul pe lângă râu. Deodată, Milena izbucni în hohote de plâns.

— Nu, nu, nu pot, murmură ea. Putem fi urmăriţi. Sunt pretutindeni…

— Nu este adevărat, i-am luat prin surprindere. Este bine să plecăm imediat.

Malko continuă în aceeaşi direcţie, dar Milena se închisese ca o scoică. Ea îşi întoarse către el ochii plini de lacrimi.

— Nu pot, spuse ea. Este o responsabilitate prea mare. Aş dori să beau ceva dacă se poate.

Malko simţi că nu va mai putea să o înduplece. Furios, el întoarse maşina către centru. Aproape de Piaţa Republicii, se afla

un bar-pizzerie. Milena se lăsă condusă, iar când sosi chelnerul, ceru:

— *Ljuta!*

Li se aduseră trei. Era o băutură şi mai tare decât şliboviţa... După al doilea rând, Milena spuse:

— Vor veni din nou şi nu veţi fi întotdeauna acolo.

Malko nu putea să o contrazică. Era puţin probabil ca moartea unuia dintre ei să-i facă să renunţe la misiunea primită. El privi atent la pupilele dilatate de frică.

— Milena, zise el. Trebuie să-l văd pe Erivanian. Trebuie să plecăm înainte ca ei să pregătească un alt atac.

— Bine, răspunse ea. Îl voi suna mai târziu. Acum sunt prea tulburată.

— Am putea pleca mâine dimineaţă, insistă Malko.

Milena Bratic îi aruncă o privire disperată.

— Drumul până la Maribor este lung. Vă vor găsi înainte să ajungeţi acolo.

— Ce aveţi de gând să faceţi acum?

— Să mă întorc acasă... Mai întâi, din cauza poliţiei. Dacă dispar, vor şti imediat că sunt amestecată în această crimă, în vreme ce, dacă mă întorc în mod normal, voi putea să susţin că nu am nici un amestec. Chiar dacă nu mă vor crede, nu vor putea dovedi nimic.

Avea perfectă dreptate.

— Pentru moment, ucigaşii nu vor mai veni, căci locul va fi împânzit de oamenii Miliţiei.

— Bine, spuse Malko. Sper că nimeni nu ne-a reperat.

El plăti nota şi ieşiră din bar. Un vânt îngheţat le biciui obrajii. Milena schiţă un surâs.

— Eu o să iau un taxi. Vă sun mâine dimineaţă.

În timp ce Krisantem se îndrepta spre Mercedes, ea se apropie de Malko şi buzele ei reci îl sărutară pe gură.

— Aţi fost extraordinar! şopti ea.

*

* *

Malko nu reuşea să-şi scoată din minte chipul bărbatului ucis. Era ceva mai puternic decât el. Chiar dacă era vorba de un asasin, ca armeanul. Ura această profesie care îl obliga să ia viaţa semenilor săi. Niciodată nu avusese suflet de călău. Pistolul din buzunar îi amintea de înfruntarea avută.

Alături, Elko Krisantem, care îşi cunoştea stăpânul, păstra o

tăcere respectuoasă. Când Malko parcă Mercedesul în parchingul hotelului *Intercontinental,* turcul îi întinse mâna.

— Daţi-mi mie pistolul.

— De ce?

— Dacă este descoperit, e mai bine să fie găsit asupra mea, spuse el cu simplitate. Eu singur nu aş putea să termin afacerea asta. Însă dumneavoastră, da.

— Dar dacă iugoslavii vă prind cu această armă, ştiţi ce riscaţi?

Turcul zâmbi cu viclenie.

— Am mai riscat eu şi altă dată. Daţi-mi-l.

Malko ştia că are dreptate. Cum însă nu făcu nici o mişcare, turcul băgă brusc mâna în buzunarul hainei de blană şi scoase de acolo pistolul pe care îl vârî la brâu. Apoi coborî din maşină.

Când Malko pătrunse în holul hotelului, Elko dispăruse. Ceru de la recepţie cheia camerei sale şi se îndreptă către ascensor. În clipa în care cabina cobora, o femeie apăru şi se urcă o dată cu el. O privi cu atenţie şi instinctul său de vânător se trezi dintr-o dată.

Tipa era absolut superbă. Nu era deloc genul pe care te aşteptai să-l vezi într-o ţară socialistă. Cerceii de smarald, care îi încadrau faţa cu trăsături orientale, valorau cât salariul acumulat timp de două secole de un cetăţean mediu. Avea o gură senzuală, pictată cu un ruj fin, ce amintea de o reclamă comercială pentru cosmetice. Taiorul Chanel de culoare bej care se vedea sub blana de vizon, lăsa la rându-i să se vadă o bluză verde bronz.

Mai multe lanţuri din aur se revărsau între sânii generoşi. Dacă nu ar fi avut ochii albaştri ca de cobalt, ai fi jurat că este o arăboaică.

Ascensorul se opri la etajul trei. Malko o privi întrebător şi ea coborî prima şi plecă pe culoar. El o urmă, clătindu-şi ochii pe trupul ce se ondula în mers. Ce căuta oare o femeie de această clasă la un hotel ca *Intercontinental?* Odată ajuns în faţa uşii sale, băgă cheia în broască. Imediat se trezi cu necunoscuta alături.

— Dumneavoastră sunteţi Malko Linge? îl întrebă ea cu o voce răguşită, dar incredibil de feminină şi, în acelaşi timp, extrem de sigură.

— Da, făcu Malko.

Era mai mult decât surprins.

— Mă numesc Tania Vertanian, zise ea. Sunt nepoata lui Aram Erivanian.

În faţa stupefacţiei lui Malko, ea adăugă imediat cu o voce tăioasă:

— Văd că târfa aceea de Milena nu v-a vorbit despre mine...

Capitolul X

Malko o examină uimit pe armeancă. Nu avea aerul unei activiste. Părea mai degrabă tipul de femeie de lume care ştie mai bine adresa buticurilor Cartier decât reţeta de fabricaţie a cocteilurilor Molotov. Avea între treizeci şi patruzeci de ani. Pântecele ei era plat, mâinile îi erau încărcate cu inele şi picioarele fuselate erau modelate de nişte ciorapi din nailon de culoarea îngheţatei de castane.

— Ce doriţi? o întrebă el.

— Vreau să vă vorbesc.

— Cu plăcere, spuse Malko. Vă rog să intraţi. Sper că-mi veţi dezvălui lucruri extrem de interesante…

— Tot ce e posibil, zise cu un ton îngheţat Tania Vertanian.

În cameră era o căldură insuportabilă. Tania îi permise lui Malko să-i scoată vizonul. Se aşeză şi, cu o mişcare involuntar provocatoare, îşi aruncă umerii înapoi făcând bluza să ţipe pe sânii ce păreau să fie liberi pe dedesubt.

Deodată Malko se întrebă dacă nu era chiar ea cea care trimisese ucigaşii… în toată această istorie extrem de complicată, orice era posibil.

— Cum de aţi reuşit să ajungeţi până la mine? Se presupune că misiunea mea este total „ermetică”. Cu toate astea, o grămadă de persoane par să fie la curent.

— Aram Erivanian m-a chemat în ajutor, răspunse ea. Are o încredere desăvârşită în mine. Nu mi-a spus chiar totul la telefon, dar am înţeles că se află în pericol de moarte. El mi-a spus numele dumneavoastră şi numărul camerei, precizând faptul că vă ocupaţi de scoaterea lui din ţară.

— Exact.

— Din ordinul cui?

— Ar trebui să ştiţi şi acest lucru, făcu el.

Ea îi adresă un zâmbet ironic.

— Ştiu, iar dumneavoastră „credeţi” doar că ştiţi.

— Dar despre ce…

Tania Vertanian îl opri cu un gest:

— Aşteptaţi! Vom ajunge şi la asta. V-aţi întâlnit aşadar cu căţeaua aceea de Milena Bratic?

— Chiar aşa. M-am întâlnit cu ea.

Femeia îşi puse un picior peste celălalt, iar Malko observă fugitiv fâşia de piele albă de deasupra ciorapului. Îngrozitoarea poftă de dragoste, care punea stăpânire pe el de fiecare dată când înfrunta moartea, se trezi cu brutalitate. Privirea sa îşi schimbă expresia. Armeanca părea să nu-şi dea seama de asta.

— Ştiţi cine este Milena Bratic? îl întrebă ea cu o voce plină de agresivitate.

— Este o ziaristă care a trăit cu Aram Erivanian. Era foarte îndrăgostită de el…

— *Bullshit!* izbucni Tania. Să vă spun eu adevărul despre ea. Dintotdeauna a făcut parte din KGB. Ruşii au pus-o să stea lângă Aram ca să-l poată controla. Iar idiotul s-a îndrăgostit ca un nebun de ea!

— De ce lucrează pentru ruşi?

— Face parte dintr-o familie croată care a luptat cu îndârjire împotriva lui Tito şi a comuniştilor. O parte din membrii familiei au fost împuşcaţi. Fiind foarte tânără, Milena a scăpat cu viaţă. Când a plecat în străinătate, acum cincisprezece ani, nu i s-a mai dat dreptul să revină în Iugoslavia.

— Lucrul acesta nu mi se pare chiar atât de grav. O mulţime de iugoslavi preferă să-şi părăsească ţara. Viaţa la Belgrad nu mi se pare chiar atât de minunată.

Un zâmbet ironic apăru pe faţa Taniei.

— Poate pentru dumneavoastră! Pentru Milena însă era cu totul altfel. Ea era profund ataşată de mama ei care nu voia să se mişte de aici. La Belgrad era toată viaţa ei. Atunci, KGB i-a speculat dorinţa. Dacă lucra pentru sovietici, toate necazurile ei luau sfârşit. A trebuit să accepte.

— A lucrat în serviciile secrete?

— Nu tocmai. A oferit mai degrabă mici informaţii, mărunţişuri fără valoare. Ruşii au numeroşi informatori ca ea, ce nu servesc la mare lucru, până într-o zi, când sunt activaţi pentru o misiune importantă… Milena a fost activată când Aram Erivanian a sosit la Belgrad ca să stabilească anumite contacte pentru livrarea armelor organizaţiei Asala.

— El o cunoştea?

— Nu, dar „s-a aranjat” ca ea să-i ia un interviu. Pe atunci era una dintre cele mai frumoase femei din Belgrad, foarte elegantă, foarte sexy, cunoscând multe limbi străine. Aram a fost pur şi simplu fascinat. Aşa că au avut o aventură.

— Şi asta a fost comandată?

Ea ezită înainte de a răspunde:

— Nu, nu cred. Aram avea mult farmec. El o rugat-o să meargă cu el la Beirut. Bineînţeles că şeful ei din KGB a sfătuit-o să joace rolul unei îndrăgostite pătimaşe. Nu uitaţi că Erivanian a fost unul dintre fondatorii grupării Asala.

Malko o asculta perplex. Totul părea foarte veridic. Cum putea însă CIA să ignore faptul că Milena era o agentă KGB?

— Ce s-a mai întâmplat după aceea? întrebă el.

— Au stat împreună timp de doi ani, la Beirut. Aram era în continuare îndrăgostit, iar ea a riscat enorm de mult ca să rămână cu el. Mossadul şi turcii au încercat să-i ucidă de mai multe ori. Au mai existat şi disensiunile din sânul grupării Asala. Aram Erivanian dorea să-şi concentreze activitatea asupra luptei împotriva turcilor. Ceilalţi, în frunte cu Hagop Hagopian, erau gata să lucreze pentru sirieni şi iranieni. Treaba asta ar fi fost pe placul ruşilor. Atunci, KGB-ul a dat ordin să fie înlăturat...

— Doar nu a fost Milena cea care...

Tania Vertanian îl privi cu subînţeles.

— Pentru sovietici era greu să ajungă la Aram. Nu trebuia să se afle că ei au pus la cale totul. Aram era foarte suspicios şi se înconjura cu oameni de încredere. Atunci, ruşii s-au gândit la Milena. Ea avea o acoperire perfectă. De ani de zile, scria articole cu conţinut antisovietic, aşa încât era considerată o disidentă înverşunată.

Tania scoase un pachet de Kent şi o brichetă care părea să fie făcută din aur masiv...

Din nou, ea îşi încrucişă picioarele, privind direct în ochii aurii ai lui Malko, care o întrebă cu un ton destul de sceptic:

— Şi Milena, îndrăgostită de Erivanian, a acceptat să-l ucidă?

Tania trase fumul în piept înainte de a răspunde:

— Nu, nu era un lucru uşor. La început a refuzat. Ruşii sunt însă încăpăţânaţi şi răi. Au trecut la ameninţări. Au şantajat-o ameninţând-o că-i vor ucide mama. Cum Milena rezista încă, au folosit atuul cel mai tare. Au ameninţat-o că vor dezvălui celor din Asala faptul că era agentă KGB. Atunci a fost obligată să accepte.

— Ştiam că explozia care l-a mutilat pe Erivanian a fost accidentală...

— Nu a fost aşa, spuse cu un glas tăios armeanca. Erivanian punea la cale un atentat. Cu explozive extrem de instabile. Era

suficient să schimbi un pic proporţiile, ca să sară totul în aer la prima atingere.

— Fapt ce s-a şi întâmplat…

Tania Vertanian aprobă:

— Da, dar Aram a avut noroc… Nu a murit. Infirm, s-a refugiat la Beirut, în mijlocul familiei.

— Iar Milena?

Armeanca se strâmbă cu dezgust.

— Ruşii au obligat-o să-l părăsească pe Aram. Acesta nu-i mai interesa. Era redus, mutilat, ruşinat. Un adevărat imbecil! Milena s-a întors la Belgrad de unde nu s-a mai mişcat. Aram a rămas însă în continuare îndrăgostit de ea. Au păstrat legătura. Căţeaua a pierdut-o pe mama ei, a pedepsit-o Dumnezeu…

Malko îşi aminti de cele spuse de Milena în legătură cu castitatea pe care şi-o impusese de bunăvoie, din anul 1981. Atunci se produsese accidentul. Poate că Tania nu ştia decât o parte din adevăr. Milena fusese puternic traumatizată de faptul că încercase să-l ucidă pe bărbatul iubit. În Serviciile de Spionaj, călăii deveneau adesea victime.

— Cum de aţi aflat toate aceste lucruri? o întrebă el.

— Am avut un amant care lucra în BND[11], spuse ea simplu. Văzuse dosarul accidentului. Potrivit acestuia, Erivanian nu a fost victima unui accident, ci a unui sabotaj.

— Nu este suficient ca Milena să fie acuzată.

— Bineînţeles! recunoscu ea. Am aflat însă de la oamenii de aici că o bănuiau mai de mult timp că lucrează pentru KGB. Ea a fost cea care a adus substanţele explozive.

— Poate că aveţi dreptate, admise Malko. În acest caz, poate că a vrut să-şi răscumpere greşeala scoţându-l din Beirut, unde era condamnat la moarte…

— Prostii! izbucni Tania. Sunteţi prost informat. La Beirut, Aram era de neatins. Se afla sub protecţia unei mari familii membre în Tachnak. Nici măcar oamenii lui Hagopian nu ar fi îndrăznit să se atingă de el. Ar fi declanşat o îngrozitoare vendetta.

— Atunci, de ce a vrut să părăsească Beirutul?

— Acolo, ducea o viaţă de sechestrat. Când ruşii au aflat de la Milena că plănuieşte să schimbe locul, ei i-au sugerat să-l atragă în Iugoslavia de unde ar fi putut să-i aranjeze plecarea în SUA.

— Ce interes aveau să acţioneze astfel?

[11] Serviciul de Informaţii German (n.a.).

— Ca să-l poată elimina definitiv!

— Iar el? De ce ar fi acceptat?

— Ca să se reîntâlnească cu Milena.

Malko clătină din cap. Ceva nu se potrivea.

— Nici o oră nu este de când ucigaşii lui Hagopian, probabil, au încercat să o atace pe Milena. Aşadar aceştia lucrează pentru KGB şi încearcă să-şi elimine propriul agent? Mi se pare puţin veridic.

Tania Vertanian oftă enervată.

— Ori sunteţi naiv, ori aţi fost intoxicat... Ruşii sunt extrem de prudenţi. Ei au la îndemână mai multe soluţii pentru o problemă. Rolul Milenei era să-l aducă pe Aram la Belgrad. Poate că nici ea nu ştia ce se va mai întâmpla în continuare. Cunoscând însă de ce este capabil KGB-ul şi-a închipuit că urmăresc ceva. Oricum, nu aveau de gând să-l decoreze cu Ordinul Lenin... Şi dacă reuşeau să o elimine şi pe ea, cu atât mai bine. N-ar fi fost singurul „stringer” din KGB, sacrificat în cursul unei misiuni importante.

Malko asculta tulburat. Cunoştea prea bine lumea serviciilor secrete, ca să-şi dea seama că cele spuse de Tania sunt fundamentate. Putea însă la fel de bine să încerce intoxicarea lui...

Urma un moment de tăcere. Tania Vertanian trăgea lacom din ţigară. Malko reflectă asupra celor auzite. Dacă Tania spunea adevărul, aceasta ar fi explicat îndârjirea cu care Milena îi cerea să-l salveze pe Aram Erivanian. Era de două ori sinceră. Atât faţă de superiorii ei ruşi, cât şi faţă de bărbatul pe care încă îl mai iubea.

— Erivanian nu bănuieşte nimic? întrebă el.

— El o iubeşte încă, făcu ea cu o voce dispreţuitoare.

Lucrurile păreau să se potrivească. Cu o excepţie însă.

— Dacă ruşii doresc cu adevărat să-l elimine pe Erivanian, ar fi avut o grămadă de timp şi destule ocazii. Aici sunt ca la ei acasă. De ce nu au făcut nici o încercare?

Tania nu se dădu bătută.

— Vor ca oamenii lui Hagopian să facă treaba asta în locul lor. Dacă eşuează, atunci vor interveni şi ei. Cu siguranţă că au un plan pe care nu-l cunosc. Controlează toate posibilităţile de rezolvare a situaţiei. În afară de noi doi.

El o privi cu stupoare.

— Tania, nu sunteţi numai nepoata lui Erivanian. Cunoaşteţi

mult prea multe lucruri. De fapt cine sunteţi în realitate?

— Sunt o membră fondatoare a grupării „Justiţiarii genocidului”. Avem ca scop răzbunarea celor un milion şi jumătate de armeni, ucişi în 1915 din ordinul sultanului Mehmet al V-lea Reza. Şi din ordinul Uniunii Sovietice care a anexat o parte din teritoriul armean.

Malko auzise deja de existenţa acestei grupări create de diaspora armeană dispersată prin toate colţurile lumii. Se i ocupa cu organizarea atentatelor îndreptate împotriva turcilor.

— Din această cauză, vrem ca Aram Erivanian să rămână în viaţă şi între prieteni…

— Dumneavoastră îi consideraţi pe americani duşmani?

Zâmbetul ironic apăru din nou pe faţa ei.

— Vă scapă cam multe lucruri. În toată afacerea asta, domnule Linge, sunteţi minţit chiar de prietenii dumneavoastră… Aram Erivanian nu merge în Statele Unite.

— Unde merge atunci?

— În Israel. Americanii nu lucrează pentru ei. CIA a făcut un pact cu Mossadul. Aceştia vor pielea lui Abu Nidal. Numai că acesta este un secret bine păzit, pentru că Erivanian n-ar fi acceptat niciodată să colaboreze cu israelienii.

Malko avu impresia că este lovit în creştetul capului; numai Mossadul mai lipsea în acest dans macabru!

— Totuşi nu ei au fost cei ce au inventat povestea cu paşaportul?

— Cu siguranţă că nu. Uitaţi un lucru: Aram Erivanian este orb. El nu ştie unde se află. Planul CIA era ca, odată scos din Iugoslavia, să fie urcat în primul avion cu destinaţia Tel Aviv, după ce ar fi fost separat de gărzile sale de corp.

— Dar dacă el nu ar fi vrut să vorbească cu israelienii?

— Nu ar fi ştiut că vorbeşte cu israelienii. El ar fi crezut că se află în Statele Unite. Când îşi va da seama de adevăr, va fi prea târziu.

Planul era diabolic…

Malko încercă din răsputeri să găsească o hibă cât de mică acestei incredibile poveşti. Tania Vertanian părea foarte sigură de cele spuse.

— De ce nu l-aţi avertizat?

— De ce? Doar i-am spus de sute de ori că Milena îl trădează, că trebuie să se ferească de ea. De fiecare dată mi-a râs în nas şi nu a vrut să mă asculte.

— Ce aşteptaţi din partea mea?

Tania Vertanian îşi aprinse o altă ţigară.

— Un lucru foarte uşor. Dumneavoastră să-l duceţi pe Aram până la graniţa austriacă. Dar în loc să-l predaţi la Viena prietenilor americani, să mi-l daţi mie imediat cum ajungeţi în Austria.

— Cum voi proceda?

— Când veţi spune „da”, vă voi spune şi cum.

— Îmi cereţi să-i trădez pe cei care mă plătesc, remarcă Malko.

— Şi care, de asemenea, vă trădează pe dumneavoastră! răspunse ea rece. Dacă sunteţi de acord cu oferta mea, nu veţi regreta deloc.

Ea căută în geantă şi scoase o hârtie pe care i-o întinse. Malko o desfăcu şi simţi un şoc. Era un cec pentru suma de două milioane de mărci germane, pentru Hanover Bank din Munchen. Numele beneficiarului era lăsat în alb.

— Şi dacă refuz?

Malko împăturise cecul şi se juca mecanic cu el.

Femeia nici nu clipi.

— Nu veţi ajunge viu la Viena.

Ea tăcu şi se auzi doar vuietul vântului la fereastră. Situaţia nu era deloc plăcută pentru Malko. Mai întâi, codul său moral îl împiedica să trădeze. În plus, cunoştea prea bine regulile vieţii de agent secret ca să ignore faptul că agenţii dubli nu rezistau prea mult în picioare. Întotdeauna era aceeaşi poveste: treaba începea bine, dar se termina cum nu se poate mai prost.

El se aplecă, luă cecul şi-l strecură În geanta întredeschisă a armencei.

— Adesea mi s-au oferit o grămadă de bani ca să trădez, dar nu am acceptat niciodată acest lucru. Chiar dacă ce-mi propuneţi dumneavoastră nu are nimic dezonorant. Este adevărat că mă costă o avere întreţinerea castelului meu, dar banii trădării valorează mai puţin decât ideea pe care o am despre mine însumi.

Ei se înfruntară din priviri câteva secunde, apoi ea şi-o aplecă pe a sa.

— Este ultimul dumneavoastră cuvânt?

— Da.

Ea se ridică şi el o urmă, crezând că are de gând să plece. Dar ea stătea dreaptă în faţa lui, cu un aer gânditor. Apoi, clătinând

din cap, spuse:

— E o prostie. Nu credeam că treburile se vor petrece astfel.

Malko se apropie şi-i puse mâinile pe talie.

— Sper că nu aveţi de gând să mă ucideţi, făcu el cu un ton glumeţ.

Privirile lor se întâlniră, apoi ea îşi lăsă ochii în jos fără să răspundă. Mâinile lui Malko se lăsau de-a lungul coapselor, apoi, a pulpelor. Cu vârful degetelor, el ghicea şerpii portjartierului şi această senzaţie îi dădea furnicături ciudate şi îi accelera viteza sângelui în artere.

Cu braţele atârnând în jos, Tania nu făcea nici o mişcare. Cu toate acestea, gestul lui Malko nu era ceea ce putea să aştepte de la un străin.

El o atrase cu gingăşie spre sine. Contactul cu sânii grei striviţi de pieptul lui îl ameţi. Rămaseră nemişcaţi, liniştea fiind tulburată doar de răsuflarea lor. Tania nu putea să se înşele în privinţa lui. Malko o mai strânse un pic, apoi îi dădu drumul, dar ea nu făcu nici o încercare de a se îndepărta. Atunci el îi prinse amândoi sânii în palme.

Întârzie mult timp pe sfârcurile mari şi dure ca vârfurile unor creioane, ce se zbăteau sub mătasea verde. Sânii se ridicau din ce în ce mai repede. Coborându-şi mâinile pe talie, Malko desfăcu cordonul din piele de crocodil, apoi fermoarul şi trase de fustă în jos.

Fusta căzu pe duşumea, dezgolind picioarele acoperite cu ciorapi cafenii, prinşi de un portjartier alb ca şi slipul.

Privirile lor de încrucişară iar. A Taniei era tulbure şi rătăcită.

— Tania, asta nu mă va face să mă răzgândesc, spuse Malko.

O scânteie de furie trecu prin ochii albaştri.

— Nu cunoaşteţi deloc femeile! spuse ea. Nu aţi încetat o clipă să mă violaţi din priviri, chiar din momentul în care am intrat în această cameră. Sunt deja excitată. Ce mai aşteptaţi? Să terminăm odată!

Malko nu mai aşteptă să i se spună a doua oară. Desfăcu nasturii bluzei şi o lăsă să alunece pe umerii rotunzi. Sânii ei erau cu adevărat magnifici, grei şi albi. Sfârcurile lor îl ardeau prin cămaşă ca două limbi de foc. O sărută, iar ea îi răspunse la sărutare, în timp ce trupul îi tremura de parcă ar fi fost scuturat de friguri.

Malko o împinse către pat. Ea închise ochii în timp ce el îi scotea slipul. Când vru să o mângâie, îşi dădu seama că nu îl

minţise. Lungită cu faţa în sus, cu picioarele uşor desfăcute, ea se oferea fără ambalaj.

Cu o singur elan, Malko o penetră adânc. Tania îşi îndoi uşor picioarele, îl prinse cu braţele şi îi şopti la ureche:

— O, da, ce bine este.

Începu să-şi mişte ritmic bazinul înainte şi înapoi, în vreme ce el o lucra cu toate forţele, făcând-o să scoată mici gemete şi ţipete.

Malko îi ridică şi mai mult picioarele începând să-i sondeze profunzimile. Ţipetele ei deveniră mai puternice. Cu bazinul ridicat, Tania îl primea cu ochii daţi peste cap, cu gura întredeschisă şi cu mâinile crispate pe cearceaf.

Simţind că Malko este gata să explodeze, ea se arcui deodată, scoţând un ţipăt răguşit ce se confundă cu strigătul scos de el în clipa în care o inundă.

Picioarele ei căzură pe pat, dar nu făcu nici o încercare de a se desprinde.

— A fost dur, nu glumă, zise ea în timp ce îl mângâia pe Malko cu degetele pe piept.

Apoi ea se rostogoli într-o parte şi începu să-i atingă trupul cu buzele, coborând către pântece. Fu rândul lui Malko să se arcuiască de plăcere când simţi atingerea catifelată a gurii fierbinţi. Când el o apucă de coapse şi o întoarse cu crupa în sus, femeia nu protestă deloc. Cu fesele ridicate, ea îl primi gemând puternic. Numai în clipa în care încercă să o sodomizeze, se smulse de sub el.

— Aşa nu vreau, şopti ea. Mă doare.

Malko trebui să se conformeze încălecând-o în mod normal. După ce juisă, căzu epuizat. Când o văzuse pe Tania în ascensor, nu-şi imaginase că întâlnirea lor se va termina în acest mod.

Tânăra femeie îi ceru o ţigară şi o aprinse. Cearcăne adânci subliniau ochii ei mari şi albaştri. Deşi machiajul se stricase, ea era la fel de frumoasă.

Tania începu să-şi pună ciorapii, întinzându-i pe pulpele pline. Ea se aplecă tandră către el.

— Este inutil să-ţi mai pui vreo întrebare. Tu m-ai făcut să te doresc, privindu-mă aşa cum ai făcut-o. Ochii tăi erau parcă din aur lichid şi am avut senzaţia că acel aur topit îmi inundă pântecele…

— Ce ai de gând să faci acum? o întrebă Malko.

— Asta depinde un pic de tine…

— Ascultă, spuse Malko. Eu nu-mi voi trăda prietenii. Pot însă să-ţi promit două lucruri. Mai întâi, voi face totul ca să-l duc cu bine pe Erivanian pe teritoriul austriac. În al doilea rând, să mă asigur că nu va fi predat israelienilor împotriva dorinţei sale.

Tania Vertanian păru dintr-o dată cu mult mai uşurată.

— Poţi într-adevăr să faci asta?

— Am fost angajat într-o misiune precisă şi, dacă eu trebuie să fiu fidel celor care m-au ales, nici ei nu au dreptul să mă mintă.

Ea se aplecă şi îl sărută pe piept cu tandreţe.

— Îţi mulţumesc.

Malko o privi cum se ridică şi se îmbracă. Ea fu gata în doar câteva minute şi îi spuse cu o privire ciudată:

— Nu-mi pare rău că am venit, dar sunt sigură că vei regreta faptul că mi-ai refuzat oferta.

— Apropo, zise Malko. Unde se ascunde Aram Erivanian?

Tania îi adresă un surâs ironic.

— Dacă aş fi ştiut, n-aş fi venit să te văd…

— Credeam că el te-a chemat în ajutor.

— Adevărul este că nu mi-a cerut ajutorul. Mi-a spus numai ce se întâmplă, fără să-mi dezvăluie locul unde se află ascuns. Acum trebuie să mă întorc la Viena. Dacă te răzgândeşti, ai aici numărul meu de telefon: 75 82 19.

Uşa se închise în urma ei, lăsându-l pe Malko pradă unor sentimente destul de complexe. Cine îşi bătea joc de el în toată istoria aceasta? Tania? Milena? Americanii? Sau toţi la un loc. Plăcerea de a fi făcut dragoste cu o femeie superbă ca Tania se risipi repede sub avalanşa întrebărilor care îl copleşeau acum. El făcu un duş şi începu să se gândească. Somnul nu se mai putea lipi de pleoapele lui.

Un lucru se impunea cu tărie. Trebuia să-l găsească pe Aram Erivanian. După aceea va vedea cum se va descurca, începu să depene în minte toate evenimentele petrecute din momentul în care pusese piciorul în Belgrad, punând cap la cap micile detalii care ar fi putut da o lumină cât de mică. Singura lui obsesie era Erivanian. Oare unde se ascundea armeanul orb? Se scurseseră mai mult de două ore fără să poată adormi. Apoi aţipi, dar armeanul îl urmări şi în vis.

Când se trezi în zori, prin perdele se filtra o lumină cenuşie. Dinspre Urali sufla un vânt îngheţat. Parfumul Taniei plutea încă în cameră, ca pentru a-l convinge că nu fusese doar un vis amăgitor…

Dar nu la ea se gândea el acum. Punând cap la cap tot ce se întâmplase până în acea clipă, îşi dădea seama că are totuşi o mică şansă să descopere locul unde se ascundea Aram Erivanian.

Nu mai avea de pierdut nici un minut.

Capitolul XI

Malko se afla pe podul Gazela, înscriindu-se pe banda ce ducea către Cacak. La această oră a dimineţii, circulaţia era încă redusă. În timp ce străbătea bulevardul Vojvode Mişica, de-a lungul râului Sava, el încerca să recapituleze în gând elementele de care dispunea până acum. Elko îl observa, somnoros. Când Milena fusese aproape să cedeze, îi spusese să meargă de-a lungul Savei până mai departe.

Ea fixase întâlnirea cu Henry Garwood pe insula Ciganlija. Or, dacă nu s-ar fi produs moartea tragică a acestuia, ar fi trebuit ca să-l întâlnească pe Aram Erivanian. Cu siguranţă că armeanul trebuia să se afle undeva pe aproape.

Malko regăsi cu uşurinţă podul ce ducea la micuţa insulă şi îl străbătu. Ceaţa învăluia plopii şi mestecenii. El începu să cerceteze sistematic toate drumurile ce străbăteau insula. După o jumătate de oră, ajunse la ţărmul nordic, unde erau înşirate şalupele-restaurant. Situaţia părea puţin încurajatoare. Pe insula Ciganlija nu era nici o casă particulară! Doar nişte baze sportive, care în acest anotimp erau închise.

El opri maşina în faţa şalupelor-restaurant. Toate erau închise. Cu toate acestea, ca să aibă sufletul împăcat, se hotărî să le cerceteze. Fără nici un rezultat însă! Mergând pe jos, el continuă drumul de pământ bătătorit, ce şerpuia pe ţărmul mlăştinos. Acolo descoperi o grămadă de house-boats cu un aspect jalnic ce păreau mai degrabă cuşti pentru creşterea iepurilor şi care erau amarate la ţărm. Erau reşedinţele de mâna a doua a regimului socialist... Probabil că vara viermuiau de lume, dar acum toate erau părăsite. Deodată Malko se opri.

Locul era superb pentru o ascunzătoare!

În afară de câţiva trecători ocazionali, aici nu mai venea nimeni! Aram Erivanian ar fi putut să se ascundă într-una dintre aceste *house-boats...*

Se mai impunea însă şi un alt element. Potrivit Milenei, Aram dispunea de un telefon...

Luându-şi inima în dinţi, Malko începu să cerceteze fiecare *house-boat.*

O oră mai târziu, cu picioarele vârâte în noroi până la glezne,

el se opri lângă ultima. Până aici, reuşise să le cerceteze pe toate. Doar două dintre ele aveau telefon. Se putea vedea firul tras pe acoperiş. Barca în faţa căreia se afla acum, una dintre cele mai elegante şi o alta, o cabină vopsită în albastru, de patru metri pe patru, legată de mal printr-o pasarelă de lemn.

Malko examină cu atenţie barca din faţa lui. Nu avea perdea la fereastră şi putea să privească în interior. Era pustie. Se urcă pe pasarelă şi o ocoli. Nimeni. Se întoarse şi, de la distanţă, observă cabana albastră. Avea pe ea numărul BGD 236. Perdelele îi ascundeau interiorul. El nu vru să mai insiste. Era inutil să forţeze mai mult lucrurile. Acum spera că ştie suficient ca să o poată determina pe Milena să cedeze şi să-i confirme bănuielile.

El plecă cu paşi grăbiţi, nebun de bucurie şi nerăbdător să reia ofensiva.

*

* *

Malko urca prudent pe strada Strahinjica Bana, căutând din ochi o eventuală prezenţă a Miliţiei. Nu văzu însă nimic. Lăsându-l pe Elko în Mercedes, el intră în casa de la numărul 33. Cu o strângere de inimă, apăsă pe întrerupătorul din hol. Chiar aici, cu douăzeci şi patru de ore mai devreme, el luase viaţa unui om... Milena îi deschise uşa imediat cum apăsă pe butonul soneriei. O îmbrăţişă.

— Îmi era teamă că nu o să vă mai văd! îi spuse ea. Din cauza Miliţiei.

— Aţi fost interogată?

— Da, dar nu mai mult ca ceilalţi locatari din imobil. Le-am declarat că nu eram acasă în momentul în care tipul a fost omorât. Cred că vor veni din nou mâine.

— Mâine vom fi deja plecaţi, spuse Malko.

Ea încruntă sprâncenele.

— Ce vreţi să spuneţi?

— Vă rog să vă aşezaţi.

Ea se supuse, cu chipul crispat. Machiajul ascundea cu greu cearcănele de sub ochi şi oboseala de pe faţa ei. Se vedea că nu dormise.

— Milena, nu mai putem continua tot acest joc. Ieri am ucis un om. Trebuie să părăsesc Belgradul cât mai repede cu putinţă. Împreună cu Aram Erivanian. Acum sunt în măsură să o fac.

Milena Bratic păli.

— Nu înţeleg.

— Am aflat unde este ascuns Aram Erivanian.

Ea se albi şi mai mult la faţă, apoi spuse repede.

— E o cacialma.

— Se află ascuns pe insula Ciganlija, într-un *house-boat* cu numărul BGD 236.

Femeia era înmărmurită de stupoare.

— Cine v-a spus?

— Eu singur l-am descoperit. În mod involuntar mi-aţi dat chiar dumneavoastră anumite indicaţii…

Ea se repezi deodată asupra lui, desfigurată, urlând ca o isterică.

— Minţiţi! Minţiţi! Cine v-a spus?

Cu greu reuşi să o domolească.

— Acum nu mai vreau să pierd timpul. Mergem imediat să-l vedem. Dacă nu vreţi să veniţi cu mine, voi merge singur.

Descumpănită şi mută, Milena îl lăsă să o ajute să-şi îmbrace haina de astrahan, apoi îl urmă fără să scoată o vorbă până la maşină. Malko se instală la volan, iar Elko se aşeză pe bancheta din spate.

— Asiguraţi-vă, îi spuse el. Trebuie să luăm toate măsurile de prevedere.

El descoperise în oraş, aproape de hotelul *Majestic,* un parching care avea două intrări, pe străzi diferite. El intră înăuntru şi apoi ieşi pe strada opusă. Acum era sigur că nu fusese urmărit.

*

* *

Milena nu reacţionă decât în clipa în care se aflară în faţa bărcii cu cabina albastră.

— Lăsaţi-mă să intru singură, spuse ea cu o voce rugătoare. Nu vreau să-l sperii.

— Nu, vom merge împreună. Îl veţi striga de pe mal.

Îl lăsară pe Krisantem în maşină, iar ei înaintară pe pământul mocirlos. Când ajunseră în faţa pasarelei, Malko îi spuse Milenei:

— Strigaţi-l acum.

Până la *house-boat* era o distanţă de vreo zece metri. Milena nu mai avu încotro. În faţa inflexibilităţii lui Malko, ea strigă:

— Basken!

Nu se produse nici o mişcare. Barca scârţâia uşor la atingerea valurilor. Intrarea în *house-boat* se afla orientată spre ţărm, fiind invizibilă din locul unde se aflau ei. Milena strigă din nou, de astă

dată vorbind în armeneşte. Malko putu să vadă cum de după un colţ, apare un cap brunet.

Milena se urcă pe punte, iar el o urmă cu inima strânsă şi cu pistolul pregătit. Ei ajunseră în faţa unei platforme protejate de o perdea verde. Milena o dădu la o parte, iar Malko se pomeni în faţa unui tânăr spătos, cu o claie de păr creţ, îmbrăcat cu o geacă. Avea un aer îngrozit şi ţinea în mâini o mitralieră Uzi, îndreptată spre ei. Urmă un scurt schimb de cuvinte în armeană şi Milena se întoarse spre Malko tulburată.

— Se pare că este foarte bolnav. Eu nu ştiam nimic.

Ei intrară într-o încăpere de formă pătrată, luminată cu un bec fără abajur.

Dacă nu ar fi fost acolo şi un telefon vechi pus direct pe podea, ai fi crezut că te afli în ghereta unui grădinar. Pe un pat de fier, era lungit un bărbat, acoperit cu o haină groasă cenuşie. Respiraţia sa şuierătoare era singurul zgomot care se auzea. Ochii îi erau ascunşi de nişte ochelari negri şi un baston alb era rezemat de capul patului, lângă o valiză mică.

Malko rămase nemişcat. În sfârşit, se afla în prezenţa insesizabilului Aram Erivanian!

Milena se repezi şi îngenunche lângă pat, punând mâna pe fruntea bolnavului. Ea întoarse către Malko o privire înnebunită.

— Arde îngrozitor! Are febră mare!

Erivanian fu scuturat de o tuse violentă, apoi Milena vorbi ceva cu tânărul de lângă el. Malko se apropie de pat. El apucă încheietura mâinii bolnavului şi îi luă pulsul. Era foarte rapid. Bărbatul respira cu mare greutate. O nouă criză de tuse îl scuturâ, apoi el reuşi să spună câteva vorbe în limba engleză:

— Vă mulţumesc că aţi venit până aici. Nu mă simt prea bine.

— Vom pleca de aici, domnule Erivanian, zise Malko. Am venit după dumneavoastră.

Bolnavul tuşi iar.

— Mi-e rău, murmură el. Simt un junghi puternic în piept.

Malko îl privea ca fascinat pe bărbatul care ştia atât de multe lucruri, pe teroristul care putea să-l piardă pe Abu Nidal. Întreaga faţă lui era presărată de puncte mici de culoare albastră, rămase în piele cu ocazia exploziei.

— Cred că este vorba de o pleurezie, făcu Milena cu o voce speriată. Viaţa îi este în pericol…

În cabină domnea un frig îngrozitor.

— Vom părăsi imediat Belgradul, spuse Malko.

Orbul clătină capul de la dreapta la stânga.

— Dacă nu vă supăraţi, aş vrea să mă mai odihnesc câteva ore; mă simt îngrozitor de rău.

Malko schimbă o privire cu Milena. Asta le mai lipsea! Tânăra femeie părea cuprinsă de panică. Mâna ei era lipită de fruntea armeanului. Era singurul lucru pe care îl putea face.

— L-ar trebui nişte antibiotice, spuse ea. Ca să-i scadă febra. Apoi vom putea pleca.

Barca scârţâia sub presiunea curentului. Frigul glacial începuse să-l pătrundă pe Malko, în ciuda hainei de blană.

— Putem să-l ducem în altă parte? întrebă el.

— Da, zise Milena. Am cheia casei unui prieten pictor care nu este acum în Belgrad.

— Atunci să plecăm imediat, făcu el.

Ridică haina care îl acoperea pe Erivanian. Acesta ţinea în mâna stângă un obiect rotund. Malko recunoscu un tip de grenadă defensivă F1, de fabricaţie rusească. Mâneca dreaptă a hainei era băgată în buzunar. Mâna îi fusese amputată de la cot.

Milena se aplecă peste el şi începu să-i vorbească cu dragoste la ureche, mângâindu-i fruntea. Apoi ea se aplecă peste faţa lui. Malko văzu cum buzele bolnavului se mişcă în timp ce îi şoptea ceva. El îşi strecură grenada în buzunar şi Milena îi luă mâna între palmele ei, îl sărută pe gură şi îl ajută să se ridice.

Aram Erivanian se ridică în picioare şi îşi luă bastonul. Milena îl strigă pe bodyguardul care strânsese lucrurile şi acum închidea valiza… Malko ieşi primul. Singurul zgomot era cel al bastonului cu care mergea Erivanian. Armeanul, la braţul Milenei, avansă pe planşeul de lemn putrezit al pasarelei. Basken venea la urmă.

Se îngrămădiră cu toţii în Mercedesul 190. Malko era la volan, iar Elko stătea lângă el.

— Luaţi-o spre bulevardul Putnika, spuse Milena Bratic.

Malko îi urmă indicaţiile şi pătrunse într-un cartier cu construcţii micuţe, cu străzi în pantă, aflat la sud de podul Gazela. El făcu un viraj şi întră pe Koste Glavinica, o străduţă mică şi liniştită. Milena îi spuse să oprească la numărul 10.

— Aici este.

Era o casă cu două etaje, izolată în mijlocul unei grădini pline cu brazi. Înăuntru mirosea puţin a mucegai. Mobilierul era vechi şi o scară urca la primul etaj. Aram Erivanian începu să-şi scoată cu greutate haina şi tânărul care îl însoţea îşi lăsă de-o parte arma ca să-l ajute. Malko putu să vadă atunci, la centura orbului,

patul unui revolver automat.

Cum de putea un orb să se servească de o armă ca aceasta?

Milena urcă la primul etaj de unde coborî destul de repede.

— Sus este o cameră unde sunt cearceafuri, spuse ea.

Aram Erivanian începu să tuşească şi fruntea i se acoperi cu picături de sudoare. El îi spuse ceva în armeneşte gărzii de corp. Sprijinit de braţul tânărului, el începu să cerceteze camera cu paşi mărunţi, pipăind cu bastonul fiecare colţişor, înregistrând poziţia uşilor şi a ferestrelor. Apoi se lăsă condus către un fotoliu vechi, în care căzu, epuizat. Malko văzu că mâna îi tremură. Respiraţia şuierătoare părea să fie simptomul unui emfizem pulmonar.

— Ştiţi unde putem găsi antibiotice şi un medic? o întrebă el pe Milena.

— Da, răspunse aceasta.

Malko ar fi dat oricât ca să poată rămâne singur cu orbul, ca să poată clarifica anumite lucruri, dar Milena nu se îndepărta nici un pic de el. Erivanian închisese ochii şi părea că doarme. Era absolut necesar să-l pună pe picioare ca să poată înfrunta o lungă călătorie. Basken se instalase în faţa lui, cu puşca Uzi pusă pe o măsuţă joasă şi cu un încărcător de rezervă alături.

— Îl putem lăsa pe Elko aici, propuse Malko. Eu vă pot duce în oraş ca să vă procuraţi medicamentele, în timp ce eu voi pregăti plecarea.

Era mai mult de ora zece. Către prânz, l-ar fi putut contacta pe Andrew Witkin la catedrală, potrivit înţelegerii. Avea multe de vorbit cu el. Mai târziu, după ce îl îndopau bine pe armean cu antibiotice, ar fi putut să plece din Belgrad.

Milena, ghemuită lângă fotoliu, îi vorbea ca unui copil. Îi şterse transpiraţia cu batista ei, apoi cu un gest de regret se sculă în picioare, după ce îl mai mângâie o dată pe cap. El era scuturat de frisoane, ca şi cum ar fi avut friguri. Era timpul să fie îngrijit.

Tuşea lui îi urmări până în grădină. Milena se întoarse.

— Mi-e frică să-l las aici, zise ea.

— Basken şi cu Elko nu riscă nimic. Peste câteva ore vom fi afară din Belgrad.

Elko Krisantem era destul de bosumflat. Nu era uşor şi nici plăcut pentru un turc să stea faţă în faţă cu doi armeni şi mai ales să trebuiască să le apere pielea.

Malko o lăsă pe Milena pe Terazije şi îşi continuă drumul până la *Intercontinental.* Avea de pierdut o oră până la întâlnirea cu

şeful Centralei CIA.

*

* *

Clopotniţa catedralei Crkva se ridica mândră deasupra străzii Markovica, foarte aproape de zidurile fortăreţei Kalemegdan. Numele de catedrală părea destul de pompos, căci semăna mai degrabă cu o biserică de ţară...

Malko trecu pe lângă doi preoţi ortodocşi care ieşeau cu bărbile în vânt şi pătrunse înăuntru. Lângă intrare era un mic stand la care se vindeau obiecte de cult: icoane, cărţi de rugăciuni şi lumânări. La dreapta se aprindeau lumânările pentru vii şi pentru morţi. O fată punea o lumânare aprinsă lângă cele ce ardeau acolo.

Era ora douăsprezece şi zece. Nici urmă de Andrew Witkin. Malko făcu un tur prin catedrală. Vitraliile superbe împrăştiau o lumină difuză şi liniştitoare. Americanul îşi făcu apariţia. El cumpără o lumânare şi se strecură într-un ungher întunecos aflat în spatele postamentelor pentru lumânări.

Avea un aer destul de preocupat. Nici nu-l văzu bine pe Malko, că îl şi luă la întrebări:

— Dumneavoastră l-aţi lichidat pe tipul din Strahinjica Bana?

— Da, răspunse Malko.

El se uită în jur, puţin neliniştit. Erau cu siguranţă singuri, dar Witkin ar fi putut fi urmărit. Acesta clătină din cap.

— Până acum, doar Miliţia s-a ocupat de anchetă. Am aflat de la unul din contactele mele. Mortul este un armean din Beirut. Iugoslavii cred că este vorba de o răfuială între bande rivale. SDB nu a intervenit încă, dar nu va întârzia să o facă. Trebuie să plecaţi din Belgrad cât mai repede. Ce s-a întâmplat?

Malko îi povesti în şoaptă despre filajul armeanului, în timp ce două babe se tot foiau în jurul lumânărilor. Avea multe de povestit... Andrew Witkin nu putu să-şi stăpânească o exclamaţie atunci când auzi că l-a contactat pe Aram Erivanian.

— Fantastic! În sfârşit se va termina toată porcăria asta!

Un preot intră şi îi privi intrigat. Nu aveau aerul unor credincioşi.

— O clipă, problemele nu s-au terminat, spuse Malko vrând să potolească euforia lui Witkin. Ştiaţi că Milena este agent KGB?

Andrew Witkin tresări.

— Cine v-a spus asta?

— Tania Vertanian. A venit la mine la hotel.

Americanul ascultă toată întâmplarea, apoi bombăni:

— Asta ne mai lipsea pe cap! O cunoaştem foarte bine. Gruparea ei teroristă antiturcă a operat şi în Statele Unite, dar a fost decapitată de FBI. Este normal să ne urască de moarte şi nu vrea ca Erivanian să colaboreze cu noi.

— De ce o acuză pe Milena Bratic?

— Tania Vertanian este convinsă că ea a fost cea care ne-a contactat. De mai multă vreme, KGB a împrăştiat zvonul că ea ar lucra pentru ei, tocmai ca să o compromită.

El tăcu brusc. În biserică intrase un grup de persoane care înconjurau postamentele pentru lumânări. Cu un aer pios, Malko şi Witkin aşteptară ca acestea să termine de aprins toate lumânările.

— L-aţi văzut pe lunganul cu căciula în mână? spuse în şoaptă Witkin. Este membru în Comitetul Central al Partidului Comunist Iugoslav. Logodnica lui, o sârboaică, este credincioasă şi vrea să facă cununie religioasă…

— Aici în Iugoslavia?

— Va fi desigur în secret, preciză americanul. Dar se va oficia. În ţara asta bisericile sunt pline în fiecare duminică de credincioşi şi nu există nici un fel de persecuţie religioasă. Este un comunism, „varianta Tito”.

— Pot aşadar să am deplină încredere în Milena Bratic?

— Bineînţeles, spuse Witkin. Fără ea, Erivanian ar fi stat şi acum în aşteptarea bombei care să-l facă praf. La Beirut, nimeni nu trăieşte prea mult când este urmărit de duşmani.

Malko îşi spuse că ar fi bine să dea toate cărţile pe faţă.

— Tania Vertanian a mai afirmat că CIA are de gând să-l vândă pe Erivanian israelienilor.

De astă dată, Andrew Witkin reuşi cu greu să-şi ascundă încurcătura. El zâmbi forţat.

— Să-l vindem! Doar nu suntem negustori de sclavi. Este drept că evreii ne-au cerut să-l interogheze pe Erivanian înainte de a-l duce la noi. Nu putem să-i refuzăm…

— De ce?

Andrew Witkin se făcu roşu ca racul.

— De ce! Pentru că ei sunt ameninţaţi continuu de Abu Nidal, care poate utiliza oricând toate informaţiile adunate. Noi suntem cu mâinile legate. Nemernicul acela riscă să moară de bătrâneţe dacă este să aşteptăm să ia Congresul vreo decizie.

— Erivanian este la curent cu asta?

— Nu.

— Şi de ce nu mi-aţi spus şi mie?

— Îţi fi fost pus la curent când soseaţi la noi. Acum, treaba este rezolvată.

Clocotind de mânie, Malko se hotărî să se stăpânească şi să lase lucrurile pentru moment aşa cum sunt.

— Nu cred că ne vom mai întâlni, spuse el. Am intenţia să plec în următoarele ore, imediat cum îşi revine Erivanian. Sper ca oamenii lui Hagopian să nu se mai amestece.

— Să sperăm că aşa va fi, oftă Witkin. După lovitura ratată de ieri, sper că au nevoie de un pic de timp. Succes. Sunaţi-mă când veţi fi departe de Belgrad.

El se îndreptă către ieşire, lăsându-l pe Malko lângă lumânările aprinse. Numărătoarea inversă începuse. El se rugă lui Dumnezeu ca să nu mai aibă nici un necaz.

Pe strada Koste Glavinica, copiii care se jucau cu mingea se îngrămădiră în jurul Mercedesului 190, închiriat de la Budget. Elko Krisantem stătuse la pândă, căci îi deschise portiera lui Malko. Acesta avu un şoc. Milena era acolo, dar Erivanian şi garda lui de corp dispăruseră!

— Unde s-au dus? o întrebă el pe tânăra femeie.

— Sus, îi explică ea. Îi este foarte rău. Are pleurezie. A luat antibiotice şi trebuie să continue administrarea lor la fiecare patru ore. Doctorul a spus că trebuie să stea la pat cel puţin până mâine dimineaţă.

Asta nu suna deloc a bine.

— Am de gând să rămân aici, mai spuse Milena.

Malko blestemă în gând. Era obligat să aştepte ore interminabile pe un vulcan încins…

— Aţi văzut ceva suspect?

— Nu.

El se lăsă să cadă într-un fotoliu, exasperat. Aram Erivanian continua să-i creeze noi probleme.

*

* *

Soneria telefonului îl smulse pe Malko dintr-un somn greu şi agitat. În ajun se întorsese la *Intercontinental* ca să se culce, lăsându-i pe Milena şi pe Elko să aibă grijă de armean. Febra acestuia coborâse deja către orele opt seara, dar era încă extrem de slăbit.

— Este ora cinci şi jumătate, îl anunţă robotul telefonic.

Malko îşi verifică ceasul Seiko-Quartz, apoi intră sub duş.

După un sfert de oră, se afla jos. În timp ce i se pregătea nota, el o chemă pe Milena de la un telefon din hol. Ea era deja trează, căci ridică imediat receptorul.

— Cum îi mai merge lui Aram?

— Temperatura i-a scăzut la 38, îl anunţă ea. Cred că putem pleca.

— Într-un sfert de oră sunt acolo.

Ieşi. Umezeala de afară îi pătrunse până la oase. Un strat gros de ceaţă opacă plutea deasupra râului Sava. Abia se puteau zări maşinile din parching.

El se îndreptă către Mercedesul parcat la capătul şirului de maşini. Pe măsură ce se apropia, i se păru că maşina este lăsată puţin pe partea dreaptă. Abia reuşi să-şi reţină o înjurătură. Asta-i mai lipsea: să schimbe un cauciuc la ora asta! Când ajunse lângă maşină, se opri îngrozit.

Nu era vorba doar de un cauciuc. Frumosul Mercedes închiriat de la Budget, era o adevărată ruină! Parbrizul şi toate ferestrele erau sparte, la fel şi farurile. Trei pneuri erau făcute zob, iar volanul era rupt. Desfăcu capota şi văzu motorul distrus piesă cu piesă. Era un adevărat masacru.

Cineva se străduise să-l transforme într-o epavă. Negru de furie, Malko se întoarse alergând în hotel. Acest act de vandalism nu era întâmplător. Voiau să-i întârzie plecarea cu orice preţ. Simţi un nod în gât. Oare Milena, Erivanian şi ceilalţi nu erau în pericol de a fi masacraţi chiar în clipa asta?

Capitolul XII

Cu stomacul strâns de nelinişte, Malko reveni în cabina telefonică unde aşteptă ca cineva să răspundă. În cele din urmă, Milena ridică receptorul.

— Este totul în ordine? o întrebă el.

Tânăra păru surprinsă.

— Da. De ce?

— Cineva mi-a distrus Mercedesul în timpul nopţii. Nu mai putem pleca imediat. Trebuie să găsesc altă maşină. Unde este maşina dumneavoastră?

— În faţa casei.

— Ne vom întâlni acolo. Iau imediat un taxi. Preveniţi-i pe ceilalţi, să fie atenţi.

El ieşi şi îi explică portarului ce i se întâmplase. Acesta se uită şi el la rămăşiţele maşinii şi-i spuse:

— Trebuie să fie opera ţiganilor care locuiesc în maghernițele de lângă râu. Nu pot suferi maşinile noi. Stau tot timpul la stopul de pe bulevardul Popovica, să spele parbrizele. Poate că într-o zi i-aţi refuzat. Ar trebui să anunţăm Miliţia.

Malko nu credea nici o iotă din povestea cu ţiganii. Distrugerea Mercedesului dovedea că adversarii lui urmau să-i atace iar. Singurul lucru bun era să plece înainte ca aceştia să poată intra în acţiune.

El luă unicul taxi care aştepta în faţa hotelului şi-i dădu şoferului adresa Milenei Bratic. O găsi pe aceasta lângă o Zaztava 128. Maşina arăta destul de jalnic.

Le trebuiră cinci minute până să-i pornească motorul. Bine mai începeau! Milena era palidă şi mută de frică. Malko se gândi că numai diavolul îi puteau împiedica să găsească o maşină în locul Mercedesului.

— Asta este cea mai bună maşină, îi asigura proprietarul garajului cu maşini de închiriat.

Malko se uită la Golful Diesel care arăta de parcă tocmai se întorsese din raliul Paris-Dakar. Timp de trei ore, ei colindaseră tot Belgradul după o maşină de închiriat. Nu exista nici un centru Budget. Numai centre locale. Tot ce ofereau mai bun nu depăşea tipul Zaztava 128 şi acela în ultimul hal. Nici nu se putea pune

problema să plece în Austria cu aşa ceva... Golful era ultima lor şansă.

— Pot să-l probez? întrebă Malko.

— Sigur că da, răspunse proprietarul. Este o maşină foarte bună şi deosebit de solidă.

Malko se aşează la volan. Curând toate speranţele sale se năruiră. Peste viteza de optzeci de kilometri, maşina tremura ca o frunză, iar motorul scotea nişte sunete mai mult decât alarmante. Iar cât despre frâne, erau de mult doar o amintire...

— Să plecăm, îi spuse Milenei. Trebuie să căutăm altceva.

De la prima cabină telefonică, el sună la Ambasada americană. Când auzi vocea lui Andrew Witkin, spuse doar atât:

— Trebuie să vă văd imediat. În acelaşi loc.

Milena îl conduse până la catedrală şi el o rugă să îl aştepte afară. Peste cinci minute apăru şi Witkin.

— Aţi avut probleme? îl întrebă cu un glas îngrijorat pe Malko.

Malko îi relată ultimele necazuri şi insuccesul avut în tentativa de a înlocui maşina distrusă.

— Puteţi să-mi găsiţi o maşină? Dar repede.

Americanul părea extrem de încrezător.

— Bineînţeles. Cu dolari, obţii aici tot ce doreşti. Se va ocupa de asta „stringerul" meu, Bogdan Nicolic. Prin el ne vindem maşinile uzate.

Iată şi o veste bună...

— Aici aveţi adresa lui de la birou. Mergeţi şi spuneţi-i că v-am trimis eu.

Malko o găsi pe Milena cu picioarele îngheţate. În Zaztava ei nu funcţiona sistemul de încălzire.

— Vom merge în Piaţa Marx şi Engels, o anunţă el.

Panica o cuprinse din nou.

— Şi Aram?

— Cu cât ne vom duce mai des la el, cu atât mai riscant este pentru viaţa lui, îi spuse Malko.

Dacă adversarii lor ar fi atacat casa din strada Koste Glavinica, cu siguranţă îi aştepta o surpriză tare neplăcută cu Krisantem şi Basken acolo.

*

* *

Intrarea casei de la numărul 8 din Piaţa Marx şi Engels era de o murdărie dezgustătoare. Malko fu surprins să constate că ascensorul era în stare de funcţionare. Deşi pe trotuarul din faţa

casei trona un munte de cărbuni, în interior domnea un frig siberian... La etajul doi, fu ghidat de sunetul unui telex până la un apartament cu birouri supraîncălzite, în care funcţionarii stăteau. Aplecaţi asupra maşinilor de scris, calculatoarelor şi telexului. Bogdan Nicolic se afla într-un birou imens, unde o tânără absolut minunată bătea lent la maşină.

Era Nataşa, efemera şi cocheta cucerire a lui Malko... Ea îl zări, se ridică şi îi veni în întâmpinare. O rochie de jerse din lână, extrem de mulată pe trup, îi punea în valoare crupa semeaţă şi sânii ascuţiţi. În picioare avea nişte cizme negre, înalte şi foarte sexy.

— Malko, exclamă ea cu glasul încărcat de reproş, nu m-aţi sunat!

— Dar în schimb am venit, răspunse el surâzând. Este mai bine aşa.

Bogdan Nicolic se apropie cu mâna întinsă.

— Ce surpriză plăcută! Vă aduceţi aminte de Nataşa, era cu mine la petrecerea aceea...

— Îmi aduc aminte, cum să nu, făcu Malko.

— Nataşa, prepară-ne, te rog, o cafea.

Cum tânăra nu se mişcă din loc, el îi mângâie crupa, făcându-i cu ochiul. Ea dispăru în camera alăturată.

— Cum v-aţi petrecut sejurul la Belgrad?

— Mulţumesc, bine. Am însă nevoie de o maşină...

— Ce gen de maşină?

— Una solidă, căci vreau să merg în Austria. A mea a suferit un accident. Andrew Witkin mi-a spus că dumneavoastră m-aţi putea ajuta...

— Doriţi să o cumpăraţi?

— Da.

— Nataşa vă va găsi una. Are un prieten care se ocupă de aşa ceva.

Nataşa se întoarse cu cafele *espresso,* de negăsit în localurile din Belgrad... Ea se aşeză şi începu să o bea pe a ei, cu un aer hieratic şi visător, pe deplin conştientă de magnetismul ei sexual. Era un animal superb.

Nicolic vorbi ceva cu ea în sârbeşte şi apoi îi spuse lui Malko:

— Crede că poate găsi un Mercedes în stare foarte bună. Aţi putea să-l vedeţi chiar acum?

— Sigur că da, făcu Malko care ardea de nerăbdare. Este departe?

— Vă va duce ea. Îl conduci acolo, Nataşa?

Nataşa îşi termină cafeaua şi îşi puse cu un gest neglijent haina de vizon pe care precis că nu o cumpărase din comerţul de stat. Nu ajunseră bine în ascensor, că se şi lipi de Malko cu un aer provocator.

— Credeam că m-aţi uitat...

Pântecele ei îi transmitea un mesaj cum nu se poate mai clar. Din nefericire, bietul Malko avea alte griji acum. Maşina Nataşei era parcată pe trotuar. Malko o preveni pe Milena.

— Trebuie să merg să văd o maşină, îi spuse el. Ne întâlnim la dumneavoastră acasă.

Nataşa conducea ca o nebună, făcând slalom printre camioane. Nu îi puse nici o întrebare. Curând trecură podul peste Sava şi intrară în autostrada Zagreb. Se aflau acum în plin câmp, în afara oraşului. Malko tocmai se întreba unde îl ducea, când de cealaltă parte a autostrăzii apăru un imens cimitir de maşini. Sutele de caroserii, mai mult sau mai puţin descompuse, erau înconjurate de amatorii de piese de schimb.

— Am ajuns, spuse Nataşa.

Ea parcă maşina şi o luară pe jos pe lângă munţii de vechituri îngrămădite una peste alta, până ce ajunseră la o magazie făcută din lemn. Un bărbat stătea în faţa ei cu mâinile în buzunar, cu o şapcă maronie trasă până la sprâncene şi cu o haină militară cu guler dintr-o blană roasă de molii. Ochii lui negri aveau o expresie neplăcută, iar bărbia mare îi era nerasă. Când o văzu pe Nataşa, zâmbi arătându-şi dinţii negri.

— El este prietenul meu, Ratomir, spuse tânăra. Este regele maşinilor. Un tip foarte simpatic...

Nu era chiar impresia pe care o degaja. Ea făcu prezentările în limba sârbă şi Ratomir întinse spre Malko o labă pe care jegul şi unsoarea îşi disputau drepturi egale. Nataşă trecu imediat la scopul vizitei lor.

— Ratomir are exact ce vă trebuie. Să mergem.

Ei trecură din nou pe lângă cimitirul de maşini, traversară autostrada şi ajunseră la un hangar din lemn, ale cărui porţi erau închise cu un lanţ gros. Ratomir deschise, intră şi dinăuntru se auzi zgomotul unui motor, apoi el îşi făcu apariţia la volanul unui Mercedes 220 de culoare verzuie.

Maşina părea să fie într-o stare destul de bună, deşi era destul de obosită. Malko se instală la volan; la bord era înregistrat kilometrajul: 56 743 kilometri, dar scaunele făcuseră cu mult mai

mult... Motorul i se păru cam astmatic. Nataşa îşi aprinsese o ţigară şi vorbea cu Ratomir.

— Cât cere pe ea? o întrebă Malko.

— Şase mii de dolari, în valută, zise Nataşa.

— Maşina asta chiar este în stare bună?

— Voia să o ţină pentru el, spuse ea. Motorul a fost complet refăcut.

— Bine, o iau, spuse Malko. Imediat.

Urmă o lungă discuţie în sârbeşte.

— Acum este imposibil, zise Nataşa. Are nevoie de trei zile ca să-i facă revizia şi să pregătească documentele.

— O vreau mâine dimineaţă, făcu Malko. Dau opt mii de dolari.

O nouă rundă de tocmeli urmă. Ratomir părea nemulţumit, în cele din urmă, el păru că acceptă şi-i întinse mâna lui Malko.

— *Da!*

— Va lucra toată noaptea, spuse Nataşa. Mâine va fi a dumneavoastră. Trebuie să veniţi cu bani cash.

— Nu-i nici o problemă.

Cei doi plecară. Nataşa părea extrem de încântată.

— Nataşa, veţi primi şi dumneavoastră o mie de dolari.

Ea se aplecă spre el şi-l sărută cu un surâs strălucitor.

— O, mulţumesc!

Se întâlni la birou cu Bogdan Nicolic şi hotărâră să se vadă a doua zi dimineaţă. În sfârşit, CIA avea un „stringer” eficace...

Milena îi deschise uşa lui Malko cu chipul crispat de îngrijorare.

— Aţi rezolvat?

— Am găsit o maşină.

— Aţi adus-o?

— Mâine. Trebuie să vedem dacă putem pleca imediat.

Ea clătină din cap.

— Imposibil. Am telefonat la aeroport. Nu pleacă nici un avion. Nici de la Belgrad nici de la Zagreb, din cauza vremii nefavorabile. Ceaţa poate persista zile întregi.

— Poate cu trenul...

— Nu cunoaşteţi încă trenurile iugoslave. Îţi trebuie mai mult de două zile ca să ajungi la graniţă şi condiţiile de călătorie sunt mizerabile. În plus, Aram nici nu vrea să audă de tren. Spune că riscă să fie reperat uşor. Ştiu că nu va ceda. După toate prin câte a trecut, a devenit cam paranoic...

Malko reflectă. Următoarele douăzeci şi patru de ore puteau fi periculoase. Se putea întâmpla orice. Cum ar fi putut să dejoace

planurile adversarilor? Nu ştia ce anume cunoşteau aceştia. Era aproape sigur că el şi Milena erau supravegheaţi.

— Am o idee, zise Malko. Pentru că suntem obligaţi să mai rămânem o zi în plus, hai să le tragem o păcăleală adversarilor noştri.

Milena făcu ochii mari.

— Ce vreţi să spuneţi?

— În mod ostentativ, îl vom aduce pe Aram aici, la dumneavoastră.

Ea îl privi îngrozită.

— Dar este prea periculos! Dacă îl atacă?

— În acest caz, vor avea o surpriză tare neplăcută, căci nu-l vor găsi pe el. Eu voi fi în locul lui, deghizat. Avem cam aceeaşi statură. Trebuie să creadă că, din cauză că nu puteam pleca, îl aducem aici pentru mai multă siguranţă. Iată cum vom proceda: dumneavoastră, pentru moment, rămâneţi aici, iar eu merg în strada Koste Glavinica. Chiar folosind maşina dumneavoastră, voi face în aşa fel ca să nu fiu urmărit. Spargerea filajului este specialitatea mea. O dată ce ajung acolo, mă îmbrac cu hainele lui Aram şi mă întorc aici, escortat de Basken şi de Krisantem. Apoi mergem cu toţii la aeroport, ca şi cum am dori să plecăm şi revenim aici. Dacă suntem urmăriţi, vor fi convinşi că Aram se află în locuinţa dumneavoastră.

Milena îl privea cu gura căscată.

— Da, desigur. Dar el va rămâne în strada Koste Glavinica singur…

— Nu pentru multă vreme. Eu îl voi duce pe Basken înapoi, evitând orice urmărire. Cea mai bună protecţie a sa este ca adversarii să fie convinşi că se află ascuns aici… Ce părere aveţi de planul meu?

— Trebuie să-l întrebăm şi pe Aram. Eu nu ştiu ce să zic.

Era clar că este sceptică. Se gândi să treacă direct la fapte.

— Vă iau maşina şi plec la el.

— Merg şi eu.

— De acord, dar eu conduc.

Zaztava 128 porni cu greu. Malko se gândi la ce avea de făcut. Ajunse pe Bulevardul Revoluţiei şi apoi intră în tunelul ce trecea pe sub Teracije. Din fericire, circulaţia nu era prea intensă. Pe la mijlocul tunelului, el frână şi opri, ca şi cum ar fi avut o pană. Când văzu că nu sunt prea multe maşini în jur, făcu cale-ntoarsă într-un concert de claxoane. Când ieşi din tunel, era sigur că

nimeni nu îl urmăreşte. Nu-i mai rămânea decât să-l convingă pe Erivanian.

*

* *

Aram Erivanian, înfofolit în palton, era prăbuşit în fotoliul din living-room, cu bastonul alb aşezat alături. Malko se aşează lângă el şi-i spuse:

— Domnule Erivanian, ştiţi că avem o problemă.

Orbul zise cu o voce slabă:

— Ştiu. Ce facem acum?

În ciuda antibioticelor, nu arăta prea grozav. Malko îi prezentă planul său. Milena îl urmărea pe armean aşa cum o pisică îşi păzeşte puii. Când Malko termină de vorbit, Aram tuşi şi spuse cu o voce calmă şi clară:

— Accept, domnule Linge. Pare un plan inteligent.

Imediat, Milena veni şi se aşeză la picioarele lui. Îi luă mâna şi începu să-i vorbească în armeneşte cu o voce drăgăstoasă.

El clătina din cap şi-i răspundea monosilabic. În cele din urmă, ea îl ajută să se ridice, iar el începu să-şi descheie nasturii de la palton cu mâna stângă.

— De ce anume aveţi nevoie? întrebă el.

— De ochelarii, de bastonul, de haina şi de pălăria dumneavoastră, răspunse Malko.

Transformarea se produse imediat. Malko îşi strecură pistolul extraplat în buzunarul drept de la haină. Pentru că braţul său drept era ascuns sub paltonul închis, putea uşor să-l mişte ca să apuce arma la nevoie... La ordinul lui Erivanian, Basken scoase din valiză o pereche de ochelari asemănători ce cei pe care-i purta orbul.

Mânerul de fildeş al bastonului mai era cald. Malko se privi în oglindă. De la o anumită distanţă, putea fi cu uşurinţă luat drept Aram Erivanian.

Basken, micuţul bodyguard, îl privea cu un amestec de, ostilitate şi stupefacţie. Ca şi cum ar fi uzurpat locul stăpânului său.

— Perfect, putem pleca. Domnule Erivanian, veţi rămâne puţin timp singur. Imediat însă se va întoarce Basken.

Aram Erivanian ridică mâna stângă în care strângea o grenadă F1.

— Nu sunt singur cu adevărat! zise el. Noroc!

Milena se apropie şi-l îmbrăţişă, sărutându-l.

Basken îi luă şi el mâna şi i-o sărută. Apoi, vârându-şi sub geacă revolverul Uzi, îl urmă pe Malko. Un vânt îngheţat apleca brazii din grădină. La braţul Milenei, Malko mergea încet, bâjbâind cu bastonul în faţa lui. Ea îl ajută să urce în Zaztava şi se sui la volan, cu Elko alături. Basken stătea lângă Malko, pe bancheta din spate.

— Întâi mergem la dumneavoastră, făcu acesta. Veţi urca puţin în apartament, apoi vom pleca la aeroport. Aşa că mă vor vedea dacă suntem urmăriţi…

Malko simţea că se sufocă în spaţiul îngust din spatele maşinii. Cu ţeava revolverului în coaste, avea impresia că, la fiecare depăşire, Zaztava va fi făcută praf de vreun camion.

*

* *

După o oră, ei opreau în faţa aeroportului. O mulţime de oameni se înghesuiau în interior. Pe toate panourile se vedea acelaşi anunţ: *„Zborul este amânat”.* În mod ostentativ, Milena mergea la toate ghişeele, în timp ce Malko aştepta într-un colţ, încadrat de Krisantem şi de Basken.

Se urcară în maşină şi se îndreptară spre strada Strajinica. Malko se îndreptă încet către intrarea de la numărul 33, pipăind în faţa lui cu bastonul.

Când se văzu în casă, îşi dădu repede jos paltonul greu şi ochelarii negri. Basken se învârtea ca un leu în cuşcă, aşteptând să se întoarcă la stăpânul său. Cu ajutorul Milenei, Malko abia reuşi să-l convingă să mai aştepte două ore. O plecare precipitată ar fi fost suspectă.

După timpul de aşteptare, Malko luă cheile Zaztavei. Nu avea să mai repete mişcarea din mijlocul tunelului. În schimb, se gândise să folosească o altă stratagemă. După ce Malko îi comunică lui Basken ce plan avea, cei doi se urcară în maşină şi plecară. Malko o luă prin Piaţa Republicii, apoi se îndreptă spre bulevardul 29 Noiembrie. Când ajunse la Skadarlija, opri. Basken se dădu jos şi o luă la fugă pe scările destinate pietonilor!

Malko aşteptă puţin, ca să se asigure că nimeni nu l-a urmărit, apoi plecă. În Belgrad nu era lipsă de taxiuri, iar Basken avea să găsească uşor unul. Făcu un ocol al oraşului şi după aceea se reîntoarse pe strada Strahinjica Bana. Chiar dacă manejul său ar fi fost observat de adversari, aceştia nu ar fi considerat ciudat faptul că Basken lipseşte câteva ore, dat fiind faptul că îl ştiau pe Erivanian sub protecţia sa şi a lui Elko.

În momentul în care intră în apartament, sună telefonul. Basken îl anunţă că se întorsese cu bine. Uşurat, Malko îşi turnă o porţie mare de Perrier, în timp ce Milena, care dăduse gata şliboviţa, ataca o sticlă de J&B. Malko îşi spuse că o dată ce va ajunge la Viena, va face baie în Dom Perignon ca să-şi uite avatarurile. Acum nu-i mai rămăsese decât să numere orele şi să fie cu ochii în patru.

*

* *

Malko tresări la sunetul telefonului. Seara i se păruse interminabilă şi încordată. Toţi tresăreau la cel mai mic zgomot, gata să apuce armele. Milena îi dăduse un telefon lui Erivanian ca să se asigure că totul merge bine. După aceea, nu s-a mai dezlipit de sticla cu whisky, sub privirile dezaprobatoare ale lui Krisantem, care se mulţumea cu o sticlă cu apă minerală. Doar nu era degeaba musulman…

Malko adormi în salon, lângă el.

Milena ieşi din camera ei cu un aer îngrijorat.

— M-a sunat Basken. Aram a făcut iar temperatură mare şi are nevoie de alte antibiotice. Va veni imediat după ele.

— De acord, spuse Malko. Eu îl voi însoţi.

În timp ce Milena prepara o cafea, el făcu repede un duş. Minutele treceau cu repeziciune. Trecu o jumătate de oră, apoi o oră. Malko şi Milena se priviră neliniştiţi.

— Poate că nu a reuşit să găsească un taxi. Dacă a luat tramvaiul este mai greu…

Ei aşteptau lăsând cafeaua să se răcească. La ora nouă, Malko rupse tăcerea.

— Cu siguranţă, s-a întâmplat ceva, spuse el.

Milena se albi.

— Sunaţi-l pe Aram, îi spuse Malko.

Ea formă numărul. Armeanul răspunse imediat. Milena vorbea pe nerăsuflate în limba ei. Se întoarse apoi spre Malko, cu mâna peste receptor.

— Spune că nu a simţit nimic suspect.

— Spuneţi-i să fie atent. Vom pleca imediat acolo.

Ea îi transmise mesajul şi închise telefonul.

— A început să aiureze. Probabil că din cauza temperaturii. Crede că aţi aranjat totul ca să fie ucis.

Malko îşi punea paltonul. Asta îi mai lipsea acum!

— Să plecăm, făcu el.

Acum, când Basken dispăruse, fiecare secundă conta.

Capitolul XIII

Basken ieşi din vilă cu Uzi prins de umăr sub geacă, încărcătoarele erau pregătite sub pulover. El plecă pe jos pe strada Koste Glavinica, în căutarea unui taxi.

Trebui să meargă destul de mult până să găsească unul. El arătă şoferului hârtia pe care era trecută adresa Milenei Bratic. Taxiul îl duse până la capătul străzii Skadarlija şi îl lăsă acolo, fiind greu să găsească numărul casei. Recunoscând locul, Basken plecă pe jos. Când ajunse în apropiere de numărul 33, nu observă furgoneta care staţiona lângă trotuar, în diagonală.

În momentul în care trecu prin faţa ei, portiera din spate se deschise brusc. El nu mai avu timp să reacţioneze. Din umbră, un bărbat îndrepta arma către el.

Încercă iute să pună mâna pe arma sa, dar nu mai apucă. Două împuşcături se auziră înăbuşite de amortizor. Simţi cum i se înmoaie piciorul drept, apoi căzu între două maşini.

Cel care trăsese asupra lui sări din maşină o dată cu tipul care se aflase la volan. În ciuda durerii atroce din picior, Basken încercă să-şi ia arma, dar cei doi îl traseră fără menajamente în furgonetă. O lovitură în cap îl lăsă fără cunoştinţă şi maşina demară.

Nici unul din puţinii trecători de pe stradă nu băgase de seamă cele întâmplate.

*

* *

Elko Krisantem se grăbi să-i urmeze, dar Malko spuse:

— Rămâneţi aici, Elko. Trebuie să-i facem să creadă că îl păziţi pe Erivanian. Altfel, tot planul nostru se duce de râpă.

Cei doi coborâră în stradă dar nu văzură nimic suspect. Era un ger năprasnic şi puţinii trecători mergeau grăbiţi, înfofoliţi până peste cap. Zaztava Milenei era ca un congelator…

Femeia întoarse cheia de contact. Se auzi un zgomot slab. Motorul se opri imediat. Ea repetă operaţia de mai multe ori, apăsând pedala de acceleraţie, dar totul fu în zadar.

— Este inutil. A îngheţat toacă… Trebuie să găsim un taxi. Aşteptaţi-mă aici, până vin cu unul.

Ei se despărţiră în capătul străzii. Malko se îndreptă către

centru, mergând cât putea de repede. Nici un taxi nu se afla pe străzile liniştite, iar la Belgrad, nu puteai să comanzi unul prin radio.

Oare ce i se întâmplase lui Basken?

*

* *

Când îşi reveni din leşin, Basken Garbadian nu ştiu unde se află. Din momentul în care fusese lovit, pentru o fracţiune de secundă, lumea nu mai existase pentru el. Simţi cum este transportat din furgonetă. O durere ascuţită îl făcu să se trezească. Un val de greaţă îl cuprinse şi tresări când primi o lovitură de picior.

— Ai să crăpi, ticălosule!

Lângă el se afla armeanul.

Cuvintele acestuia pătrunseră cu greu în creierul său. Se chinui să-şi deschidă ochiul stâng, dreptul fiind lipit de sângele închegat. Ca prin ceaţă, reuşi să distingă o faţă. Era un tip cam de vârsta lui, cu ochii reci şi cu sprâncenele aproape unite. Avea o gură cărnoasă şi bărbia nerasă era aproape neagră. El fusese cel care a tras.

Închise ochiul. Îşi dădea seama că nu îl aşteaptă nimic bun. În Liban, când cădea cineva în mâinile duşmanilor, arareori mai scăpa cu zile. Putea fi păstrat doar ca valoare de schimb. Nu era însă şi cazul lui Basken Garbadian. Din fericire, durerea îl împiedică să gândească mai mult...

Simţi cum cineva îl dezbracă şi îl leagă de o ţeavă de calorifer. Urlă de durere când fu nevoit să-şi mişte piciorul rănit, dar reuşi să se menţină în echilibru pe piciorul stâng. Îl durea atât de tare încât ar fi vrut să moară cât mai repede posibil. Începu să se roage lui Dumnezeu ca să-i acorde această ultimă favoare. Cineva îl apucă de chica creaţă, trăgându-i capul spre spate. O voce blândă îi pronunţă numele. Era numele lui adevărat, nu pseudonimul folosit în cadrul organizaţiei.

— Joseph, ştii cine suntem noi? Eu te cunosc de când erai mic de tot şi te jucai la Chatila. Mă numesc Georges. Îţi mai aduci aminte de mine?

El îşi amintea vag. Era fiul unui armean care avea o mică librărie. În Liban, toată lumea se cunoştea, dar asta nu-i împiedica să se ucidă între ei. Se mulţumi să scoată un mormăit care nu însemna nimic. Vocea continuă cu blândeţe:

— Joseph, nu eşti grav rănit, chiar dacă te doare foarte tare.

Eşti un băiat solid şi rezistent şi poţi să te înzdrăveneşti repede. Este suficient să fii transportat la un spital bun ca să-ţi îngrijească piciorul. Peste câteva săptămâni ai putea fi din nou pe picioare ca să te poţi întoarce la Beirut. Sau să rămâi cu noi, dacă vrei. Mă asculţi, Joseph?

— Da, murmură tânărul.

Risca să declanşeze furia interlocutorului său dacă nu-i răspundea. Acesta păru satisfăcut de acest semn de interes.

— Bine, văd că eşti un băiat bun. Acum spune-ne unde se află Aram Erivanian. Trebuie să stăm de vorbă cu el.

Tonul era la fel de calm, aproape amical. Nici urmă de ameninţare. De parcă ar fi fost vorba de o conversaţie oarecare. Joseph îşi dădu seama că a ajuns la capătul drumului. Era tânăr, dar ştia că există lucruri care nu se pot face. Protectorul său, un armean extrem de bogat, i-l încredinţase pe Aram Erivanian ca să îl apere. Acest bărbat avusese grijă de întreaga lui familie şi ar fi continuat să aibă grijă de ea, chiar şi după dispariţia lui. Avea da îndeplinit o datorie sfântă.

— Se află la iugoslavi, zise el.

— De unde veneai azi-dimineaţă?

Basken rămase mut, încercând cu disperare să găsească un răspuns. Tăcerea lui îl alertă pe Georges.

— Nu-mi spui adevărul. El nu se află la iugoslavi.

— Ba da, făcu Basken, Am ieşit să mă plimb puţin.

Armeanul reluă atacul cu o voce mai iritată.

— Joseph, nu avem timp. Răspunde-mi.

Joseph nu găsea un răspuns potrivit. Georges plescăi din limbă şi spuse cu un ton dezolat:

— Joseph, nu eşti deloc inteligent. Oricum îmi vei spune adevărul, dar te va durea tare de tot, cu toate că nu-mi place să chinui un băiat ca tine. În sfârşit…

El se aplecă şi îl lovi cu patul armei în piciorul rănit.

Basken scoase un urlet atât de puternic, încât crezu că i-au plesnit corzile vocale. Valurile de durere îi ajunseră până în creştetul capului, scuturându-l ca electrizat şi producându-i o senzaţie de greaţă. El se chirci clătinându-se, neîndrăznind să se uite la picior. Georges îşi ridică privirea plictisit.

— Joseph, sunt obligat să-ţi sfărâm toate oscioarele. Treaba asta o să te doară şi n-ai să mai poţi merge niciodată. Ce păcat, să rămâi infirm la vârsta ta. Mai ai însă timp să-ţi schimbi părerea.

Basken-Joseph îşi strânse maxilarele, încercând cu disperare să-şi domine durerea. Nu trebuia să vorbească. Cu nici un preţ.

Văzu cum veni următoarea lovitură şi auzi propriul său urlet inuman. Patul armei îi sfărâmă osul care se vedea acum alb din rana deschisă şi însângerată. Puţin câte puţin, osul spart făcu un unghi îngrozitor. Basken trecea dintr-un leşin într-altul, întrerupt de răcnetele provocate de durerea insuportabilă. Georges îşi ştergea fruntea de sudoare. Niciodată nu şi-ar fi imaginat că acest puşti va opune atâta rezistenţă. Timpul trecea nemilos, iar piciorul masacrat îi producea greaţă. Atunci îi veni o idee. Îşi scoase pistolul şi trase un glonţ în genunchiul stâng al băiatului, sfărâmându-i meniscul.

*

* *

În ciuda frigului, Malko era lac de transpiraţie. Parcursese cel puţin doi kilometri fără să vadă nici măcar un singur taxi. Nici în staţii şi nici pe traseu. Se despărţise de Milena de mai mult de douăzeci de minute!

Cu sufletul la gură, el ajunse în Piaţa Republicii. Un autobuz mare şi verde tocmai voia să pornească, îndreptându-se în aceeaşi direcţie cu el. Reuşi să urce din mers; înăuntru domnea o duhoare îngrozitoare. Ai fi crezut că te afli într-un câmp cultivat cu ceapă şi usturoi. Suficient ca să leşini… Nu era însă momentul să facă pe delicatul. Autobuzul porni către Kneza Milosa. După vreo trei sute de metri, se opri cu un scrâşnet îngrozitor de frâne. Lumea începu să coboare cu o încetineală îngrozitoare. Malko era cât pe ce să explodeze. Bineînţeles că în timp ce era prins ca într-un cleşte în mulţime, un taxi gol trecu pe stradă. Autobuzul porni iar. Malko calculă în gând că ar fi putut ajunge abia peste vreo douăzeci de minute.

I se păreau o eternitate.

*

* *

Georges se uită la faţa acoperită de sudoare a lui Joseph, la părul lipit de frunte şi la ochii înfundaţi în orbite din cauza durerii… Gura lui era schimonosită de ţipetele ce nu mai încetau.

— Joseph, mi se face milă de tine.

Cu o mişcare precisă, el lovi cu patul armei cartilajul genunchiului, acolo unde pătrunsese glonţul.

Basken-Joseph, simţi că se sufocă şi, în saltul pe care îl făcu, reuşi să-şi rupă definitiv piciorul în două. Urletele sale de animal

aflat în agonie se loveau de zidurile mute. Toţi muşchii îi tremurau ca gelatina. De multă vreme nu mai reuşea să-şi stăpânească reflexele sfincterului, aşa că în cameră domnea un miros pestilenţial.

— Joseph, făcu Georges cu blândeţe. Ar trebui să-mi spui ce ţi-am cerut... Altfel vei suferi şi mai mult.

Punând alături pistolul, el prinse glezna stângă a rănitului şi începu să o răsucească încet, dezarticulând genunchiul masacrat. În acest moment, Joseph cedă. Spuse câteva cuvinte printre horcăituri, apoi leşină. Părea că fusese răpus nu numai de durere, ci şi de ruşine.

Georges se ridică, fiind convins că auzise adevărul. El îşi scoase din cizmă un pumnal şi îl înfipse în sternul lui Joseph, ca în brânză. Tânărul fu scuturat de un spasm când cuţitul îi secţionă abdomenul, declanşând o hemoragie masivă şi fatală.

Călăul se îndepărtă imediat de victima sa. Mai avea la dispoziţie foarte puţin timp şi Hagop Hagopian nu i-ar fi iertat două eşecuri succesive. La ordinul personal al acestuia, se formase echipa care trebuia să acţioneze în ciuda morţii tovarăşului lor şi a posibilei supravegheri a Miliţiei.

Ei reluaseră pânda pe strada Strahinjica, după o întrerupere de douăzeci şi patru de ore. La timp, ca să-l poată intercepta pe Basken.

*

* *

Malko merse pe jos aproape un kilometru. Autobuzul îl lăsase la intrarea pe bulevardul Putnika, la sud de podul Gazela.

Acum era aproape de destinaţie şi-şi încetini paşii, observând strada liniştită şi pustie. Nimic suspect nu îi atrase atenţia. Copiii se jucau cu mingea. În acest cartier locuit mai mult de pensionari şi de artişti, nu exista practic circulaţie. Multe dintre case erau încuiate pe timp de iarnă. El împinse poarta de la grădina cu brazi. Inima îi bătea în piept din cauza mersului pe jos. Oare ce avea să găsească?

Îşi spuse că armeanul orb trebuia să fie atent la cele mai mici zgomote şi că ar fi bine să nu intre pe furiş ca să nu-l sperie. Cum casa nu avea sonerie, bătu la uşă şi aşteptă.

Cu gura lipită de uşă el strigă:

— Domnule Erivanian, sunt eu, Malko Linge. Deschideţi.

Nu primi însă nici un răspuns. Nu putea rămâne acolo prea mult... încercă să intre forţând uşa, dar era încuiată cu cheia. El

se aplecă, vrând să se uite prin gaura cheii. În acelaşi moment, o explozie surdă îl făcu să tresară şi fereastra uşii se transformă în mii de ţăndări! Instinctiv, făcu un salt într-o parte. Tocmai la timp, căci un al doilea proiectil pulverizează batantul inferior, chiar în locul unde stătuse cu o fracţiune de secundă mai devreme. Ambele împuşcături veniseră din interior. Lipit de zid, el îşi scoase pistolul extraplat şi strigă:

— Domnule Erivanian!

Linişte. Plecând de lângă uşă, el ocoli casa prin grădină. În spate, o scară era rezemată de zid. Se căţără pe aceasta şi reuşi să ajungă la una din ferestrele de la primul etaj, cele de la parter având obloanele trase. Cu o lovitură de pistol, sparse geamul, îl deschise din interior şi intră în casă. Camera era goală, prăfuită, cu mobile vechi şi cu tablourile scoase de pe pereţi. Orbul nu urcase aici aşa că deschise uşa. Aceasta dădea într-o galerie de unde se putea zări camera mare de la parter către care cobora o scară.

Ascultă şi auzi un foşnet uşor. Cineva se mişca. Era Aram sau altcineva?

Cu atenţia mărită, el scoase capul peste balustrada din lemn a galeriei. În câmpul său vizual se afla o mare parte a parterului...

Aram Erivanian stătea în mijlocul camerei, cu faţa îndreptată spre scară. În mâna stângă avea un Colt. Cu acesta trăsese spre Malko. Brusc făcu o mişcase iute, ca şi cum l-ar fi văzut! Malko ştia prea bine că era imposibil, dar se feri din reflex. În acelaşi moment, capul orbului se întoarse în direcţia sa şi Aram Erivanian ridică braţul.

O împuşcătură răsună şi un glonţ ricoşă în perete, făcând să zboare bucăţi de tencuială, la mai puţin de cincizeci de centimetri de capul lui Malko.

Armeanul avea parcă un radar! Stătea cu spatele lipit de perete, cu faţa spre el. Malko văzu că se clatină uşor. Nu putea să mai continue cu acest joc mortal. Malko strigă în limba engleză:

— Aram Erivanian! Sunt Malko Linge! Îmi recunoaşteţi vocea. Prietenul dumneavoastră. Basken a dispărut. Sunteţi în pericol. Lăsaţi-mă să vă scot de aici.

Armeanul îşi băgă Coltul la brâu, apoi vârî mâna în buzunar şi scoase grenada. El strigă cu o voce răguşită:

— Nu vă cred! Plecaţi! Plecaţi de aici! Altfel detonez grenada asta.

O criză de tuse îl făcu să se îndoaie. Malko ştia că este capabil să-şi ducă ameninţarea până la capăt. Cu dosul mâinii în care ţinea grenada, Erivanian îşi şterse fruntea udă de transpiraţie. Apoi braţul îi căzu de-a lungul trupului. Din locul în care stătea, Malko putea să-i observe tremurul mâinilor. Era în picioare, dar febra nu îl împiedica să fie extrem de redutabil.

Malko îşi aminti de avertismentul Milenei: orbul se afla în plină criză de paranoia, fiind convins că Malko îi vrea pieirea. Delira. Malko căuta un mijloc ca să-l ia prin surprindere, dar nu reuşea să găsească ceva. Rezemat de perete, Aram pândea şi uşa de la intrare şi scara. Cel de al şaselea simţ ţinea locul ochilor şi era aproape la fel de periculos ca un om normal.

Imobilizat în galerie, Malko se întreba dacă nu era obligat să o aştepte pe Milena. El strigă din nou:

— Domnule Erivanian, trebuie să aveţi încredere în mine!

Nu auzi nici un răspuns, dar orbul agită grenada cu un gest expresiv. Liniştea se aşternu imediat. Dintr-o dată se auzi cum o maşină se opreşte în faţa casei. Poate că era Miliţia, alertată din cauza împuşcăturilor. Se auzi scârţâitul porţii. Aram Erivanian se mişcă întorcându-şi faţa către uşă. Câteva secunde mai târziu cineva încerca să o deschidă. Malko se aştepta să audă vocea Milenei, dar era în continuare linişte.

Capitolul XIV

Cu o iuţeală incredibilă, Erivanian ascunse grenada şi puse mâna pe Colt şi trase în direcţia uşii.

Malko se întoarse în cameră vrând să-i surprindă pe nou-sosiţi pe la spate. În clipa în care ajunse la fereastră, văzu doi bărbaţi lângă scara rezemată de zid. Un bărbat solid şi brun era însoţit de tipul pe care îl alungase în urmă cu două zile.

Ei se pregăteau să se caţere pe scară, iar Malko abia avu timp să se dea înapoi. De astă dată, era prins între două focuri!

El ieşi din nou prin galeria interioară, dar nu-l mai zări pe Aram Erivanian!

Armeanul se deplasase, intrând sub galerie. Malko stătea chiar deasupra lui. Auzi zgomote venind de afară. Era imposibil să declanşeze un atac în toată regula, căci putea alerta Miliţia iugoslavă.

Îşi luă avânt şi, rugându-se la Dumnezeu, se lansă în jos pe scară, sărind câte şase trepte deodată.

Zgomotul produs fu îngrozitor. Crezu că vechea scară se va prăbuşi sub greutatea lui. Cu muşchii încordaţi la maximum, el se aruncă la pământ, rostogolindu-se în mijlocul unei avalanşe de gloanţe, din fericire, trase mai sus. Apoi se auzi un zgomot sec. Aram rămăsese fără muniţie. Încărcătorul gol fu aruncat pe jos. Cu o singură mână doar, Erivanian avea nevoie de ceva timp ca să-şi încarce din nou arma. Malko se ridică şi se aruncă asupra lui. Acesta abia avu timp să lase de-o parte Coltul şi să-şi bage mâna în buzunar după grenadă. Malko smulse grenada de fabricaţie sovietică din mâna lui Erivanian. Din fericire, acesta nu o deblocase şi căzu inofensivă pe jos. Braţul orbului descrise prin aer un arc de cerc, apoi îl lovi pe Malko cu pumnul în tâmplă. După aceea se aşeză pe podea în patru labe ca să caute grenada. Era încăpăţânat, nu glumă!

— Opriţi-vă! strigă Malko. Nu vreau să vă fac nici un rău.

Aram Erivanian continua să lupte cu o energie nebunească şi disperată. Ochelarii negri îi căzură pe jos, descoperind cavităţile goale, cicatricele şi pleoapele cusute. Era o privelişte absolut oribilă.

Malko reuşi să-i imobilizeze braţul la spate, dar el se zbătea în

continuare. Era de-a dreptul patetic. Iar timpul trecea... Aveau să-şi lase amândoi pielea aici!

— Vă sunt prieten cu adevărat, repeta Malko. Ceilalţi se află deja sus. Au venit să vă ucidă.

Dacă ar fi vorbit în chineză, efectul ar fi fost acelaş. Deodată văzu un cap apărând de după balustrada de la etaj. Îi dădu drumul armeanului şi înhăţă revolverul cu care trase în direcţia intrusului.

Aram Erivanian tresări de parcă el ar fi fost atins de glonţ şi rămase nemişcat. Malko căută din ochi grenada: ea se rostogolise sub un fotoliu şi nu avea timp să o caute.

Printr-o străfulgerare, înţelese că numai un singur lucru ar fi rezolvat lucrurile, îi întinse arma orbului şi, ţinând-o de ţeavă, i-o puse direct în mână!

— Domnule Erivanian, vă dau arma mea, îi spuse. Acum mă credeţi?

Degetele orbului se încleştară pe mânerul revolverului şi indexul alunecă pe trăgaci. Timp de o secundă, Malko crezu că vrea să tragă şi se pregăti să primească un glonţ în piept.

Apoi arma coborî încet. Malko profită de ocazie şi îl prinse pe Aram de braţul stâng.

— Să plecăm repede! Ei se află sus la etaj.

De data asta, orbul nu mai opuse rezistenţă. Cu o voce nesigură, el întrebă:

— Unde este Basken?

— Nu ştiu, răspunse Malko. A dispărut.

— Şi ochelarii mei? Unde-mi sunt ochelarii?

Cum de se putea gândi la ochelari într-un moment ca acesta? Malko îi ridică de jos şi îi întinse în schimbul revolverului său. Pe scară se auziră paşi şi îl văzu pe mustăciosul cu sprâncenele unite cum începe să coboare. Malko trase în direcţia lui şi acesta dispăru.

Dintr-un salt, ei ajunseră la uşă. Malko întoarse cheia în broască, deschise şi îl împinse pe Erivanian afară din casă. Când se uită în urmă, îl văzu pe mustăcios ghemuit pe scară cu un pistol-mitralieră îndreptat spre ei. Din fericire, Erivanian era în afara câmpului său de tir. Acest fapt îl făcu să ezite. Ţinând pistolul cu ambele mâini, Malko îi aţinti asupra adversarului său. Proiectilul de 225 plecă cu şase sute de metri pe secundă şi pătrunse direct în ochiul drept al tânărului armean.

Acesta scoase un strigăt scurt, strângând convulsiv arma ce

scuipă o ultimă rafală, găurind pereţii, apoi se prăvăli pe spate. Tovarăşul său, care se pregătea şi el să coboare, se aruncă pe jos. Malko îl trase pe orb în grădină. Erivanian se mişca încet, clătinându-se pe picioare la fiecare pas. Al doilea ucigaş îşi făcu apariţia din casă, înarmat cu un Kalaşnikov. Malko trase încă o dată, iar acesta se retrase în casă. Malko îl împinse pe Erivanian spre poartă.

— Fugiţi drept înainte! îi strigă el.

Dacă ar fi avut şi grenada! Plasându-se între ucigaş şi armeanul orb, Malko trase în direcţia uşii restul gloanţelor aflate în încărcător. Tactica îi reuşi. El se întoarse convins că Aram era deja afară în stradă, dar un nod i se puse în gât: armeanul pipăia zidul în interiorul grădinii. Se rătăcise.

Înjurând printre dinţi, Malko căută un încărcător plin, deşi ştia că nu va mai avea timp să-l folosească.

Aproape în acelaşi moment, două siluete îmbrăcate cu haine din piele neagră îşi făcură apariţia la gard. Erau cei doi tipi cu motocicleta Yamaha. Malko observă părul blond al unuia dintre ei, ieşind de sub cască. Era o femeie!

Cu încărcătorul nou în mână, el se întoarse către casă. Posesorul Kalaşnikovului tocmai îşi făcuse iar apariţia, pregătindu-se să tragă o rafală în el şi Erivanian. Se auziră mai multe împuşcături surde. Malko se aruncă cu burta la pământ, armându-şi revolverul şi-l văzu pe tipul cu Kalaşnikovul retrăgându-se şi apoi căzând într-un genunchi. Imediat, se prăbuşi pe o parte.

Alte împuşcături urmară. Cei doi de pe motocicletă, cu braţele întinse ca la exerciţiile de tir, trăgeau amândoi în acelaşi timp. În total fură trase paisprezece gloanţe! Apoi, ei îşi lăsară braţele în jos şi bătură în retragere. Malko auzi zgomotul făcut de motorul motocicletei. Alergă în stradă şi-o văzu cum dispare după colţ.

La câţiva metri de el, se afla furgoneta galbenă pe care o reperase deja în faţa casei Milenei Bratic. Un bărbat era prăbuşit peste volan. Malko se apropie, văzu un pistol-mitralieră pe genunchii lui şi cele două orificii din craniu.

— Unde sunteţi? Unde sunteţi? strigă Aram Erivanian care se încurcase în crengile unui brad.

Malko se întoarse către infirm, îl ajută să meargă spre poartă, apoi, către capătul străzii. Vecinii anunţaseră cu siguranţă Miliţia…

Intervenţia celor doi motociclişti fusese atât de fulgerătoare,

încât avea impresia că fusese un vis. Cu toate acestea, fără intervenţia lor, el ar fi fost acum mort, la fel şi Aram Erivanian. Zaztava 128 a Milenei Bratic îşi făcu apariţia de după colţul străzii fiind cât pe-aci să-i calce. Tânăra femeie frână puternic şi cu un aer înnebunit sări afară din maşină.

— Unde aţi fost până acum? izbucni Malko. Era să fim ucişi amândoi! Am scăpat ca printr-o minune…

— Am văzut motocicleta, făcu ea fără să-l asculte. Tocmai a trecut pe lângă mine.

— Motocicliştii au fost cei care ne-au salvat, zise Malko. Să plecăm repede de aici. În curând s-ar putea să apară Miliţia.

Ei se urcară în maşină, iar Milena plecă cu viteză maximă, în timp ce Malko o puse la curent cu cele întâmplate.

— Dar eu credeam că…

— Vom lămuri mai târziu lucrurile. Deocamdată trebuie să părăsim Belgradul cât mai repede posibil. Trebuie să obţin maşina chiar în după-amiaza asta. Să mergem la dumneavoastră acasă. De ce aţi întârziat atât?

— Am stat mult la garaj. Era multă lume acolo cu maşinile în pană.

Zaztava intră pe Penezica-Krcuna şi se pierdu în mijlocul traficului. Puţin mai relaxat, Malko se întoarse către Erivanian.

Dans macabru la Belgrad 137

— De ce aţi tras asupra mea? îl întrebă el.

— Nu ştiu, se bâlbâi acesta. Am crezut că m-aţi trădat. Nu mai pot să suport. Vă rog să mă iertaţi.

El tremura din toate încheieturile din cauza frisoanelor date de febră. Milena îl îmbărbăta vorbindu-i în armeneşte.

— Basken a dispărut, îi spuse apoi în engleză. Probabil au reuşit să-l prindă şi…

— Atunci, este mort, zise orbul. L-au torturat până l-au făcut să vorbească şi apoi l-au ucis.

Tăcu un moment, apoi adăugă:

— Era un băiat extraordinar…

— Credeţi că ne vor ataca din nou? întrebă Milena.

— Nu ştiu. Dar cu cât vom pleca mai iute, cu atât va fi mai bine.

Îşi dădea seama că iugoslavii vor reacţiona în cele din urmă. Trei morţi în plus nu puteau trece neobservaţi într-un oraş ca Belgradul… Şi Andrew Witkin nu era omul care să-i protejeze. Malko îşi dădu seama că inima îi bate prea repede.

Trebuia să spele putina mai înainte ca să se ivească alt bucluc!

*

* *

Nataşa îi adresă lui Malko un surâs devastator. Îmbrăcată cu o fustă din piele neagră şi într-un pulover care părea că fusese croşetat direct pe ea, cu talia strânsă cu o curea lată şi machiată ca regina din Saba, ea reprezenta visul de neîmplinit al oricărei fete din Iugoslavia.

Ţinuta ei contrasta în mod ţipător cu ţinuta celorlalte fete care munceau ca nişte sclave, efectul fiind aproape comic. Ea se îndreptă către Malko şi, cu o voce senzuală, îi spuse:

— Ştiţi, maşina… Există o mică problemă…

Malko simţi că ia foc! Nu-şi putea crede urechilor.

— Cum?

— Vă rog să nu vă enervaţi, făcu Nataşa cu un glas dulce. Nu este nimic grav. Mâine o veţi putea avea…

Coşmarul părea că nu se mai termină.

Capitolul XV

— De ce? Doar era vorba că va fi gata azi, spuse Malko. Nataşa afişă o expresie dezolată care o făcea încă şi mai sexy.

— Când a făcut revizia la maşină, Ratomir a descoperit că un cilindru de frână era mort şi a trebuit să-l schimbe. Vrea să-i achitaţi încă cinci sute de dolari pentru asta.

Aşa stăteau deci lucrurile…

— Şi când va fi gata?

— Mâine. Va munci toată noaptea dacă e nevoie.

Refrenul îi era deja cunoscut. Malko scoase un teanc de bancnote de câte o sută de dolari şi, încercând să-şi păstreze calmul, numără cinci.

— Sper că nu voi mai avea nici o surpriză.

Nataşa luă banii cu un surâs provocator.

— De ce sunteţi atât de grăbit să părăsiţi Belgradul? Ultima oară nu am petrecut o seară prea urâtă…

Ea îşi undui trupul, făcând ca pielea fustei ce pocnea pe ea să scoată un zgomot uşor. În birou nu se mai afla nimeni, iar privirea ei era mai elocventă decât orice discurs.

— Am multe lucruri de rezolvat, spuse el.

Nataşa îi aruncă o privire amuzată.

— Înţeleg… Şi eu la fel. Dar în curând, trebuie să fac o deplasare la Viena. Întotdeauna îmi rezerv o cameră la hotelul *Sonnenberg.* Vă voi da numărul de telefon mâine, când ne vom revedea pentru maşină.

— La ce oră?

— La trei.

Ea se apropie şi îl sărută pe obraz, în timp ce pântecele ei înfăşurat în pielea neagră se propti pentru o clipă de el, transmiţându-i un semnal mai puţin cast.

Malko coborî cele două etaje fără să mai aştepte ascensorul. Număra în gând orele. Nu ştia ce i se mai pregăteşte…

Unde era oare Tania Vertanian?

Reuşise el să-i elimine pe toţi oamenii lui Hagopian?

Când aveau oare de gând să reacţioneze serviciile iugoslave?

Malko intră într-o cabină telefonică să îl sune pe Andrew Witkin. Avea câteva noutăţi interesante pentru el.

*

* *

În micul apartament, domnea o tensiune îngrozitoare. Milena pregătise nişte chifteluţe foarte picante de care nu se atinse nimeni. Malko încerca zadarnic să urmărească un film american la televizor. Aşezat într-un fotoliu, Aram Erivanian, îndopat cu antibiotice şi tras la faţă, respira cu greu. Parcă era o mumie... Elko Krisantem se instalase pe o saltea pusă direct pe podea, în culoarul ce ducea la camera Milenei.

Milena şi Malko erau atenţi la cel mai mic zgomot ce venea dinspre scară. Totul era pregătit pentru plecare, dar fiecare minut părea că se întinde ca un elastic. La ştirile serii nu se pomenise nimic despre masacrul din strada Koste-Glavinica. Andrew Witkin nu auzise nici el nimic. Pretindea că nu are nici o idee în privinţa identităţii celor doi motociclişti care îi salvaseră pe Malko şi pe Erivanian. Nu existau decât două ipoteze: aceştia lucrau ori pentru Mossad, ori pentru Tania Vertanian...

Cu gesturi lente şi atente, Aram Erivanian se ridică în picioare. Imediat, Milena îl ajută să meargă în camera lui. Ea reapăru după o jumătate de oră.

— L-am dat un calmant, zise ea. Sper că va reuşi să doarmă. Abia mai rezistă.

— Cu un pic de noroc, mâine seară suntem la Viena şi totul se va termina, spuse Malko.

Brusc telefonul sună. Milena ridică receptorul, dar îl aşeză din nou în furcă.

— Nimeni. Nu este pentru prima oară că mi se întâmplă asta de când aţi sosit dumneavoastră...

De la începutul serii, ea îşi omorâse timpul cu o sticlă de J&B. După ce o goli, Milena aduse din bucătărie o sticlă cu şliboviţă.

Ea bău primul pahar, apoi introduse o casetă în combina Akai. Acordurile unui îndrăcit cântec ţigănesc inundară încăperea. Ai fi crezut că auzi pocnetele produse de *nagaikas,* teribilele bice ale cazacilor din mijlocul stepei. Umplându-şi din nou paharul, îi spuse lui Malko:

— Beţi cu mine!

— De ce beţi atât de mult? o întrebă el cu blândeţe.

Milena nu răspunse imediat. Când îşi întoarse faţa către el, observă că ochii ei erau sticloşi, iar privirea îi era absentă, pierdută.

— Beau ca să uit timpurile în care eram fericită alături de

Aram, zise ea. În ciuda tensiunii existente la Beirut, a fost minunat. Aveam o casă foarte mare. Aram m-a trimis la Paris ca să aleg mobilă după gustul meu. Am cumpărat numai de la Romeo, chiar dacă a costat o adevărată avere. Era atât de superb totul!

Cel puţin, o părticică din banii susţinătorilor grupării Asala fusese cheltuită cum trebuie…

— Aceste amintiri vă tulbură într-atât?

— Mai ales faţa ascunsă a fericirii.

— Vă referiţi la trădarea dumneavoastră?

O licărire de imensă disperare trecu prin ochii imenşi şi negri ai Milenei. Ea spuse cu o voce abia auzită:

— Aşadar, aţi aflat?

Malko nu se aştepta ca ea să cedeze atât de repede, fără să se apere. Se simţi puţin ruşinat că a profitat de slăbiciunea ei. Dar trebuia să afle adevărul. Dacă acuzaţiile Taniei Vertanian erau adevărate, ar fi existat un risc suplimentar faţă de tot ce avusese în calcul… Şi încă ce risc! KGB-ul…

Milena se sprijini o clipă de umărul său şi începu să plângă în tăcere.

— Ce aţi făcut de fapt? o întrebă Malko.

Ea întoarse spre el ochii plini de lacrimi. Parcă era în stare de hipnoză.

— Când veţi şti adevărul, mă veţi dispreţui şi nici nu veţi mai dori să vă apropiaţi de mine.

Malko o încurajă cu un surâs.

— Cine ştie? Oamenii nu sunt împărţiţi doar în foarte buni şi foarte răi.

Milena spuse deodată cu o voce patetică:

— Vă jur pe memoria mamei mele că l-am iubit întotdeauna. Şi că îl iubesc şi acum.

— Vă cred, spuse Malko. V-am văzut împreună. Atunci ce s-a întâmplat?

— Am dat dovadă de laşitate, bâigui ea.

Printre suspine şi hohote de plâns, ea îi confirmă în mare parte cele aflate de la Tania Vertanian… Malko nu-şi putea, crede urechilor. Aşadar, Andrew Witkin şi CIA se înşelaseră în privinţa ei. Milena Bratic era agentă KGB!

Tânăra femeie se şterse cu batista la nas, bău un pic de şliboviţă şi spuse:

— Sunt o mizerabilă.

— Nimeni nu are dreptul să vă judece. Şi acum, pentru cine lucraţi? Pentru ruşi sau îl ajutaţi doar pe Erivanian?

Milena tresări şi spuse cu o sinceritate dezarmantă:

— Bineînţeles că îl ajut pe Aram!

— Nu mai ţineţi nici o legătură cu KGB-ul?

Deşi vorbea cu un ton glumeţ, Malko simţea cum îi îngheaţă şira spinării.

Ea spuse dintr-o suflare:

— Ei au fost cei care mi-au cerut să-l ajut, ca să nu fie ucis la Beirut. El nu mai reprezintă nici un pericol. Doreau să mă răsplătească pentru serviciile aduse.

O sumedenie de beculeţe de alarmă se aprinseră în creierul lui Malko. KGB recunoscător era ceva de domeniul poveştilor de adormit copiii. Ori Milena îşi bătea joc de el, ori ruşii o manipulau. Iar acest fapt nu era deloc încurajator…

— De aceea nu vă temeţi de serviciile iugoslave?

Milena ezită înainte de a-i răspunde:

— Da, ele nu ar întreprinde nimic pentru a nu-i supăra pe sovietici.

Malko continuă să atace fără milă. Adevărul trebuia să iasă la lumină.

— Oamenii lui Hagopian sunt la ordinele ruşilor?

— Nu, sunt în slujba iranienilor.

Ea răspundea la întrebările lui cu o voce atonă, dar sinceră, îşi luă paharul şi îl goli. Malko o lăsă. Trebuia să scoată tot de la ea. De asta depindea viaţa sa.

— Dacă ruşii vor să-i salveze viaţa lui Aram Erivanian, de ce nu au cerut serviciilor iugoslave să se ocupe de protecţia lui?

Milena clătină din cap.

— Acestea nu vor să aibă nici un amestec.

Malko era perplex. Ceva nu se potrivea, dar nu-şi dădea seama ce anume. Cu o voce spartă, Milena adăugă:

— Este pentru prima oară când mărturisesc totul cuiva. Nici nu vă daţi seama ce uşurată mă simt. Nu vă este silă de mine?

— Nu. Dar de ce mi-aţi spus tocmai mie?

Ea nu răspunse. Privirea îi deveni şi mai fixă şi, brusc, îl sărută pe gură. Acum buzele ei nu mai erau lipite. Sărutarea ei era la fel de înfocată ca şi cântecul ţigănesc ce se auzea în cameră. Dinţii lor se ciocniră. Milena îl muşcă, unghiile ei i se înfipseră în ceafă. Nu părea dornică să se dezlipească de el.

Dezlănţuită, ea se lăsă pe canapea, trăgându-l şi pe el.

Întregul ei trup era scuturat de o pasiune violentă. Limba ei îi sonda cu furie gura. Picioarele i se desfăcură, iar bazinul începu să i se mişte din ce în ce mai repede. Ea începu să descheie nasturii de la cămaşa lui Malko, apoi îşi înfipse unghiile în pielea dezgolită. Respiraţia îi devenise sacadată, gâfâia de parcă ar fi avut o criză de astm.

Malko se lăsă furat de această tornadă, cu toate simţurile răvăşite şi trezite cu brutalitate. Gura Milenei se desprinse deodată, în vreme ce pântecele ei tremura lipit de el. Ea îl pironi cu o privire halucinată, tulburată şi umedă, spuse câteva cuvinte în limba rusă şi scoase un geamăt sfâşietor.

— Dumnezeule, juisez!

Ea ţipase, cu tot trupul scuturat de o adevărată furtună, ca şi cum ar fi fost conectat la 100 000 de volţi... Apoi rămase ţeapănă, lungită alături de el, ca moartă, cu faţa ascunsă în umărul lui.

Malko nu îndrăznea să se mişte, mirat de violenţa acestui orgasm, la declanşarea căruia nu avusese nici un merit. După o vreme, Milena păru că începe să se trezească. Cu gingăşie, ea îl sărută pe Malko şi îi spuse în şoaptă:

— Credeam că nu mi se va mai întâmpla niciodată...

De ce?

— Din cauza lui Aram. De ruşine, nu mai puteam să simt plăcerea cu el.

— Dar cu ceilalţi bărbaţi?

— Nu mai puteam cu nimeni.

— Dar de ce cu mine...?

Muzica ţigănească se auzea cu acordurile ei sfâşietoare şi: romantice. Milena îi spuse la ureche:

— Poate pentru că v-aţi riscat viaţa pentru el. Sau pentru că v-am spus tot adevărul. Mă simt eliberată. Nu ştiu cum s-a întâmplat. Deodată, am simţit că mă cuprinde o vâlvătaie uriaşă şi mi-a fost frică că va trece. Dar nu... Dacă aţi şti ce simt eu acum... Parcă m-am născut din nou. Datorită dumneavoastră...

— Dar nu am făcut nimic, remarcă Malko.

— O, ba da!

Ea păru că îi observă erecţia. Îl mângâie cu tandreţe şi-i spuse încet:

— Aşteptaţi puţin. Rămâneţi aşa. Sunt urâtă. Am plâns şi mă simt murdară. Aveţi dreptul la altceva. Lăsaţi-mă să mă fac frumoasă pentru dumneavoastră. Îmi face o deosebită bucurie.

Ea se ridică, puse o altă casetă, îi turnă şliboviţă în pahar şi dispăru în baie. Malko ajunsese să o cunoască mai bine pe Milena Bratic, dar nu îşi dădea încă seama care era jocul KGB-ului în această poveste încâlcită. Milena era manipulată, dar în ce scop?

*

* *

El îşi băuse tot paharul când Milena se strecură din nou în cameră. De la distanţă, îi simţi parfumul. Era o esenţă orientală, cu parfum greu şi afrodiziac.

Nu o mai văzuse niciodată ca acum. Ochii ei mari şi gura cărnoasă fuseseră machiate cu grijă, iar părul era prins. Într-un coc ce o făcea să semene cu o ţigancă... întreaga ei făptură degaja o senzualitate ce-i dădu fiori. Cămaşa albă plină de dantele, ajustată sub sânii grei şi fusta largă din catifea neagră, strânsă pe talie, contribuiau din plin ia această senzaţie.

— Vă plac? îl întrebă ea cu o voce abia şoptită.

În ochii ei negri se ghicea o fragilitate ce contrasta cu machiajul şi cu atitudinea ei provocatoare.

În loc de răspuns, Malko o prinse de ceafă şi o trase spre el. Supusă, ea îl sărută pe pieptul gol şi limba ei începu să-l cutreiere ca un şarpe. Apoi mâinile îi apucară membrul şi începură să-l maseze îndelung. Era atât de bine, încât Malko avu nevoie de gura ei. Începu să îi apese capul în jos. Milena se împotrivi:

— Nu am făcut niciodată asta; spuse ea. Nu pot.

Ea îl privi cu tandreţe şi adăugă cu un ton jucăuş:

— De altfel, nici nu aveţi nevoie de aşa ceva.

El voi să insiste, dar ea îi rezistă din nou.

— Aşteaptă, aş vrea să dansez pentru tine.

Ea începu să se rotească în ritmul muzicii. Fusta ei lungă se învolbură şi se ridică, descoperind pielea albă a coapselor şi umbra sexului.

Tensiunea care domnise întreaga zi se întoarse, dar în alt registru... Malko se simţi prins în jocul ei şi nu mai dorea decât un singur lucru: să facă dragoste împreună. De câteva ori, ea se feri, apoi, într-un sfârşit, se opri în faţa lui, rezemată de perete.

— Acum, ia-mă. Aşa, în picioare.

Malko era deja lipit de ea. Îi ridică fusta grea din catifea, găsi sexul fierbinte şi, cu o singură mişcare, o pătrunse, ţintuind-o de perete.

Senzaţia era fantastică. Milena Bratic scoase un geamăt în timp ce unghiile ei îi pătrundeau în ceafă şi pântecele ei îi venea în întâmpinare.

— Da, da, mai adânc! Mai tare!

Poziţia în care se aflau nu îi permitea să o aibă aşa cum ar fi vrut el. O duse la canapea, îi ridică fusta şi începu să o lucreze cu toată forţa dorinţei pe care o încerca. Despicată în două, Milena îl zgârie pe Malko ca o sălbăticiune.

După ritmul trupului ei, Malko simţi că plăcerea ei creştea o dată cu a lui. O pătrunse şi mai tare, fără să-i pese că strigătele ei i-ar putea trezi pe Krisantem sau pe Aram Erivanian. Agăţată de el ca o înecată, Milena îi muşcă buza inferioară în momentul în care Malko explodă în ea. Şoldurile ei nu se mai mişcară, de parcă ar fi fost lovite de o paralizie bruscă.

Trezit din nirvana, Malko îi întâlni privirea şi văzu în ea o disperare îngrozitoare.. Ea îşi întoarse capul ca să nu-i vadă lacrimile. Cântecul ţigănesc se termina cu un acord lung de vioară. Milena murmură:

— A fost minunat.

El era aproape convins că ea nu ajunsese la orgasm. Fantomele trecutului puseseră iar stăpânire pe ea. Milena se sculă şi dispăru în baie. Malko îşi încordă auzul. Părea că izbucnirea lor pasională nu trezise pe nimeni. Poate că prezenţa lui Aram Erivanian în casă o inhibase pe Milena.

Aceasta reveni, cu chipul sumbru şi ochii trişti. Părul îi era desfăcut.

— Dumneavoastră veţi dormi pe divan, îi spuse. Eu mă voi culca jos, pe covor. Este sănătos pentru spate…

El trebui să insiste mult ca ea să accepte să doarmă pe divan, în timp ce el urma să se ghemuiască în fotoliul din faţa televizorului. Nu-i era deloc somn, fiind asaltat de mărturisirile Milenei. Nu reuşea să înţeleagă ce rol avea KGB-ul. Iugoslava păruse sinceră. Un lucru îl intriga cel mai mult: dacă KGB-ul ar fi vrut să-l atragă pe Aram la Belgrad ca să-l lichideze, aşa cu afirma Tania Vertanian, atunci de ce nu o făcuse până acum?

Iugoslavia era plină cu agenţi ai Uniunii Sovietice. Malko îi cunoştea prea bine pe ruşi ca să ştie că aceştia aveau alte planuri în minte. În acest caz, orice se putea întâmpla înainte ca ei să părăsească Belgradul…

Milena se mişcă în somn şi scoase un ţipăt uşor.

Biruit de oboseală şi de tensiunea nervoasă, Malko reuşi în

cele din urmă să adoarmă.

*

* *

O lumină cenuşie invadase camera şi Malko avu impresia că simte un boţ de brânză în gât! Era efectul şliboviţei…

Canapeaua era goală.

Milena apăru din baie, îmbrăcată, machiată, cu un coc auster. Senzualitatea cu care îl cucerise pe Malko se evaporase.

Elko Krisantem apăru şi el, nu prea odihnit.

— Eu voi pregăti o cafea, spuse Malko.

— Erivanian doarme încă, anunţă Elko.

Nu ar fi pronunţat cuvântul „domnul” pentru un armean.

Malko se întinse. Se gândea cu groază la orele lungi pe care trebuia să le omoare până să intre în posesia Mercedesului. Ca să nu mai vorbim de ce se mai putea întâmpla până atunci…

*

* *

Superba Nataşa, instalată în spatele maşinii sale de scris, îi adresă lui Malko obişnuitul ei surâs, capabil să bage în călduri pe orice mascul şi îi arătă un divan plin cu maldăre de ziare.

— Luaţi loc. Termin acum.

El se instală, cu un nod în capul pieptului. De-ar trece odată peste acest obstacol! De dimineaţă şi până acum nu avusese nici o problemă. Trecuse pe la *Intercontinental* ca să-şi ia lucrurile şi să le aducă la Milena, unde îl aşteptau ceilalţi.

Tania Vertanian nu mai dăduse nici un semn de viaţă. La fel, motocicliştii şi oamenii lui Hagopian, dacă mai rămăsese vreunul în viaţă. Toţi dispăruseră ca prin farmec.

Nataşa termină de bătut textul şi scoase dintr-un sertar un teanc de hârtii.

— Aici aveţi documentele maşinii, spuse ea.

— Este gata? o întrebă Malko nevenindu-i să creadă.

— Bineînţeles. Aţi adus banii? Ratomir nu dă pe credit…

— I-am adus.

Când ea se ridică în picioare, Malko rămase năucit. Fata purta un pantalon din lastex auriu care contrasta minunat cu puloverul din caşmir negru, mulat pe sânii ascuţiţi. Ea îl observa pe Malko cu un aer provocator, sigură de efectul pe care îl producea. Era o bucăţică bună de târfă rusnacă… Cizmele lungi şi negre adăugau o notă de senzualitate ambiguă.

— Să plecăm! făcu ea cu o mutrişoară nostimă.

Malko o ajută să-şi îmbrace haina de vizon.

Maşina ei se afla pe trotuar.

— Nu v-o ridică niciodată? o întrebă Malko.

— Niciodată. Cred că am noroc, zise Nataşa.

Ea deschise radioul şi rămase destul de tăcută în timp ce traversară oraşul. Era mult mai rezervată decât în alte daţi.

Mercedesul 220, spălat şi cu pneuri noi, era parcat la intrarea cimitirului de maşini. Malko probă motorul sub privirile indiferente ale lui Ratomir. Apoi îi întinse acestuia plicul ce conţinea cele opt mii de dolari. Tipul se instală pe bancheta din spate ca să numere banii, în timp ce Nataşa fuma o ţigară. Când termină, el îi strânse mâna lui Malko zâmbind şi plecă să se ocupe de ceilalţi clienţi.

— Pot să vă las acum? îl întrebă Nataşa.

— Este în regulă. Mulţumesc. Aici aveţi cei o mie de dolari ai dumneavoastră.

Ea luă plicul fără nici un fel de comentariu.

— Mi-a făcut plăcere să vă cunosc.

Cu siguranţă că o parte din banii lui Ratomir erau pentru ea... Nataşa se apropie şi-l sărută repede.

— Dumnezeu să vă aibă în pază, şopti ea.

Malko o văzu cum pleacă înspre Belgrad. Uitase să-i mai dea numărul de telefon de la Viena. Femeile erau aşa de schimbătoare...

În sfârşit avea Mercedesul şi asta era principalul. Nu-i mai rămânea decât să se întoarcă în oraş după Aram şi să pornească apoi la drum.

*

* *

Autostrada către Zagreb se întindea dreaptă peste curbele sinuoase ale Dunării şi ale Savei, străbătând un peisaj monoton. Un panou cu indicaţia „Autoput Bratstvo-Jedinstvo”[12] apăru. Era vorba de prima trecere cu plată de pe autostradă. Se aflau aşadar la treizeci de kilometri de Belgrad. Malko văzu o cabină telefonică şi se ori în faţa ei.

Andrew Witkin răspunse imediat.

— Am plecat, îl anunţă Malko. Aveţi ceva veşti?

— Nu, îi răspunse americanul. *Good luck.* Imediat cum ajungeţi dincolo, să mă sunaţi.

Malko plăti taxa de pasaj şi acceleră. Bătrânul Mercedes

[12] Autostrada Fraternitate-Libertate (n.a.).

reuşea să atingă onorabila viteză de o sută treizeci pe oră, fără să scoată zgomote neliniştitoare…

În spate, Milena îl ţinea de mână pe Aram Erivanian. Elko era atent, urmărind toate vehiculele care îi urmau sau îi depăşeau, cu Astra pregătită pe genunchi.

La o sută de kilometri de Belgrad, frumoasa autostradă fu înlocuită de o şosea cu patru benzi de circulaţie, cu mult mai periculoasă. Începuse să se lase întunericul. Orbit de farurile camioanelor, Malko trebui să micşoreze viteza. Cu fiecare tur de roată se îndepărta de Belgrad, apropiindu-se de Austria. Atunci se gândi la Tania Vertanian. Oare ce se întâmplase cu ea? Mai mult din cauza ei alesese tunelul de la Loibl, care nu se afla pe drumul direct către Viena, în loc să se îndrepte spre Maribor. Făcuse un ocol de o sută de kilometri.

Auzi şoapte în spate, apoi Milena se aplecă spre el.

— Arăm spune că niciodată nu va uita ce aţi făcut pentru el.

*

* *

Ceaţa se lăsase dintr-o dată. Chiar înainte de a ajunge la Zagreb, Malko fu obligat să micşoreze viteza în mod considerabil.

Milena şi Erivanian dormitau fără să pară deranjaţi de hurducăturile drumului. Tocmai traversaseră Zagrebul, iar Malko regreta că nu se oprise acolo. Mai avea de străbătut încă treizeci şi cinci de kilometri de drum sinuos până la Ljubijana şi nu mai vedea nimic în faţa ochilor.

O umbră apăru din ceaţă, iar el răsuci brusc volanul. Un camion era oprit acolo fără farurile de poziţie aprinse. Ar fi fost o prostie să se lase omorât aici, după ce reuşise să scape din macabrul dans de la Belgrad. Puţin mai departe, farurile luminară un indicator: *Ljubijana, 10 km*. Milena, brusc trezită de smucitură, remarcă:

— Nu se poate continua drumul în condiţiile astea. Ştiu un hotel pe Titova. Hotelul *Slon,* de pe strada principală.

Ei ajunseră în centrul oraşului, unde văzură firma *Slon,* un hotel mare şi vechi. Malko opri maşina în faţa lui, iar Milena coborî să se informeze.

— Au locuri disponibile, îi anunţă ea când reveni.

Holul avea un aer foarte bătrânicios. Primiră trei camere la acelaşi etaj. Milena urcă, însoţindu-l pe Erivanian care era epuizat. Elko se ocupă de bagaje. Când îşi făcu apariţia în hol, avea un aer destul de îngrijorat.

— Ai văzut ceva suspect? îl întrebă Malko.

— Da, făcu turcul. Tocmai a sosit o maşină. Este parcată în faţa hotelului. Are număr de Belgrad.

Capitolul XVI

La început, Malko nu păru prea îngrijorat. Doar nu circula numai el pe şoselele iugoslave.

— Arătaţi-mi maşina aceea, îi spuse el lui Elko Krisantem.

Cei doi ieşiră afară pe strada Titova Cesta. În faţa hotelului erau parcate în diagonală mai multe vehicule. Elko îl conduse până în faţa unei Skode de culoare portocalie.

— Câţi pasageri avea?

— Nu am putut să zăresc decât unul, zise Krisantem, dar este posibil să mai fi fost şi alţii.

Putea fi doar o simplă coincidenţă. Cineva se oprise ca şi ei din cauza cetei.

Malko intră în hotel şi luă ascensorul. Bătu la uşa Milenei. Ea îi deschise. Prin uşa întredeschisă, Malko îl văzu pe armean întins pe pat. Ea îi adresă o privire întrebătoare.

— Ieşiţi puţin, îi spuse Malko.

Pe culoar, el o puse la curent ce cele aflate.

— Cu siguranţă că este vorba de agenţii SDB, făcu ea. Vor să fie siguri că totul se desfăşoară cu bine. Azi-dimineaţă au mai sunat de două ori fără ca să vorbească cineva.

— Pe mâine dimineaţă, zise Malko.

El se îndreptă către camera sa. Prea surescitat ca să poată adormi, el rămase cu ochii deschişi în întuneric. Ce capcană i se pregătise oare? În cele din urmă, îl cuprinse un somn agitat.

*

* *

Tramvaiele ce străbăteau Titova Cesta apăreau din ceaţă ca nişte vase fantomă. Malko, instalat în cafeneaua ce avea terasa spre bulevard, terminase de mestecat o bucată de pâine cleioasă, când Elko veni lângă el.

— În Skoda nu era decât un singur om, tocmai l-am zărit.

— A plecat?

— Da.

Fusese o falsă alertă... Dintr-o dată Malko găsi cafeaua mult mai bună. Milena şi Aram îşi făcură şi ei apariţia. Ea era deosebit de frumoasă. Gura ei imensă era conturată cu pensula. Purta un compleu din lână gri, foarte ajustat, cu fustă lungă. Malko simţi

un val de căldură în pântece. Când află noutatea, ea zâmbi uşurată.

Aram Erivanian, drept ca o lumânare, părea cu gândul în altă parte, cu ochelarii săi negri. Milena desfăcu jacheta compleului, iar Malko îi văzu bluza din mătase neagră sub care dansau sânii liberi. Milena voia încă o dată să-şi învingă inhibiţiile. Nu pentru bărbatul orb se aranjase ea aşa…

— Trebuie să plecăm, spuse Malko.

Elko Krisantem aştepta alături de Mercedes. Le fu foarte greu să scape de traficul intens din Titova. Primele raze de soare lăsau sa se vadă vechea citadelă ce domina Ljubijana. Intraseră pe bulevardul Celowska ce ducea la autostrada către Jesenice.

Brusc, chiar înainte să vireze la stânga, Malko observă cum o maşină portocalie iese dintr-o staţie de benzină şi vine după ei. Era o Skodă.

Inima începu să-i bată cu putere.

— Milena! Maşina aceea ne urmăreşte!

Din nou tensiunea crescu impecabil. Aram Erivanian se aplecă înspre el, ca şi cum ar fi putut vedea.

— Ce se întâmplă? întrebă el îngrijorata.

Milena începu să vorbească în armeneşte, cu ochii la Skoda.

Malko încetinise, dând speranţe nenumăraţilor autostopişti care aşteptau pe marginea şoselei. În maşina portocalie nu se afla decât un singur om, dar chipul lui nu se distingea prin parbrizul murdar.

— Sunt aproape sigură că este un agent SDB, zise Milena. Nici măcar nu se fereşte. Dacă ar fi vrut să ne facă probleme, ar fi putut cere ajutorul Miliţiei din Ljubijana. Vrea probabil să ne escorteze până la frontieră.

— Să sperăm că aveţi dreptate, zise Malko.

Trecură de Kranj, cu Skoda în continuare pe urmele lor. Se obişnuiseră deja cu ea. Mai rămăseseră doar patruzeci de kilometri până la graniţă. Deodată, la ieşirea din oraş, Malko observă un indicator uriaş, pe care era scris cu litere roşii în sârbă, germană, italiană şi engleză: „Atenţie, tunelul Loibl este închis”. Indicatorul era plasat deasupra unei agenţii de turism. Malko opri şi intră să ceară informaţii suplimentare. Funcţionarul le explică:

— Au avut loc nişte surpări acum trei zile. Puteţi trece prin Maribor şi Spielfeld.

Nu se putea face nimic. Se vedea obligat să se întoarcă la

Ljubijana. Apoi, mai avea de făcut încă o sută patruzeci de kilometri... Skoda portocalie aşteptă puţin, apoi făcu aceeaşi manevră.

Iritat, Malko se hotărî să se descotorosească de ea. Cerul se degajase de nori şi vremea era splendidă. În mod sistematic, el începu să depăşească maşinile din faţă, apăsând până la refuz pedala de acceleraţie. Bătrânul Mercedes vibra ca un compresor.

În privinţa vitezei, nici Skoda nu era mai prejos, dar şoferul ei părea mai puţin curajos în depăşiri.

Puţin câte puţin, pata portocalie din spatele lor se diminuă considerabil. Ocoliră Ljubijana pe la periferie şi intrară pe şoseaua ce ducea spre Maribor, apoi, pe o porţiune de autostradă care le permise să mai câştige puţin avans, Skoda fiind blocată de un şir de camioane. Peisajul de schimbase, invadat de viile Sloveniei. Când pătrunseră în Maribor, Skoda portocalie nu se mai vedea. Milena i se adresă lui Malko.

— Ce vom face după ce trecem de frontieră?

— Cum ajungem în Austria, telefonăm la Ambasada SUA.

Mâna Milenei se aşeză pe spateaza scaunului său, iar degetele ei începură să-i mângâie ceafa. Sejurul la Viena părea să-i rezerve nişte surprize plăcute. Până atunci, trebuia să se târască cu douăzeci la oră pe străzile triste ale oraşului Maribor.

*

* *

— Iată frontiera!

Şoseaua cobora în pantă printre vii, iar pietonii se grăbeau să se ferească din calea maşinilor, încovoiaţi sub bagajele voluminoase. Cimitirul care se întindea pe partea dreaptă părea aproape vesel în lumina soarelui. Malko se uită spre Aram Erivanian.

— Aproape că am ajuns...

— Ştiu, răspunse orbul cu o voce lipsită de timbru.

Ai fi zis că puţin îi pasă.

Malko micşoră viteza printre camioanele şi maşinile care stăteau la coadă la punctul de frontieră. Acolo, treaba părea să meargă destul de repede. Între cele două posturi de frontieră, exista un *no man's land*[13] plin cu bănci, magazine şi restaurante. Dincolo de el, era Austria. Simţi iar că i se strânge stomacul... Numai de ar trece cu bine.

Peste un sfert de oră, nu mai aveau în faţa lor decât trei

[13] Teritoriu neutru aflat între punctele de frontieră (n.t.).

maşini. La câţiva metri de ghişeul unde se prezentau la control paşapoartele, se aflau câţiva vameşi care verificau bagajele prin sondaj. Veni şi rândul lui Malko. El întinse cele patru paşapoarte, dintre care unul, al lui Aram Erivanian, era libanez. Secundele în care miliţianul le controlă i se părură interminabile.

Miliţianul închise documentele şi i le întinse lui Malko.

— *Gute fahrt!*

Malko l-ar fi sărutat!

În momentul în care demară, el văzu deodată o maşină care depăşea rândul de maşini aflate la coadă: era Skoda portocalie.

Malko călcă pedala de acceleraţie, aproape atingând cu aripa maşinii bariera care se ridica încet. În acelaşi moment, şoferul Skodei opri în faţa miliţianului şi îi arătă o legitimaţie prin fereastra deschisă. Acesta îi făcu semn să treacă.

— Este clar că e de la SDB! murmură Milena. Dar ce-i asta?

Un vameş iugoslav se proţăpi brusc în faţa Mercedesului. Malko nu putea să mai înainteze fără să-l calce.

Era prins în capcană.

Skoda îi ajunse din urmă şi se opri alături. Şoferul acesteia schimbă câteva cuvinte cu vameşul care îi făcu semn să treacă. Malko văzu cum Skoda se îndreaptă spre zona austriacă şi se opreşte în faţa vămii.

Vameşul iugoslav întinse mâna spre el şi spuse:

— *Dokumenten, bitte?*

El privi cu atenţie actele maşinii, părând mirat să vadă numele lui Malko. Austriecii nu obişnuiau să cumpere maşini din Iugoslavia…

— De ce aţi cumpărat această maşină? îl întrebă el.

— Am avut un accident şi trebuia să mă întorc pe şosea, explică Malko.

Celălalt îi întinse actele fără să mai spună nimic. Nici măcar nu îi ceru să deschidă portbagajul. Malko porni motorul: era deja în Austria.

Când ajunse la punctul vamal austriac, Skoda dispăruse!

În câteva secunde, formalităţile de aici se terminară, vameşii fiind cu mult mai interesaţi de gura Milenei Bratic decât de conţinutul maşinii.

În culmea fericirii, aceasta strigă:

— Am reuşit! Suntem în Austria!

Peste câteva ore aveau să ajungă la Viena. Deodată o maşină răsări la stânga lor, îi depăşi cu un lung sunet de claxon şi le

bară şoseaua.

Malko abia reuşi să frâneze la timp.

O portieră se deschise şi apărură două picioare lungi, încălţate cu pantofi escarpen de culoare gri. Apoi apăru o fustă şi, în cele din urmă, o femeie coborî din maşină. Cu paşi grăbiţi, ea se îndreptă către ei. Krisantem era cu Astra în mână. Malko îi făcu semn să se oprească.

Era Tania Vertanian, cu un taior gri şi părul lins. Era însoţită de doi bărbaţi bruneţi, solizi şi cu un aer ameninţător, care aveau mâinile băgate în buzunarele impermeabilelor. Ei se opriră în faţa Mercedesului, împiedicându-l să demareze. Tania Vertanian deschise portiera din spate şi se aplecă în interiorul maşinii. Ochii ei semănau cu două bucăţi de cobalt. Fără să-i dea vreo atenţie Milenei Bratic, ea îl luă de mână pe Aram Erivanian.

— Bună ziua, sunt Tania, zise ea.

Continuă să vorbească în armeneşte. Chipul Milenei se făcu livid. Ea îşi îndreptă ochii rugători spre Malko. Acesta se întoarse spre Tania stupefiat.

— De unde aţi apărut? Şi ce înseamnă această manevră? Suntem acum în Austria şi…

Armeanca îşi întrerupse discursul cu un zâmbet încântător:

— Doar v-am spus că vreau să-l întâlnesc pe unchiul meu Aram. Asta făceam acum.

Ea începu să vorbească cu o voce hotărâtă. Deodată, Milena Bratic tresări şi strigă:

— Nu-i adevărat, este o minciună!

— Taci, ticăloaso! spuse rece Tania Vertanian. Du-te la rusnacii tăi!

Milena izbucni în hohote de plâns, cu capul între mâini, adresându-se rugătoare lui Aram Erivanian. Apoi, se redresă brusc şi îi trase Taniei un pumn în cap!

Izbită în tâmplă, aceasta se clătină, lovindu-se de portieră cu un ţipăt de durere. Apoi, ca un şarpe, ea ţâşni în maşină. De astă dată, ţinea în mână un mic pistol automat pe care îl înfipse în gâtul Milenei.

— Ieşi de aici, mizerabilo, altfel te omor! ţipă ea.

Maşinile continuau să treacă pe lângă ei. Malko prinse pumnul armencei şi-i îndreptă arma în altă parte.

— Destul, zise el. Milena este cu mine. Ce doriţi?

— Vreau să vorbesc în linişte cu Aram.

— Asta şi faceţi.

— Da, dar nu aici.

— Domnul Erivanian se află sub protecţia mea, iar eu nu am de gând să mă supun ordinelor dumneavoastră.

— El este cel care doreşte acest lucru, spuse Tania.

— Nu este adevărat, sări Milena, ea îl minte, îl ameninţă. Îi spune că vreţi să-l daţi pe mâna israelienilor…

— Taci, târfă! ţipă Tania.

Cele două femei erau gata să se încaiere. Malko se întoarse către armean.

— Domnule Erivanian, este adevărat că doriţi să staţi de vorbă cu această femeie în altă parte decât aici?

Orbul nu-i răspunse imediat. Stătea cu capul aplecat de parcă dormita.

— Cred că da… spuse el.

Ochii Taniei aruncau scântei. Smulgându-şi braţul din mâna lui Malko, ea ţinti de astă dată fruntea orbului.

— Amintiţi-vă de ce v-am spus la Belgrad. Prefer să-l văd mort decât în mâinile lor…

Ţinând cont de starea în care se afla, putea fi capabilă de orice. Malko îşi zise că este cazul să aplaneze lucrurile.

— Foarte bine, să ne oprim puţin. Nu trebuie însă să-l obligaţi. Vă amintesc că aici ne aflăm în ţara mea şi că nu suntem singuri…

— De acord, spuse Tania. Vom merge la Schloss Spielfeld, la nişte prieteni. Spuneţi-i târfei să se dea mai încolo. Voi urca lângă Aram.

Ea ocoli maşina şi se urcă în stânga orbului, după ce spuse ceva celor doi însoţitori. Aceştia se suiră în maşina lor. Milena Bratic, albă la faţă, nu mai scoase nici un cuvânt. Malko se felicită că este înarmat. Toată povestea asta putea să se termine foarte rău. Cum de reuşise să-i găsească?

Celălalt vehicul demară şi Malko se luă după el.

— Luaţi-o spre stânga, făcu Tania.

El traversă şoseaua ca să intre pe un drum îngust, ce trecea pe sub un pod de cale ferată, ca să traverseze apoi o zonă viticolă. Pământul era acoperit cu zăpadă. După câteva minute, Malko observă un vechi castel aşezat în vârful unei coline.

— Acolo mergem, îi anunţă Tania.

În acelaşi moment, Malko văzu în retrovizor Skoda portocalie.

Ce însemna această supraveghere continuă pe teritoriul austriac? Dacă teoria Milenei era exactă, agentul SDB ce avea ca

misiune să se asigure de buna desfăşurare a drumului trebuia să-i ducă numai până la frontieră. De ce îi urmărea şi aici?

Tania Vertanian nu-şi dădu seama de nimic. Ei pătrunseră pe aleea ce ducea la poarta castelului. Văzut de aproape, nu părea un loc prea vesel. Construcţia era în ruine, cu ferestrele sparte, iar acoperişul era găurit în multe locuri. Grădina părea lăsată în paragină de mai mulţi ani. Cu toate acestea, se vedea că aici fusese un cochet castel ce dominase valea şi satul Spielfeld, asemenea castelului Liezen.

Cele două maşini pătrunseră într-o curte ce semăna mai degrabă cu o fermă. Aici domnea o adevărată mizerie. Peste tot zăceau caroserii de maşini vechi, gunoaie menajere, pubele din plastic, în jurul unei capele minuscule, cu galerii exterioare din lemn ce aveau vopseaua descojită. În curte se mai aflau două maşini. Un Volkswagen vechi şi un Opel într-o stare foarte tristă. Malko opri şi coborî. Pe jos era noroi şi pământul era alunecos.

În vreme ce ceilalţi coborau din maşini, el observă Skoda portocalie ce trecea cu viteză redusă prin faţa porţilor. În ea se afla tot un singur om, fapt destul de consolator... Maşina îşi continuă drumul, urcând spre, o biserică micuţă înconjurată de câteva căsuţe. Elko Krisantem se apropie, pregătit pentru orice. Malko se aplecă discret către el.

— Elko, aţi văzut maşina portocalie?

— Da, răspunse acesta.

— Vedeţi ce face şoferul ei, îi sugeră Malko.

— Şi dumneavoastră?

Numai gândul că-l va lăsa pe stăpânul său cu toţi armenii aceştia îi făcea rău.

— N-o să mi se întâmple nimic, zise Malko. După aceea, telefonaţi la Viena la numărul ştiut. Vreau ca cei de acolo să ştie că suntem aici.

Elko se îndrepta către poartă.

— Unde pleacă? sări ca arsă Tania.

— Să dea un telefon, spuse Malko.

Ea nu protestă.

— Veniţi după mine!

În şir indian, ei porniră conduşi de ea, prin noroiul din curte. Tania îl ţinea de braţ pe Aram Erivanian, iar Milena se apropiase de Malko. O scară din piatră cu treptele tocite urca spre intrarea principală ce deservea cele trei etaje ale aripii principale. Pe fiecare palier se aflau mai multe cutii pentru scrisori. Schloss era

plin cu chiriaşi. În cele din urmă, ajunseră într-o galerie exterioară de la etajul al treilea. Malko încercă să examineze de acolo împrejurimile castelului.

Nu văzu nici urmă de Krisantem. Doar o motocicletă ce trecea pe un drumeag dintre vii.

Inima începu să-i bată mai repede. Era prea departe ca să poată identifica pe cele două persoane care se aflau pe ea. Totuşi, instinctul său îi spunea că este vorba de cei doi motociclişti care îi salvaseră viaţa la Belgrad.

Cu certitudine, nimeni nu părea să lipsească de la rendez-vous.

Capitolul XVII

Un bărbat aştepta în faţa uşii ce dădea în galeria exterioară. Era scund, gras, cu pielea oacheşă şi cu păr des şi cărunt. El se retrase ca să facă loc grupului să intre într-un apartament vechi, cu pereţii bordo, plin cu mobilă din lemn închis la culoare şi acoperit cu covoare splendide. Luxul ce domnea aici era neaşteptat. Tania îl conduse pe orb până la un fotoliu tapiţat cu catifea verde şi îl ajută să se aşeze în el.

Milena Bratic rămase în picioare lângă uşă, gata parcă să o ia la fugă.

Gărzile de corp ale Taniei se postară în fundul încăperii – tăcute ca două statui. Armeanca, sprijinită de o masă, se uită sfidătoare la Malko, cu o lumină triumfătoare în ochii albaştri.

— Aţi văzut că ne-am întâlnit din nou?

— Cum de-aţi reuşit?

— Am supravegheat plecarea dumneavoastră din Belgrad…

— Telefoanele acelea… dumneavoastră eraţi?

— Da.

— Şi ne-aţi urmărit apoi cu o Skoda portocalie?

— Nu. Dar există doar două posibilităţi de a ajunge la Viena pe şosea: tunelul de la Loibl, care acum este închis şi Maribor…

— Ce doriţi de la noi? o întrebă Malko.

— Mai întâi, aş vrea să scăpăm de nenorocita asta:

Ea întinse mâna către Milena Bratic, care îi adresă o privire încărcată de ură.

— Cu ce drept îmi vorbeşti aşa? făcu aceasta. Fără mine, Aram ar fi încă la Beirut sau ar fi fost deja mort.

Tania Vertanian făcu un pas către ea.

— Căţea! Tu eşti agenta ruşilor, nu eu. Tu ai fost cea care ai încercat să-l ucizi cândva. Acum ruşii vor ca să încerci din nou.

Milena se repezi la ea să o sfâşie cu unghiile.

— Mincinoaso!

Malko se aşeză între cele două pantere.

— Nu ştiu ce a făcut mai înainte Milena, dar dacă am reuşit să-l scot pe domnul Erivanian din Iugoslavia, a fost şi datorită ei. Securitatea iugoslavă era la curent cu întreaga operaţiune şi nu ne-a făcut greutăţi.

Tania Vertanian făcu un pas înainte, cu ochii scăpărând de furie.

— Iugoslavii sunt mână în mână cu KGB-ul, la cel mai înalt nivel, chiar dacă vor să credem contrariul. Iar KGB-ul îl vrea pe Erivanian mort.

Se aşternu un moment de tăcere. Unul dintre bodyguarzi fuma. Proprietarul apartamentului se făcuse nevăzut.

— În acest caz, de ce KGB-ul nu ne-a împiedicat să părăsim Iugoslavia? Peste câteva ore, Aram Erivanian se va afla sub protecţia CIA.

Tania rămase tăcută câteva secunde înainte de a spune cu o voce plină de angoasă:

— Nu pot să-mi explic încă. Dar voi afla.

— Ea poate să spună orice, spuse Milena. A durat deja prea mult toată comedia asta. Vino, Aram, să plecăm.

Orbul schiţă gestul de a se ridica, dar imediat Tania Vertanian începu să vorbească cu el în armeneşte şi el rămase paralizat, copleşit de un acces puternic de tuse.

Malko murea de curiozitate să ştie ce a descoperit Elko, dar nu voia să-l părăsească pe Aram Erivanian, a cărui atitudine ambiguă nu-i uşura cu nimic sarcina. Orbul spuse ceva în limba lui. Tania se întoarse spre Malko.

— Spune că nu vrea să meargă la israelieni... Vrea să rămână în Austria.

Malko se apropie de armean.

— Domnule Erivanian, am primit misiunea de a vă conduce la Viena şi de a vă instala sub protecţia CIA şi a poliţiei vieneze.

Tania interveni din nou:

— Noi îl vom supraveghea.

— Nu vă împiedică nimeni, răspunse Malko. Acum, trebuie să plecăm la drum.

— Nu mai înainte ca târfa asta să treacă graniţa la ea acasă. Este agenta ruşilor şi trebuie să scăpăm de ea. Precis că pune la cale ceva...

— Eu unul nu o pot forţa să se întoarcă în Iugoslavia, spuse Malko.

Milena Bratic ripostă cu o voce care tremura de furie:

— Ea nu v-a spus pentru cine lucrează! Este o ticăloasă. Ea a...

Tania se repezise către ea. Încăierarea dintre cele două femei fu îngrozitoare. Fiecare încerca să-i scoată ochii celeilalte. Tania trase un pumn puternic în sânul stâng al Milenei, care începu să

urle. Malko şi unul dintre bodyguarzi încercară să le separe. Amândouă gâfâiau aruncând scântei de ură şi împroşcându-se reciproc cu vorbe grele…

Aflat între cele două furii, Aram Erivanian, bolnav, părea că este depăşit de situaţie. Malko îşi dădea seama că Tania era perfect capabilă să o ucidă pe Milena. Trebuia să intervină cu orice preţ.

— Milena, luaţi Mercedesul. Vă voi întâlni la hotelul *Sacher* din Viena. Noi vom continua drumul împreună cu doamna Vertanian, astfel ca ea să-şi poată da singură seama de faptul că nu există nici un complot împotriva domnului Erivanian.

Malko se întoarse apoi spre Tania:

— Sunteţi satisfăcută?

— Da, mormăi aceasta, dar ar fi şi mai bine dacă mai întâi i-am trage două gloanţe în cap.

— Dar Aram este de acord cu acest plan? întrebă Milena.

O nouă discuţie furtunoasă urmă între Aram şi Tania. După expresia de pe faţa Milenei, Malko înţelese că armeanul recomanda moderaţia. Milena se apropie de el vorbind în şoaptă, apoi îl îmbrăţişă şi se ridică cu o lumină de triumf în ochi.

— La revedere, ne întâlnim la Viena, spuse ea înfruntându-i.

Milena Bratic se îndreptă spre uşă, o deschise şi, după o ultimă privire către Aram Erivanian, dispăru.

*

* *

Elko Krisantem roti o privirea prin micuţul naos pustiu. Cel pe care îl căuta nu se afla aici. Şi totuşi, în faţa bisericii era oprită Skoda portocalie. El rătăci o vreme printre căsuţele din satul Spielfeld, apoi începu să coboare către „Schloss” şi parcul său părăginit, care se întindea între faţada de vest şi un povârniş ce cobora până la calea ferată. Cele câteva statui erau invadate de buruieni şi de murdărie. Grilajul porţii fusese deschis recent. Cu grijă, Elko pătrunse în grădină, având în pumn nepreţuitul său juvăţ.

Se strecură pe lângă zidul de la vest fără să vadă pe nimeni, apoi se ascunse în tufele care mărgineau parcul către povârniş.

Trei minute mai târziu, el observă un bărbat care stătea ghemuit în spatele unei statui, uitându-se la ferestrele castelului. Era atât de absorbit de pânda lui, încât nu-l observase pe Elko. Necunoscutul părea să aibă vreo cincizeci de ani. Purta un pardesiu gri şi pălărie. Nu avea un aer prea ameninţător… Elko

se apropie uşor de el. Frunzele moarte îi înăbuşeau zgomotul paşilor, dar celălalt îl auzi şi se întoarse brusc.

Turcul se aştepta ca tipul să scoată o armă. Nici pomeneală însă! Bărbatul se ridică în picioare şi o luă la sănătoasa. Turcul se năpusti pe urmele lui. Încurcat de pardesiu, iugoslavul fugea destul de greu. Turcul îl ajunse din urmă şi sări ca un tigru. Cei doi se rostogoliră pe pământul noroios. Elko scoase laţul din buzunar. Într-o fracţiune de secundă, gâtul iugoslavului era prins în laţ.

Strivindu-şi adversarul cu faţa în noroi, Krisantem începu să-l gâtuie. Victima sa încercă să se elibereze, dar nu reuşi. Tipul îşi vârî mâna în buzunarul hainei şi scoase de acolo un Walter PPK cu amortizor. Trase la întâmplare. Cu un zgomot înăbuşit, glonţul se pierdu în aer. Cu braţul răsucit, îi era imposibil să ţintească. Krisantem continua să-l sugrume, în timp de bărbatul se zbătea încercând să-l ţintească.

Văzând că arma era îndreptată spre el, Elko fu nevoit să-l apuce de mână, eliberând astfel gâtul victimei. Brusc, iugoslavul se sculă, punând un genunchi în pământ. Arma automată scuipă încă două focuri, de astă dată nimerind arborii.

Deodată, Elko avu o idee genială: în loc să lupte pentru a-i lua arma, el reuşi să-şi strecoare degetul peste degetul pus pe trăgaci şi să apese puternic. Mai multe împuşcături se succedară în surdină. Arma era acum descărcată.

Cu un răcnet de furie, iugoslavul o aruncă. Elko apucase iar laţul cu ambele mâini. Era decis să nu mai lase treaba făcută doar pe jumătate. În mijlocul luptei, ei se rostogoliră către povârnişul ce cobora către calea ferată. Din depărtare se auzea fluierul sinistru al unei locomotive.

*

* *

Tania Vertanian o urmă pe Milena până în galerie ca să se asigure că pleacă. Iugoslava întoarse capul şi, cu un surâs crispat la adresa lui Malko, îi spuse acestuia:

— Fiţi cu ochii pe ea. La revedere.

Malko era sigur că nu acesta era ultimul ei cuvânt. El se uită cu atenţie de jur-împrejur; nu se mai vedeau nici Krisantem, nici motocicliştii şi nici misteriosul poliţist iugoslav. Doar viile desfrunzite ce acopereau dealurile până departe.

Când ajunse în curte, Milena deschise portiera Mercedesului. Tania se uită triumfătoare la Malko.

— Naiba s-o ia şi s-o ţină la el! mârâi ea.

Milena îşi spunea acelaşi lucru.

Portiera Mercedesului se închise cu un zgomot. Cu o încetineală calculată, Milena se aşeză la volan. Tania clocotea de furie. Coborând geamul, Milena îi zâmbi lui Malko cu căldură.

Tania tresări puternic.

— V-aţi culcat deci cu ea! Căţeaua!

Malko nu spuse nimic. Nu era momentul să arunce paie pe foc. El se întoarse în apartament. Tania făcu acelaşi lucru. Ea se aplecă spre Aram Erivanian şi începu să-i vorbească repede... în armeneşte.

— Ce faceţi? o întrebă Malko.

— L-am întrebat dacă nu vrea să rămână sub protecţia noastră, în Austria...

Treaba nu mirosea prea bine. Dacă orbul ar fi acceptat, Malko s-ar fi trezit într-o poziţie imposibilă faţă de CIA, care ar fi putut să-l acuze că l-a dat pe mâinile armenilor. Ca şi cum i-ar fi citit gândurile, Tania Vertanian se ridică şi-şi băgă mâna în geantă. El crezu că vrea să scoată de acolo o armă şi, în mod reflex, apucă mânerul revolverului. Dar ea scoase cecul pe care îl mai văzuse şi prima dată.

— Aveţi aici două milioane de mărci germane! spuse ea cu o voce hotărâtă. Este destul ca să ne lăsaţi să plecăm cu el.

Malko o măsură cu privirea.

— Dacă doriţi neapărat acest lucru, de ce nu mă ucideţi?

Tania lăsă cecul să cadă înapoi în geantă şi clătină din cap.

— Ştiţi prea bine că există lucruri pe care nu pot să le fac. Dumneavoastră lucraţi pentru CIA. Şi ei au prea multe mijloace de presiune asupra noastră.

— Foarte bine. În acest caz, hai să terminăm odată cu această comedie!

El se apropie de Aram şi îi spuse:

— Vom pleca spre Viena cu maşina prietenilor dumneavoastră. Eu vă voi conduce la *Imperial* şi acolo vă voi lăsa sub protecţia Statelor Unite ale Americii.

— Mulţumesc, făcu armeanul din vârful buzelor.

De astă dată, el se ridică fără ajutorul Taniei, care îi puse bastonul în mână. Malko încerca să-şi ascundă uşurarea. În sfârşit avea să-şi termine misiunea Mai avea de străbătut doar drumul până la Viena. Ar fi trebuit să vorbească şi despre Skoda portocalie, dar se gândi că mai are timp să o facă.

— Trebuie să-l recuperez pe prietenul meu, spuse el.

— Foarte bine, noi vă vom aştepta aici, spuse Tania. Nu vreau ca Aram să răcească.

— *El* ne aşteaptă cu siguranţă, o corectă Malko. Dumneavoastră veţi veni cu mine.

După o ezitare scurtă, tânăra femeie dădu un ordin în armeneşte bodyguarzilor ei şi veni în urma lui, închizând cu grijă uşa în urmă.

Malko zări Mercedesul care cobora pe drumul ce ducea la şosea, dar, de Krisantem, nici urmă. Ce se întâmplase oare?

*

* *

Transpirat în ciuda frigului de afară, Elko Krisantem se întrebă dacă nu cumva îmbătrânise. Adversarul său continua să se zbată, deşi în plămânii lui nu mai intrase nici un strop de aer de o bună bucată de timp... El horcăia şi se zbătea sub greutatea turcului, iar mâinile lui zgâriau pământul, smulgând bulgări mari. Nu mai reprezenta un pericol, dar nici nu murise.

Acest lucru era un afront îngrozitor la adresa lui Elko Krisantem. Reputaţia sa era ameninţată...

Cu genunchii înfipţi în spatele victimei, el strângea în continuare de capetele laţului cu toată energia de care era capabil. De astă dată, iugoslavul scoase un horcăit gâlgâit, picioarele sale se destinseră şi capul îi căzu inert cu faţa în noroi. Era cu siguranţă mort. Elko se redresă şi se uită în jurul său. Nu văzu pe nimeni. Cu atenţie, scoase laţul de după gâtul tumefiat şi îl puse la loc în buzunar... Apoi băgă mâna în haina necunoscutului şi scoase un portofel plin cu hârtii pe care şi-l puse în buzunar.

Şuierul locomotivei se auzi iar. Atunci avu o idee. El dădu un picior în cadavrul care începu să se rostogolească pe versantul dealului şi se opri chiar în şanţul de lângă calea ferată. Elko se duse după el. Satul se afla de cealaltă parte a şinelor şi nu putea fi zărit de acolo, iar gara părea pustie.

El apucă de umeri cadavrul şi îl târî cu greu peste şine. Apoi începu să urce povârnişul în patru labe. Era obosit, aluneca mereu şi plămânii îi erau încinşi din cauza efortului. Ajunsese la jumătatea drumului când auzi un şuierat şi un tren apăru din curbă. Mecanicul locomotivei zărise trupul lungit pe şine şi trăgea sirena cu disperare. Şirul de vagoane se opri cu un scrâşnet teribil de roţi, dar era prea târziu.

Locomotiva avusese o viteză prea mare şi trecu peste cadavru.

O fracţiune de secundă mai târziu, o explozie puternică ce venea dinspre castel, îl asurzi. Unda de şoc îndoi brazii de la marginea taluzului. Cu o presimţire groaznică în suflet, Krisantem începu să se caţere înnebunit pe panta mocirloasă.

Capitolul XVIII

Explozia răsunase ca o lovitură de trăsnet. Pe drumul ce străbătea viile, Mercedesul se transforma sub ochii săi într-o minge de foc şi de fum negru, care urca spre cer ca o ciupercă atomică... Unda de şoc atinse castelul câteva secunde mai târziu, făcând să se zguduie ferestrele şi smulgând ţigle şi bucăţi de piatră, în timp ce un uriaş nor de praf se ridica de pe drumul îngust. Malko se întoarse spre Tania care pălise brusc.

— Tania, dumneavoastră aţi fost cea care a...?

— Nu, vă jur că nu! Nu înţeleg...

Toţi armenii ieşiseră din apartamentele lor. Tania le vorbi în limba lor ca să-i calmeze. Puţin câte puţin, pulberea se risipi. Din Mercedes nu mai rămăsese practic nimic. Caroseria fusese spulberată. Tulburat la culme, Malko se gândi la Milena Batic. Iugoslava nici nu avusese timp să-şi dea seama despre ce e vorba. Locuitorii satului veneau din toate direcţiile înconjurând locul exploziei. Bucăţi de maşină mai ardeau între vii. Un biciclist cobora cărarea dinspre biserică, pedalând repede.

— Nu am făcut-o eu! repeta Tania Vertanian.

Malko nu răspunse. Era greu de crezut. Brusc, el îl văzu pe Elko Krisantem venind în fugă şi urcând scările câte patru trepte deodată. Odată ajuns la etajul trei, el îl întrebă într-un suflet pe Malko:

— Ce s-a întâmplat?

— Mercedesul... a explodat.

Turcul îşi şterse fruntea de transpiraţie.

— Este din vina mea! spuse el copleşit.

Auzindu-i relatarea, Malko reuşi să reconstituie faptele. El examina actele din portofelul găsit de Elko. Printre ele se găsea şi o legitimaţie SDB... O încărcătură explozivă uriaşă fusese ascunsă în Mercedes. Bărbatul care îi urmărise de la Belgrad în Skoda portocalie avusese asupra lui un emiţător radio destinat să declanşeze explozia de la distanţă. Dintr-un motiv pe care nu aveau să-l cunoască vreodată, el activase bomba înainte să fie atacat de Krisantem. Trecerea trenului peste cadavrul său declanşase explozia cu o fracţiune de secundă înainte ca emiţătorul să fie distrus complet. Gândindu-se la acest lucru,

Malko simţea fiori reci pe şira spinării. Timp de câteva sute de kilometri, el transportase o bombă! Ca o maşină să se spulbere în acest fel, trebuia să aibă la bord o încărcătură enormă de exploziv!

Malko se uită la Tania. Aceasta îşi recăpătase sângele rece.

— V-am spus eu! zise ea triumfătoare. Doar Securitatea iugoslavă putea să pregătească o asemenea capcană.

Totul era evident. Bărbatul din Skoda portocalie lucra pentru iugoslavi. Rămânea totuşi un semn de întrebare. De ce acesta nu declanşase explozia mai devreme? Doar avusese de sute de ori ocazia s-o facă...

— Să mergem, vreau să mă uit mai de aproape.

Fără să scoată un cuvânt, Tania se supuse. El se urcă la volanul Opelului. Drumul era plin de curioşi. Malko simţi cum îl îneacă un miros acru. Rămăşiţele mai fumegau încă. Cu un nod în gât, el încercă să descopere vreo urmă din Milena Bratic.

Nu văzu însă nimic! Nici măcar o pată de sânge. Dar ceva mai departe, pe câmp, observă ceva ce semăna cu nişte resturi umane, carbonizate. Era oribil. O fiinţă omenească se volatilizase astfel chiar sub ochii lui!

Din depărtare se auzea sirena unei ambulanţe. Nu era cazul să mai rămână aici. Cineva văzuse poate Mercedesul ieşind din curtea castelului. După ce aruncă o ultimă privire spre rămăşiţele carbonizate dintre aracii de viţă de vie, se urcă în Opel.

— Plecăm spre Viena, spuse el.

Tania Vertanian nu încercă să se împotrivească. Ei se întoarseră la castel. Aram Erivanian ieşise deja în galeria exterioară. El îi întrebă:

— Ce s-a întâmplat?

— A fost pusă o bombă în Mercedes, îi spuse Malko.

— Milena era înăuntru?

Nu avea nici un sens să-l mintă.

— Da.

Orbul rămase la început mut. Apoi începu să-şi legene capul dintr-o parte în alta, repetând în şoaptă:

— Milena... Milena...

Apoi începu să vorbească în armeneşte, iar Malko nu mai înţelese nimic. Părea distrus şi se lăsa condus la Opel, tatonând cu bastonul balustrada de lemn. Se opri adulmecând aerul poluat de efluviile exploziei, deschise gura şi o închise fără să spună nimic. Era indescifrabil în spatele ochelarilor negri. După câteva

minute, coborau drumul luând-o către stânga, pe sub podul de cale ferată. În faţă la *Gasthaus Kashel*, se întâlniră cu o ambulanţă ce venea urmată de o maşină a poliţiei.

Secţia Kripo[14] din Spielfeld avea să-şi cam bată capul cu misterioasa explozie şi cu cadavrul strivit de tren…

Rămaseră tăcuţi cu toţii până la trecerea cu plată de pe *Autobahn*. Aici, totul era calm şi părea că nimeni nu auzise explozia. Malko întoarse capul către Tania, care stătea pe bancheta din spate.

— Aşadar aţi putut să vă convingeţi că Milena nu lucra pentru ruşi. Dacă ar fi fost la curent cu capcana, nu s-ar fi suit niciodată în maşina aceea…

Deodată îi reveni în minte figura de înger pervers a frumoasei Nataşa din clipa în care îi livrase Mercedesul. Înţelegea acum de ce nu-i mai dăduse numărul de telefon de la hotelul din Viena. Era la curent cu totul şi ştia că nu-l va mai putea întâlni pentru că fusese condamnat să moară…

Tania scutură din cap.

— Milena lucra pentru sovietici, ştiu precis. Nu este pentru prima dată când aceştia îşi omoară propriii agenţi. Mai ales pe ea, care nu făcea parte din organizaţia lor şi care era ţinută la ordine doar prin teroare… Milena le-a făcut un ultim serviciu.

Malko ştia că avea probabil dreptate. Dar asta tot nu explica de ce Mercedesul nu fusese aruncat în aer mai devreme.

Ce capcane mai avea oare de ocolit până în clipa în care îl va preda pe orb americanilor?

Priveliştea brazilor ce străjuiau şoseaua austriacă îl reconforta. În sfârşit era ia el acasă! Zărind un parching cu o cabină telefonică, părăsi şoseaua îndreptându-se într-acolo.

— Ce faceţi? întrebă Tania.

— Vreau să-i previn pe prietenii mei.

Prudent, el luă cu sine cheile maşinii. Şeful Centralei CIA întârzie mult până să răspundă. Acum era unul nou, sosit de la Washington cu câteva zile mai devreme. Malko îl puse la curent cu cele întâmplate la frontieră.

— Noi vă aşteptăm în faţa hotelului *Imperial,* spuse americanul, nu mai fiţi neliniştit. Situaţia este deja sub control.

Era şi timpul!

Malko se urcă în Opel ceva mai relaxat. Tania Vertanian îl observa cu coada ochiului, dar se abţinu de la cel mai mic

[14] Poliţia criminală (n.a.).

comentariu. Îi mai rămânea să scape de tigroaica asta şi ştia că nu-i va fi deloc uşor. Din cinci în cinci minute, ea se uita la Aram Erivanian. Acesta nu mai deschisese deloc gura de când aflase că Milena Bratic murise. La întrebările puse de Tania răspundea monosilabic.

Malko apăsă până la refuz pedala de acceleraţie. Era grăbit să ajungă la Viena.

*

* *

Un vânt îngheţat mătura Kartner Ring. Cu o senzaţie plăcută, Malko văzu lunga limuzină neagră prevăzută cu antene, parcată în faţa hotelului *Imperial.* Geamurile fumurii nu lăsau să se vadă nimic în interior.

Imediat după ce opri în faţa hotelului – comunicase numărul Opelului la telefon – cinci bărbaţi coborâră din ea. Trei puşcaşi marini îl însoţeau pe noul şef al centralei şi pe un diplomat al ambasadei SUA din Viena. Ei îl înconjurară pe Aram Erivanian imediat ce, ajutat de Tania, acesta coborî din Opel.

— Domnule Erivanian, mă numesc Chester Brooks şi sunt secretarul principal al ambasadei, se prezentă diplomatul. Vă anunţ că vă aflaţi sub protecţia noastră aşa cum aţi dorit...

Puşcaşii marini îl încadrară pe orb. Erau înarmaţi până-n dinţi.

— Mulţumesc, spuse cu o voce slabă Aram Erivanian. Deocamdată aş vrea să mă odihnesc.

— V-am rezervat un apartament, îl anunţă americanul.

Aram Erivanian fu practic luat pe sus în timp ce traversă holul hotelului. Ajunseră la etajul trei, unde armeanul fu instalat într-un apartament luxos, tapiţat tot în albastru... Tania Vertanian încercă să rămână cu Aram, dar un puşcaş marin o prinse de cot şi o scoase afară.

— *Sorry, Lady*. Nimeni nu are voie să rămână aici.

Armeanca se retrase cu o privire întunecată. Cu o voce capabilă să îngheţe o banchiză, îi spuse lui Malko:

— Vă aştept la bar.

Cei doi bodyguarzi rămăseseră la parter. Aram Erivanian, condus până la un fotoliu, se prăbuşi în el fără să-şi scoată paltonul. Se vedea că este epuizat. După un timp, se ridică şi, ajutat de Malko, intră în baie. Acolo, îşi întoarse faţa spre el şi îl întrebă:

— Milena a murit cu adevărat?

Malko înghiţi în sec. Emoţia armeanului îl impresiona adânc.

— Da, răspunse el. Nu a supravieţuit exploziei.

— I-aţi… i-aţi văzut trupul?

— Nu. Nu a mai rămas nimic.

Aram Erivanian se întoarse la fotoliul său.

— Mulţumesc. Acum aş vrea să rămân singur un moment. Malko ieşi din cameră şi coborî la bar. Tania avea în faţă un pahar plin cu coniac. Ea schiţă un zâmbet forţat. Malko ceru o votcă. Erau singurii clienţi ai barului la acea oră. Suflând fumul de la ţigară, ea spuse cu un glas încărcat de amărăciune:

— Eu v-am salvat viaţa atât dumneavoastră, cât şi lui Aram Erivanian, iar acum tot eu sunt cea care pierde pe toată linia…

— Niciodată nu v-am minţit, Tania, nici măcar alaltăseară, la Belgrad. Cred că atunci când aţi acceptat să fiţi a mea, nu credeaţi că asta mă va face să-mi schimb hotărârea.

Un surâs palid îi apăru pe faţă.

— Bineînţeles că nu şi nu regret acest lucru. A fost extrem de agreabil. Sunteţi un amant excelent şi îmi voi aminti mereu de dumneavoastră. Uneori trebuie să ştii cum să te relaxezi. Avem o profesie extrem de grea.

Ea vorbea ca un bărbat, cu picioarele puse unul peste celălalt, degajând o senzualitate la care Malko nu putea să rămână insensibil. El se întrebă dacă nu încerca să-l tragă pe sfoară… Cu ea, era posibil orice.

— Ne-aţi salvat viaţa în mod involuntar, remarcă el.

Ea oftă.

— Mă întreb dacă nu ar fi fost mult mai bine dacă Aram ar fi fost şi el ucis…

Malko o privi surprins.

— De ce? Credeam că sunteţi foarte ataşată de el.

— Este adevărat, dar mă tem că ajutând la capturarea lui Abu Nidal, va aduce mari prejudicii imaginii armenilor. Noi trebuie să continuăm lupta, îi vom ucide pe turci atât cât vom trăi pe pământul acesta. Pentru asta, avem nevoie de aliaţi, de ajutor din toate părţile.

— Vreţi să spuneţi că aţi fi gata să vă aliaţi chiar cu Hagop Hagopian?

Ea îl privi drept în ochi.

— De ce nu?

Un moment nu se auzi decât clinchetul cuburilor de gheaţă din paharul lui Malko. Frumoasă întorsătură!

— Şi atunci de ce nu l-aţi lăsat pe Hagopian să-l execute pe

Erivanian? o întrebă el.

— Nu este foarte simplu. Noi îl respectăm pe Aram. A făcut multe pentru cauza noastră. Acum însă, nu mai poate nimic, din pricina accidentului său. A devenit slab şi chiar s-a lăsat manipulat de această Milena, care era o agentă a KGB-ului. Ăsta este un semn rău. Acum va vorbi ca să se răzbune. Am sperat că mă va asculta şi că va veni cu noi.

— Şi dacă ar fi zis da?

— L-am fi luat cu noi şi nu l-aţi mai fi putut găsi niciodată.

— Şi cu mine cum rămânea?

— V-am fi neutralizat, răspunse ea cu o voce egală. Ştiţi prea bine acest lucru.

Malko preferă să nu mai întrebe ce înţelegea ea prin „a neutraliza”. El simţea cum îl cuprinde oboseala. Puse paharul pe masă.

— Tania, eu mă duc să mă odihnesc, zise el.

Ea îl privi.

— Aş vrea să stau de vorbă cu Aram pentru ultima oară.

— Astă-seară, dacă doreşte şi el acest lucru, spuse el. Sunaţi-mă.

Simţea că nu mai rezistă. Ea se ridică în picioare privindu-l ciudat. Era mai frumoasă ca oricând. Malko simţi că dacă va rămâne cinci minute în plus, va sfârşi prin a o lua cu el în cameră. Iar ea tocmai asta aştepta.

*

* *

Lungit pe pat, Malko se lăsă în voia gândurilor. Nu sunase la castelul Liezen ca să nu dea peste Alexandra şi să se complice în plus. Prezenţa Taniei risca să producă scântei... Nici un zgomot nu venea dinspre camera lui Erivanian. Elko Krisantem şi unul dintre puşcaşii marini dormitau pe culoar. Ceilalţi doi stăteau de pază în camera vecină şi Malko era sigur că poliţia austriacă plasase destui oameni şi la parter, deşi nu-i plăcea deloc să se amestece în genul acesta de afaceri... Figura apetisantei Nataşa îi răsări iar în minte.

Ea trebuia să se afle acum la Viena. Îi spusese că va sta la *Sonnenberg...* Luă cartea de telefoane şi găsi adresa: Johannes Strasse numărul 8. Era în apropiere de Ring, lângă biserica Sfânta-Ursula. Nu-i ştia nici numele.

Oricum merita să dea o fugă până acolo.

*

* *

Recepţionerul de la hotelul *Sonnenberg* îl salută pe Malko cu un sonor *Gruss Gott.* Era un tip rotofei şi jovial, tipic austriac. Malko îi puse pe tejghea o bancnotă de o mie de şilingi.

— Caut o tânără iugoslavă ce trebuia să ajungă aici azi, dar nu ştiu cum o cheamă. Este blondă, foarte frumoasă şi are îi jur de treizeci de ani. Este una din clientele dumneavoastră obişnuite.

Un zâmbet complice apăru pe faţa recepţionerului în timp se făcu bancnota să dispară.

— *Ach*, cred că ştiu despre cine vorbiţi.

Căută în registru şi spuse:

— Doamna Natalia Ilici, camera 118. Doriţi să vă anunţ, *mein Herr?*

A doua, bancnotă se făcu nevăzută în buzunarul funcţionarului.

— Nu, mulţumesc, zise Malko. Este singură?

— *Jawohl.*

El era deja la ascensor... Camera 118 se afla la căpătui unui culoar în formă de L. Se opri în faţa camerei cu numărul 118. Cheia era în broască. El întoarse încetişor mânerul şi împinse uşa ce scoase un scârţâit uşor. O voce de femeie întrebă:

— Stephan?

Malko pătrunse în cameră şi se ciocni de Nataşa. Tânăra avea pe ea doar un corset roşu, ciorapii şi pantofii. Cerceii lungi atârnau de-o parte şi de alta a feţei machiate extrem de provocator. Ai fi zis că este pensionara unui bordel de la începutul acestui secol.

Când dădu cu ochii de Malko, ochii i se măriră sub efectul unei stupefacţii totale. Imediat surpriza făcu loc terorii. Gura i se schimonosi şi deveni pe loc urâtă. Era albă la faţă şi părea paralizată de frică. Scoase un fel de croncănit.

— Ce s-a întâmplat...?

Apoi, ea închise ochii o fracţiune de secundă, iar când îi deschise iar, reapăru figura senzuală şi provocatoare pe care o cunoscuse la Belgrad... Ea făcu un pas înainte şi exclamă cu o voce răguşită:

— Malko! Am aşteptat să mă cauţi!

Se lipi de el cu frenezie, lipindu-şi gura de gura lui, ca pentru a-l împiedica să mai spună ceva. Ondulându-şi trupul, începu să-i descheie haina de blană şi cămaşa. Era o adevărată tornadă sexuală. Ea se lăsă în genunchi, vrând să-l satisfacă.

Ca un adevărat sloi de gheaţă, Malko o apucă de umeri obligând-o să se ridice. Timpanele lui vibrau încă sub unda de şoc a deflagraţiei care pulverizase Mercedesul şi pe Milena Bratic.

Din ochii Nataşei dispăru brusc dorinţa, iar gura i se strâmbă într-o parte. Cu o voce lipsită de inflexiuni, spuse:

— Nu mă ucideţi.

— Nu vă întrebaţi cum de am ajuns aici? o întrebă Malko.

Nataşa îşi întoarse privirile în altă parte.

— Şi totuşi Mercedesul a explodat, aşa cum a fost prevăzut, continuă el. Numai că eu nu mă aflam înăuntru.

Ea făcu un pas înapoi, fără să-l slăbească pe Malko din ochi. Bărbia îi tremura.

— Vă implor, să nu-mi faceţi nici un rău. Nu am avut de ales.

Ea se aşeză pe pat, ridicând spre el o privire rugătoare. Era şi mai atrăgătoare. Malko se apropie la numai câţiva centimetri de ea, cu mâinile în buzunare.

— Vreau să aflu adevărul, zise el. Cine se află în spatele acestei istorii cu maşina?

— Prietenul meu, Stephan.

— El se află la Viena?

— Da. Îl aştept să vină.

— Ce este el?

— Agent SDB.

— Este cel care a pus bomba în Mercedes?

— Da, răspunse ea repede.

— … Tot el este cel care mi-a distrus şi maşina mea?

— Da.

— De unde a ştiut că mă voi adresa dumneavoastră?

Ea înghiţi în sec înainte de a răspunde:

— Andrew Witkin apelează întotdeauna la Bogdan când are astfel de probleme. Iar Bogdan mi le pasează mie. Prin Stephan, eu pot obţine orice maşină doresc.

— SDB dorea să-l lichideze pe Aram Erivanian?

Nataşa îşi şterse rimelul ce i se scurgea pe faţă.

— Nu, dar Stephan nu lucrează doar pentru SDB. Este şi agent KGB.

Deci asta era.

— Aşadar?

— Potrivit ordinelor primite de la KGB, Aram Erivanian nu trebuia să ajungă viu la Viena, dacă reuşea să părăsească

Belgradul. Nu trebuia însă ca Securitatea iugoslavă să fie direct implicată... Aşa că a avut ideea cu atentatul. A pus pe unul dintre oamenii lui de nădejde să vă urmărească şi să producă declanşarea exploziei pe teritoriul austriac... În acest mod, Stephan nu risca să aibă necazuri. Puteau fi acuzaţi israelienii... sau Hagopian.

Ideea era cu adevărat diabolică.

— Totuşi nu putea să pregătească de unul singur o maşină în felul acesta, obiectă Malko.

— Nu a fost numai el, mărturisi Nataşa. Maşina a fost luată cu câteva luni în urmă de la nişte palestinieni care voiau să o folosească în Vest în organizarea de atentate. Ei au pus în ea şaptezeci de kilograme de pentrită...

Nu mai lipsea decât să fie plasat un detonator şi o comandă de la distanţă. Malko era sigur că Nataşa spunea adevărul. Milena fusese victima acestei combinaţii.

Nataşa îl privi neliniştită.

— Ce aveţi de gând să-mi faceţi?

El ridică din umeri.

— Ce caută Stephan al dumneavoastră la Viena?

— Trebuie să-l întâlnească pe ofiţerul care îl „tratează". Aici este mai discret decât la Belgrad. Eu fac de obicei legătura, dar...

El o privi. Era îngrozită. Merita cu prisosinţă două gloanţe în cap. Dar asta tot nu ar fi adus-o înapoi la viaţă pe Milena. În fond, Nataşa nu era decât o rotiţă de aur a unui mecanism inuman şi implacabil. La fel ca şi Bogdan.

— La revedere, zise el.

Nataşa îl conduse până la uşă şi murmură:

— Stephan stă aici doar până mâine.

El auzi cum uşa se închide în urma sa şi coborî. Recepţionerul îl salută cu un aer complice. Răcoarea de afară îi făcu bine lui Malko.

*

* *

Nici nu intră bine în cameră, că telefonul începu să sune. Era vocea lui Aram Erivanian.

— Puteţi veni până la mine? întrebă orbul.

Malko trebuia să traverseze doar palierul. Armeanul nu se mişcase din fotoliul său. El îşi scosese ochelarii negri şi acest lucru îi dădea un aer impresionant.

— Eu sunt, spuse Malko.

— Vă rog să luaţi loc. Mai întâi aş vrea să vă mulţumesc. Fără dumneavoastră aş fi fost ucis la Belgrad.

— Mi-am făcut doar datoria, spuse Malko.

— Şi mai este ceva ce vreau să vă spun.

— Ce anume?

— M-am decis să accept propunerea americanilor şi să mă refugiez în Israel, spuse el rar.

Capitolul XIX

În Israel! Malko scrută faţa armeanului ce redevenise lipsită de expresie din cauza ochelarilor negri pe care şi-i pusese din nou. Oare ce îşi pusese în gând?

— Cine v-a dat ideea asta?

Aram Erivanian ridică din umeri.

— Nimeni. Doar că, de când a murit Milena, nu-mi mai pasă de soarta mea. Visam să trăiesc alături de ea ca să uit prin ce am trecut. Dar…

Vocea i se înecă… Malko îşi aminti de un verset din Biblie. „Cine va lovi cu sabia, de sabie va muri”. Aram Erivanian semănase în jurul său moartea, iar acum era el victima unora la fel ca el.

— Dar israelienii erau adversarii dumneavoastră, remarcă Malko.

— Este adevărat. Dar nu erau adversari direcţi. Noi nu aveam nimic împotriva lor. Ei ne reproşează faptul că ne-am aliat cu oameni ca Abu Nidal. Pe el îl vor cu adevărat. Iar eu îi voi ajuta.

Malko îl privea. Părea la capătul puterilor, tras la faţă şi cu sufletul pustiit de anii de clandestinitate şi de război. Şi totuşi nu spunea chiar tot adevărul.

— Eraţi foarte ataşat de Milena Bratic?

— Da.

— Ştiaţi că ea lucra pentru KGB?

— Nu am fost sigur de acest lucru.

— Şi…

Armeanul ridică imperceptibil din umeri.

— În mediul nostru, toată lumea trădează pe toată lumea… Banii, duşmăniile personale, intrigile politice, teama… Dar eu ştiu că ea m-a iubit, chiar dacă a încercat să mă ucidă.

Şi Malko era convins de acest lucru, din cauza fidelităţii pe care o demonstrase Milena de-a lungul tuturor acestor ani. Acum însă trebuia să pună la punct lucrurile pentru viitorul imediat.

— Cine mai ştie de hotărârea dumneavoastră? îl întrebă el.

— Doar Tania.

Malko tresări.

— Dar Tania trebuie să fie nebună de furie.

— A urlat la mine, dar nu m-am supărat pe ea. În fond este sinceră, dar se înşală. Eu nu am de gând să-i trădez pe vechii mei prieteni. Am luat decizia asta un pic şi din cauza Taniei. Dacă nu ar fi intervenit ea, acum aş fi murit împreună cu Milena şi ar fi fost mult mai bine.

Malko se abţinu cu greu să nu remarce că pe lângă ei ar mai fi dat colţul şi el împreună cu Elko Krisantem.

— Dar cu americanii cum rămâne?

— Voiam să fiţi dumneavoastră cel care îi anunţaţi. Israelienii sunt aliaţii lor. Vor fi pe deplin mulţumiţi.

Lucrurile se aranjau mai presus de toate aşteptările.

— Bine, voi face cele necesare.

— Şi încă ceva, îl rugă Erivanian. În seara asta aş vrea să iau cina în restaurant. Să mă aflu între oameni. Am stat închis prea multă vreme.

*

* *

James Carr, noul şef al Centralei CIA din Viena, jubila. El îşi aprinse o ţigară enormă şi trase cu voluptate din ea.

— Este un adevărat miracol! spuse el. Le-am promis evreilor că-i vom lăsa să-l „descoasă” un pic pe Aram Erivanian înainte de a-l lua la noi, dar nu ştiam cum va reacţiona acesta. Va trebui să obţin ceva de la ei în schimb.

Elegantul restaurant al hotelului *Imperial,* cu lustrele sale de cristal şi lambriurile superbe, era aproape gol. La una din mesele aşezate în colţul cel mai îndepărtat de intrare, cina singur Aram Erivanian. Cele trei mese alăturate erau ocupate de gorilele ambasadei şi de poliţişti austrieci în civil.

— Cum se vor desfăşura lucrurile? întrebă Malko.

— Mâine dimineaţă am o întâlnire cu omologul meu din Mossad. Îi voi da vestea cea bună, bineînţeles, cu anumite condiţii. După aceea nu are sens să mai lungim mult lucrurile aici la Viena.

Aceasta era şi părerea lui Malko.

Aram Erivanian se ridică de la masă, îşi luă bastonul şi, drept, se îndreptă către ieşire cu o uşurinţă extraordinară. Malko îl privi, cu gândul la toate secretele pe care le deţinea acesta şi la toţi cei care tremurau din cauza lui şi îl urau. La toţi cei pentru care el reprezenta un pericol de moarte. Simţea nevoia să se vadă într-un avion, iar Malko în drum spre Liezen. James Carr se îndepărtă învăluit într-un nor de fum albăstrui, iar Malko se

întoarse în camera sa. Nu avea chef de nimic altceva. Nici măcar să o sune pe Alexandra. Era prea obosit.

Camera sa confortabilă şi sofisticată îl mai împăcă puţin cu viaţa. Tocmai încerca să-şi scoată cravata, când la uşă bătu cineva.

Era Tania Vertanian.

Mai frumoasă ca oricând, ea era de o eleganţă extraordinară, îmbrăcată cu un mantou din piele fină, garnisit cu blană pe umeri şi strâns pe talie. Purta ochelari fumurii şi ţinea mâinile în buzunare. Malko simţi că i se taie respiraţia. La urma urmelor, întâlnirea lor putea să nu fie chiar atât de plictisitoare...

— Intraţi.

— Mai întâi aş vrea să-l văd pe Aram, îi ceru ea cu o voce dulce. Vreau să-mi cer scuze. Am fost cam dură cu el la telefon...

Malko avu deodată o senzaţie nedefinită. În ciuda aparenţei sale de mieluşea, Tania Vertanian era încordată la maximum.

— Tania, îi spuse el, lasă-mă mai întâi să mă asigur de faptul că nu-i veţi face nici un rău.

El se apropie şi încercă să-i pipăie buzunarele. Tania sări ca arsă. Scoase mâna dreaptă din buzunar cu iuţeala fulgerului. Ţinea un micuţ revolver Smith & Wesson cu cinci gloanţe, iar degetul era pus pe trăgaci.

— Ticălosule!

Ea întinse braţul către el. Graţie reflexelor perfecte căpătate în timpul vieţii pline de pericole, Malko reuşi să-i prindă mâna, în clipa în care ea apăsa pe trăgaci. Proiectilul nimeri în uşă, iar detonaţia răsună în tot hotelul. Cu chipul strâmbat de furie, Tania se lupta din răsputeri ca să scape. Ea apăsă pe trăgaci din nou şi glonţul se înfipse în mochetă. Pe culoar începură să se deschidă uşile. Malko abia avu timp să-l zărească pe Elko Krisantem. Brusc, capul Taniei păru că este tras înapoi de o mână nevăzută şi gura ei se deschise după mai mult aer. Cu un strigăt înăbuşit, ea se clătină, trasă de laţul turcului.

Fără nici un fel de menajament, acesta o trânti pe jos şi se năpusti peste ea, decis să o lichideze. Cu greu reuşiră Malko şi cele două gorile să-l smulgă de pe prada sa. Tania, cu ochii plini de lacrimi şi cu gura deschisă ca a unui peşte pe uscat şi cu o dungă roşie în jurul gâtului, încerca cu disperare să-şi revină...

Unul dintre ocupanţii unei camere din apropiere ţipa:

— Trebuie, să chemăm poliţia!

— Nu s-a întâmplat nimic, încercă să-l liniştească unul dintre

americani. Vă rugăm să intraţi în camera dumneavoastră. Totul este sub control…

Malko o ajută pe Milena să se ridice şi o luă în camera sa, în timp ce unul dintre bodyguarzi plecă să liniştească direcţia hotelului. Nu se auzeau în fiecare zi împuşcături în hotelul *Imperial…* Tania se lăsă moale într-un fotoliu, cu mâna la gât. Malko scoase încărcătorul şi cele trei cartuşe rămase, apoi îi întinse arma.

Ea se uită la el cu ură:

— O voi lua de la capăt. Eu ori altcineva în locul meu.

— De ce?

— Pentru că dumneavoastră l-aţi convins pe Aram să se vândă evreilor, să-i facă de râs pe armeni.

— În primul rând, nu am fost eu de vină. El a luat singur hotărârea aceasta, remarcă Malko. În al doilea rând, nu se vinde. Este doar un om distrus care îşi caută liniştea.

— Noi suntem gata să-l protejăm, interveni ea indignată.

Malko lăsă să-i scape un oftat exasperat.

— Tania, eu nu ştiu ce se petrece în mintea lui.

— Îi va trăda pe toţi cei care ne-au ajutat, făcu ea. Va dezvălui evreilor secrete teribile. Niciodată nu ne vor ierta.

— Cine?

Tania îl fulgeră cu privirile.

— Ştiţi prea bine cine. Palestinienii şi aliaţii lor. Fără ei, noi nu am exista.

El nu-i răspunse nimic. Ce-ar fi putut face? Tania spuse brusc:

— Acum regret că nu a sărit în aer împreună cu scârba aia de Milena.

— Parcă mai înainte voiaţi să-l salvaţi…

— Acum nu mai doresc.

Sic transit gloria mundi… Tania închise ochii şi rămase nemişcată, respirând greu. Semăna puţin cu Ira de Furstenberg în tinereţe. Malko îi propuse:

— Doriţi să beţi ceva?

Ea făcu o strâmbătură.

— Da. Mi s-a făcut sete. Ucigaşul aflat serviciul dumneavoastră m-a…

— El doar m-a apărat, i-o tăie Malko. Din fericire. Acum, aş fi fost mort, iar dumneavoastră aţi fi fost în puşcărie pentru câţiva ani buni. Cu austriecii nu-i de glumit.

— Puţin îmi pasă! Cel puţin, aş fi fost împăcată cu mine

însămi. Daţi-mi puţină apă, vă rog.

Ea îşi desfăcu cordonul mantoului, apoi şi-l scoase. Pe dedesubt avea o fustă din piele, prinsă în faţă cu capse metalice şi o bluză din mătase multicoloră.

Malko făcu comanda telefonic şi o lăsă singură în baie; între timp, el profită de absenţa ei ca să-i exploreze cu discreţie buzunarele, în care găsi o duzină de cartuşe pe care avu grijă să le confişte provizoriu.

*

* *

Tania bău pe nerăsuflate două pahare pline cu apă Vichy Saint-Yorre. Trei capse de la fustă se desfăcuseră, descoperindu-i pulpele până sus. Malko, aşezat în faţa ei, o observa cu atenţie.

— La ce vă gândiţi?

Ea îşi îndreptă privirile spre el.

— La Aram. L-am admirat atât de mult. Iar acum... îi urăsc. Ar fi trebuit să acceptaţi banii pe care vi i-am oferit. Totul ar fi fost cu mult mai uşor.

— Dar eu m-aş fi dispreţuit.

Tania nu-i răspunse, fixând cu un aer absent televizorul închis. Îşi schimbă poziţia făcând să sară o nouă capsă de la fustă. Pocnetul se auzi clar în liniştea camerei. Privirea lui Malko coborî, descoperind nailonul alb din umbra fustei. Tania îşi lăsase capul pe spate. Gura îi era întredeschisă, iar ochii, închişi.

El se ridică, dar ea nici nu se clinti. În clipa când se aplecă deasupra ei, pleoapele i se ridicară extrem de încet şi spuse cu o voce abia auzită:

— Spuneţi-mi adio.

El puse mâna pe coapsa ei, iar picioarele Taniei se desfăcură, făcând să sară altă capsă. Îşi strecură mâna de-a lungul pulpelor. Carnea era dură, elastică şi dulce. Ea îşi închise ochii, dar veni în întâmpinarea lui cu o mişcare uşoară, lăsându-l să-i scoată triunghiul de nailon care îi proteja sexul. Această pasivitate îl făcu să uite orice rezervă.

El o străpunse dintr-o singură mişcare, intrând până la rădăcină în pântecele ei. Capul tinerei femei se lăsă într-o parte, în timp ce îşi muşca buzele, iar mâinile ei se crispau de braţele fotoliului. Sub loviturile de ciocan ale membrului care o despica în două, fotoliul începu să scârţâie, deplasându-se până în perete. Tania începu să gâfâie. Apoi picioarele ei se ridicară mai mult, iar ea lăsă să-i scape un strigăt răguşit ca un ţipăt de

durere, ce declanşă explozia lui Malko.

El îi lăsă picioarele în jos, pe podea şi se redresă. Tania deschise ochii.

— A fost tare bine. Va fi singura amintire plăcută din toată aventura asta, dar nu voi putea vorbi cu nimeni despre ea.

Malko remarcă:

— Am putea să ne mai întâlnim şi altă dată…

— Nu, totul s-a sfârşit. Drumurile noastre se despart acum şi aici.

— De ce?

— Pentru că aşa trebuie.

Ea se ridică şi, cu un gest maşinal, îşi încheie capsele fustei. Apoi văzu slipul ce zăcea pe covor şi-l luă. Ai fi zis că este o burgheză la primul ei adulter. Cu mişcări de robot, ea îşi luă pardesiul din cuier, îl îmbrăcă şi băgă slipul în buzunar. Apoi îşi puse cureaua şi se îndreptă către uşă cu paşi nesiguri. Malko se aşeză în calea ei.

— Plecaţi, Tania?

— Da.

Ea deschise uşa cu ochii înotând în lacrimi.

Nebăgând în seamă ascensorul, coborî pe scară fără să mai privească în urmă. Malko avu un sentiment bizar privind această femeie, care nu reuşise să-l ucidă şi care, în cele din urmă, făcuse dragoste cu el. Realiză că nici măcar nu se sărutaseră. Silueta neagră a Taniei dispăru la cotitura scărilor.

Capitolul XX

Lunga limuzină neagră cu geamuri fumurii era parcată în faţa hotelului *Imperial.* Trei bărbaţi cu haine de blană şi cu şepci pe cap aşteptau în jurul ei. Hainele lor grele ascundeau nişte pistoale-mitralieră Uzi, iar la urechi aveau receptoare radio, prin care primeau ordinele date de şeful lor aflat în hol. Malko privea fulgii de zăpadă care învăluiau faţadele înnegrite ale vechilor clădiri din Kartner Ring. Vremea se ameliorase considerabil.

El intră şi rămase în hol, cu ochii la ascensor. Trei zile trecuseră de la sosirea lui Aram Erivanian la Viena. Înconjurat cu o armată de protecţie, se plimbase foarte puţin, îngrijindu-şi pleurezia de care suferea şi, spre uşurarea tuturor, acceptase să plece în Israel. Avionul său decola la ora douăsprezece şi zece minute.

Uşa ascensorului se deschise şi orbul apăru. În ajun, el mulţumise lui Malko şi întregii echipe şi dăduse acestuia o scrisoare pentru Tania Vertanian.

Malko nu mai avusese nici o veste de la tânăra femeie de la ultima lor întâlnire. În zadar încercase să o găsească la numărul de telefon pe care i-l dăduse ea la Belgrad: la numărul respectiv nu răspundea nimeni. Americanii, puşi în gardă în legătură cu intenţiile acesteia, întăriseră sistemul de pază în jurul lui Erivanian, ajutaţi şi de poliţia austriacă.

Aram Erivanian traversă holul mergând ţeapăn şi pipăind în jur cu bastonul său…

Israelienii îl aşteptau la aeroport. Acolo urma să fie preluat.

Malko nu ţinuse să fie pus la curent cu înţelegerile dintre CIA şi Mossad. Cum, necum, israelienii îl voiau pe Erivanian. Prin el, ei sperau să pună mâna pe Abu Nidal. Malko primise felicitările de rigoare de la Divizia Operaţiuni pentru exfiltrarea lui. Oamenii lui Hagopian nu se mai arătaseră. Loviţi din plin, ei nu mai avuseseră timp ca să se reorganizeze.

Aram Erivanian ajunse lângă Malko, care stătea foarte aproape de uşa turnantă.

Malko făcu un pas şi îl prinse uşor de braţ.

— La revedere, domnule Erivanian. Şi noroc.

— Mulţumesc.

Ghidat de escorta lui, orbul ieşi afară. Malko îl urmă. Rollsul său aştepta ceva mai departe, cu Elko Krisantem la volan. Trebuia să plece spre Liezen, dar mai întâi voia să se convingă că totul este în ordine. În momentul în care tocmai voia să se urce în maşină, observă o enormă motocicletă cu două persoane în şa.

Bătăile inimii se înteţiră brusc. Aram Erivanian tocmai se urca în limuzină cu paşi mici.

Malko se repezi către James Carr care era întovărăşit de un necunoscut cu tenul măsliniu.

— James, spuse Malko, priviţi la motocicleta care soseşte.

Necunoscutul de lângă american se răsuci cu o viteză stupefiantă, apoi reveni în poziţia iniţială zâmbind. Motocicliştii erau acum în dreptul lor, dar nu puteau fi identificaţi din cauză că aveau pe cap căşti compacte şi erau îmbrăcaţi cu haine din piele neagră…

— Aceştia nu sunt duşmani, spuse cu un surâs interlocutorul lui James Carr.

Malko privi motocicleta care se oprise ceva mai departe. Bărbatul cu care discuta americanul era unul dintre agenţii Mossad la Viena. Aşadar, cei doi motociclişti erau israelieni care urmăriseră operaţiunile de exfiltrare a lui Aram încă de la început.

Portiera limuzinei se închise. Maşina demară imediat, escortată de două Mercedesuri. Malko se îndreptă spre Rollsul său şi se uită la ceas. Înainte de a se întoarce la Liezen la ora mesei mai avea timp să asiste şi la ultimul act.

*

* *

Cei doi bărbaţi debarcară la Schwechat din avionul companiei Austrian Airlines ce venea din Cipru. Ei călătoriseră la clasa întâi şi erau extrem de eleganţi, cu servietele-diplomat din piele bordo, aşa cum stă bine unor oameni de afaceri importanţi. Unul din ei era tipul de oriental, cu faţa rotundă, puţin buhăită şi un început de chelie. Purta un palton din păr de cămilă. Celălalt părea mai degrabă un sirian, din cauza obrajilor scofâlciţi cu pielea uscăţivă, a nasului coroiat şi a ochilor duşi în fundul capului. Amândoi erau mici de statură.

Ei trecură fără dificultate de postul de poliţie şi de vamă: servietele lor diplomatice erau practic goale, iar paşapoartele cipriote, în perfectă regulă. Fără să mai întârzie în sala sosirilor,

ei se îndreptară către poarta ce dădea către staţia de taxiuri şi parching. Acolo staţiona un Mercedes de culoare roşu închis. Cei doi ajunseră în dreptul lui. Bărbatul pleşuv lăsă să-i scape din mână servieta. Când se aplecă s-o ia de jos, rămase nemişcat o clipă şi băgă mâna în ţeava de eşapament a maşinii. Cu un gest natural, el se ridică, ţinând în mână un breloc cu chei. Ocoli maşina, se instală la volan şi porni motorul. În acest timp, tovarăşul său luă a doua cheie, ieşi din maşină şi deschise portbagajul.

Doi saci de pânză ocupau tot spaţiul. El le verifică repede conţinutul, înainte de a se sui din nou în maşină.

Cel care se află la volan demară imediat, plecând către autostrada de Praga. La doi kilometri distanţă, la marginea şoselei era un *gasthaus*. Ei se opriră acolo. Trei bărbaţi tineri stăteau la o masă servind micul dejun. Aveau figuri de arabi. Se sărutară cu toţii şi comandară câte un ceai. Apoi începură să vorbească în şoaptă. Unul dintre ei se uită la ceas: era ora nouă şi jumătate. Cel pleşuv spuse zâmbind:

— Cred că este timpul să plecaţi.

*

* *

Limuzina se opri în faţa micului aeroport Schwechat. Din cauza frigului era puţină lume afară. Aram Erivanian se dădu jos din maşină, escortat de grupul de gorile. Un alt grup îl aştepta în interiorul aeroportului. Era format din patru sau cinci oameni. După o scurtă convorbire, cele două grupuri se separară, iar primul plecă cu limuzina.

Malko, care se afla în cealaltă extremitate a holului, îl văzu pe Aram Erivanian şi pe protectorii săi îndreptându-se către uriaşul pom de Crăciun aşezat aproape de ghişeul El Al, unde pasagerii aşteptau să fie înregistraţi. Un indicator anunţa: *El Al Flug 364.* Cei care îl înconjurau pe Aram Erivanian îşi croiră drum în faţă ca să nu mai stea la coadă. Aventura armeanului se termina aici. Malko abia aştepta să se vadă la castelul său. Aranjase deja un dineu cu Alexandra şi cu câţiva prieteni veniţi în zonă la vânătoare de mistreţi. După aceea, plănuiseră să meargă cu toţii să-şi petreacă week-end-ul în nordul Austriei.

O rafală de armă automată făcu să-i crească nivelul adrenalinei în sânge. Se întoarse şi, într-o fracţiune de secundă, văzu un bărbat cu părul negru şi ondulat, îmbrăcat cu o haină militară de camuflaj. Cu ochi de nebun, el trăgea cu un AK 47 în

pasagerii ce aşteptau în faţa ghişeului pentru El Al. Apoi alte împuşcături atraseră atenţia lui Malko. Un al doilea asaltant îmbrăcat cu un hanorac albastru îşi descărca mitraliera în mulţime.

În câteva secunde, se creă panică generală. Lumea alerga în toate direcţiile, călcându-se în picioare şi ascunzându-se în spatele ghişeelor. El văzu un poliţist austriac trăgând cu pistolul într-un al treilea terorist care tocmai se pregătea să arunce cu nişte grenade în pasageri, ca la bowling. Împuşcături izolate răspundeau rafalelor trase de puştile Kalaşnikov. Gărzile israeliene deschiseră şi ele focul.

Malko îşi înăbuşi un strigăt de mânie: era neînarmat. Neputincios, el se repezi totuşi către pomul de Crăciun. Trei explozii puternice zguduiră sala aeroportului: erau explozii produse de grenade. Îl văzu pe teroristul care le aruncase, ce încerca să fugă spre o galerie exterioară.

Cei doi terorişti care rămăseseră pe loc, îşi încărcaseră din nou armele şi îi măturau pe pasagerii rămaşi încă în picioare. Ascunse în spatele-ghişeelor, gărzile israeliene ripostau, puternic. Deodată, Malko îl zări pe Aram Erivanian.

Armeanul era singur în picioare, lângă pomul de Crăciun, parcă indiferent la ce se petrece în jurul său.

— Aram, culcaţi-vă la pământ! îi strigă el.

În acelaşi moment, două siluete negre apărură de după ghişee. Erau un bărbat şi o femeie în ţinută de motociclişti. Amândoi erau înarmaţi. Femeia, care avea părul lung şi blond, era cea pe care o văzuse la Belgrad. Ţinând în mână un pistol cu ţeavă lungă, ea îi luă la ochi pe unul din terorişti şi începu să tragă calmă ca la un exerciţiu de tir. Malko văzu cum acesta se clatină sub şocul produs de gloanţe şi se prăbuşeşte cu faţa însângerată.

O ultimă rafală, trasă de unul din terorişti mătură holul. Fata blondă, nimerită drept în cap, se prăbuşi pe dalele pline de sânge.

Aram Erivanian se dădu îndărăt, scăpând din mână bastonul. Apoi căzu. Nici nu încercase să se apere.

Împuşcăturile încetară la fel de brusc cum au început. Cei doi terorişti supravieţuitori reuşiră să fugă pe o scară exterioară. Malko ocoli un copil plin de sânge, aflat încă în braţele mamei sale, apoi, un bărbat căzut pe spate, care părea mort şi îngenunche lângă Aram Erivanian.

Acesta nu mişca deloc. Privindu-l mai atent, Malko văzu că fusese împuşcat în cap. Gărzile israeliene îşi făcură imediat apariţia, îndepărtându-i pe curioşi. Panica era îngrozitoare. Israelienii vorbeau repede în ebraică, iar poliţiştii alergau în toate părţile. Gemetele răniţilor se amestecau cu strigătele supravieţuitorilor, iar la difuzoare, lumea era îndemnată să-şi păstreze calmul.

Malko se ridică şi întâlni privirea şefului Mossadului, pe care îl întâlnise aproape de *Imperial.* Acesta schimbase câteva cuvinte cu doi evrei care se ocupau de Aram Erivanian. El veni către Malko cu faţa întunecată.

— Doctorul Finkel spune că nu este mort. S-ar putea să supravieţuiască. Dar va rămâne în stare de comă pentru multă vreme.

— Dumneavoastră nu v-aţi aşteptat să se întâmple ceva de genul acesta?

Evreul îi răspunse cu gravitate:

— Nu.

Aram Erivanian fu pus pe o brancardă şi transportat. Preţiosul său creier nu mai valora nimic. Era ca un seif a cărui cheie fusese pierdută. Israelianul îi spuse lui Malko:

— Va fi operat aici. După aceea îl vom duce la Tel Aviv. Avem medici foarte buni. Pot face adevărate minuni.

Malko nu răspunse nimic şi se îndepărtă. Părul blond al femeii era muiat într-o baltă de sânge. Pistolul ei zăcea la câţiva centimetri de mâna dreaptă. Avea ochii deschişi.

Cuprins de o inspiraţie bruscă, el intră în cabina telefonică şi formă numărul Taniei Vertanian. Aceasta ridică imediat receptorul. Surprins, Malko întrebă:

— Tania?

— Da.

Ei tăcură amândoi, gândindu-se la acelaşi lucru. Apoi, cu o voce lipsită de culoare, femeia întrebă:

— Sunteţi la Schwechat, nu-i aşa?

Aşadar, asta era. Oamenii erau nebuni.

— Tania, ştiţi ce aţi făcut?

— V-am prevenit doar, spuse ea cu o voce dură. V-am prevenit.

El puse receptorul în furcă fără să răspundă, se întoarse în holul ale cărui dale erau pline de sânge şi simţi că îi vine să verse.

Sfârşit

Cuprins

Capitolul I 5
Capitolul II.....15
Capitolul III.....23
Capitolul IV.....33
Capitolul V.....41
Capitolul VI.....49
Capitolul VII.....55
Capitolul VIII.....66
Capitolul IX.....72
Capitolul X.....80
Capitolul XI.....90
Capitolul XII.....100
Capitolul XIII.....110
Capitolul XIV.....117
Capitolul XV.....122
Capitolul XVI.....132

Capitolul XVII.....140

Capitolul XVIII.....147

Capitolul XIX.....157

Capitolul XX.....163

Cuprins.....168

Fără să-i răspundă lui Malko, tânăra armeancă scoase mâna dreaptă din buzunar, cu un gest natural. În ea ținea un mic revolver Smith & Wesson cu cinci gloanțe, iar degetul ei era crispat pe trăgaci.
– Ticălosule, făcu ea îndreptând arma către el...

La editura TINERAMA
au apărut în seria SAS:

- Saddam Hussein trădat de fiii săi
- Ostaticul din Triunghiul de aur
- Masacrul de la Marrakech
- Manipulare la Zagreb
- Afacerea Irangate revine !
- Răzbunare la Beirut
- El Coyote și cartelul drogurilor
- Adio Zair, Adio Mobutu
- Vânați-l pe Radovan Karadzici
- Aventură în Afganistan
- Joc periculos în Sierra Leone
- Capcana Cecenă
- Scrisoare pentru Clinton
- Teroarea Khmerilor Roșii
- La vest de Ierusalim
- Operațiunea Lucifer
- Hong-Kong Express
- Teroriștii din Bruxelles
- Lovitură de stat la Tripoli
- Complot împotriva lui Gorbaciov
- Îngerul negru din Montevideo
- Un agent CIA în Congo
- Numele de cod: „El Diablo"
- Yggdrasil - manipulare satanică
- Răzbunarea lui Saddam Hussein
- Moarte în Jamaica
- Escală la Gibraltar
- Viză pentru Cuba

PREȚ **8 000 Lei**

ISBN 973-9138-53-5